

MEGI STIFVATER

„Svojim lirskim pisanjem,
Megi Stifvater odeva mitove i
legende u novo ruho u želji da
približi svet vila i vilenjaka
našem vlastitom.“

Risa L. Mitt, autorka
FANTASTIČKE AKADEMIJE,
bestselera *NY YORK TIMES*.

Vilina SONATA

OBMANA VILINSKE KRALJICE

Maggie Stiefvater

Vilina sonata - Obmana vilinske kraljice

Naziv originala: Lament: The Faerie Queen's Deception

Prevod: Mirjana Živković

Nije znao koliko dugo je već tu. U svakom slučaju dovoljno dugo da mu ledena voda umrtvi noge. Dovoljno dugo da mu se prsti umore od upiranja da zadrži glavu iznad vode. Sablasno zavijanje pasa tragača negde u daljini nateralo je njegovo srce da brže zakuca.

Zatvorio je oči i pažnju usredsredio samo na držanje za neravne zidove starog bunara i usporavanje otkucaja srca. Ne smeju te namirisati ovde unutra, izgubiće tvoj miris u potoku i nikada te ovde neće naći.

Osetio je da mu ledeni prsti vode puze uz vrat i pojačao stisak, zagledan ka vedrom noćnom nebu. Uzdahnuo je. Umorno. Koliko dugo već ovo radi? Od kada zna za sebe. Zavijanje iznad bunara polako je zamrlo; izgubili su miris.

Samo me ostavite na miru. Zar nisam dovoljno platio? Molio se da se oni vrate odakle su došli, ali nije očekivao odgovor. Bog je izlazio u susret onima koji imaju dušu, a on je taj status izgubio pre hiljadu godina, a možda i više. Progutao je knedlu. Duboko u grudima osetio je blago i neobično šuškanje što je samo moglo značiti da su oni ušli u sobu sa kavezom. Spustio je šaku kroz vodu do džepa, izvukao dva stara, zarđala eksera i čvrsto ih stegao. Jedino nije smeo da vrisne. Može on to.

Na nekom drugom mestu, u maloj, okrugloj, sivoj sobi od kamena i mahovine mekane poput dlake mladunčeta lisice, golubica je mahnito mahala krilima u kavezu od mreže istkane od žica tankih poput vlasi kose. Krila su udarala o rešetke, a kandžice greble po šipkama u uzaludnom napadu na žicu kaveza. Imala je mahnitu želju da pobegne... kavez nije imao vrata... od straha. Bila je to ona najgora vrsta straha... beznadežna vrsta straha... od koje je večno ptičje srce kucalo kao ludo dok nije dobilo izgled kao da će joj iskočiti iz grudi.

Vitke šake uspele su nekako da izvade bledu golubicu sa dna kaveza gde je drhtala i da je predaju vedroj dami, tako čudno zlatastoj u ovoj sivo-zelenoj sobi.

Njen glas je zatreperio u sobi kada je progovorila. Bio je toliko lep da je terao suze na oči. „Krilo“, nežno je kazala, podigavši sveću. Prsti su nežno odvojili krilo golubice od tela i ponudili dami ptiču koja je težila da se nagne napred. Sveca koju je držala odbijala je boje sunca u oku golubice.

Dama se ovlaš osmehnula i prinela blede plamen pod krilo golubice.

Mladić u bunaru se stresao. Grizao je usne, pritiskao čelo na ruke i upinjao se da ne pusti ni glasa od sebe. Bol u grudima ga je izjedao i pekao, stezao mu srce plamenim dodirom. Isto onako brzo kao što je počelo, sve je i prestalo, i on je nemo zadahtao.

Dama u sivoj sobi prinela je sveću licu i osvetlila svoju lepotu.

Lepotu koja je gledala u lepotu savršenog letnjeg dana i sa podsmehom primetila da bi trebalo da budu opisivane istim rečima. „On uvek izabere teži put, zar ne?“ Golubica je mahnito zamahala krilima na zvuk njenog glasa. Ovog puta je sveću prinela bliže i plamenovi su zahvatili perje koje je stalo da se uvija i crni poput komadića hartije. Golubica se sledila, otvorila kljun u nemom bolu i isprazni pogled usmerila ka tavanici.

Mladić u bunaru ponovo je zadahtao, ovog puta čujno, i pokušao da ne zaboravi da glavu drži iznad vode. Srce mu se grčilo u grudima i dok je držao oči čvrsto zatvorene, najčvršće što je mogao, srce je prestalo da mu kuca. Sa neobičnim osećanjem praznine, tiho je skliznuo ispod površine vode, omlitavelim prstima sa dugačkim noktima kojima se do tada držao, sada je veoma sporo izvlačio linije kroz tamu ispod sebe.

Glava mu je bila zabačena unazad, vrat uhvaćen u neljudski stisak. Izvučen je u noć i ispušten na tle koje je mirisalo na detelinu dok mu je voda u rankom mlazu isticala iz usta.

„Još ti nije vreme da umreš, stari prijatelju.“ Lovac je stajao nad njim i gledao ga. Nije bio ni ljut ni srećan zbog plena. Potera je završena, što znači da je gotovo sa zabavom. Lovački psi su se valjali u detelini oko tela. „Čeka nas posao.“

KNJIGA PRVA

... Uzdrimala si mi srce beznadežnim očajem, želim da znaš da tvoje smireno lice izražava čudesa divljenja i da će me tvoja lepota progoniti magde da krenem.

- „Bridžit O'Meli“

„Biće ti dobro čim povратиš“, kazala je mama sa prednjeg sedišta. „Uvek je tako.“ Stajala sam iza našeg prašnjavog karavana i treptanjem pokušavala da odagnam omamljenost dok sam izvlačila kutiju sa harfom iz stražnjeg dela. Bilo mi je muka. Sinulo mi je da je ova mamina izjava dovoljan razlog da ubuduće izbegavam javne nastupe. „Slobodno nastavi da me hrabriš, mama.“

„Ne budi sarkastična.“ Mama mi je dobacila džemper koji mi se slagao sa pantalonama. „Uzmi ovo. Delovaćeš profesionalnije.“

Mogla sam da odbijem, ali bilo mi je lakše da jednostavno uzmem džemper. Kao što je mama već bila istakla, čim uđem u dvoranu i povratim, sve će biti lakše. A kada pregrmim sve ovo, moći ću da se vratim svom svakodnevnom životu do narednog puta kada odluči da me izvadi iz kaveza. Mama se ponudila da mi pomogne oko harfe, ali sam ja odbila, iako su mnogi učenici išli ka ulazu u pratnji roditelja. Kada me nije gledao niko koga poznajem, bilo mi je mnogo lakše da se osećam kao poslednja rupa na svirali.

„Odosmo da parkiramo kola. I pronađemo mesto. Pozovi nas ako ti budemo potrebni?“ Mama nekoliko puta lupnu šakom po golubije plavoj torbici koja se slagala sa njenom tamnijom golubije plavom majicom. „I Delija treba uskoro da stigne.“

Podsećanje na tetku-divu za korak me je približilo povraćanju koje treba da mi prekrati muke. *Oh, Derdra*, rekla bi ona glasno, *mogu li da ti pomognem da uvezbaš te skale?* Gornji registar ti je suviše nizak. A onda bih se ispovraćala po njoj. Hej, možda to uopšte i nije tako loša ideja. Mada, poznajući Deliju, ona bi najverovatnije predložila da unesem neke izmene i u povraćanje. *Derdra, mila, luk povraćanja mora biti mnogo veći, ako nameravaš profesionalno da izbacuješ čitave komade.*

„Baš lepo“, rekoah ja. Roditelji mi mahnuše i ostaviše me da pronađem prostorije za takmičare. Zaklonila sam oči i osmotrila široki betonski zid gimnazije. Na ranom popodnevnom suncu jarko se presijavao ogromni natpis od platna na kome je pisalo *Ulazza takmičare*. Iskreno sam se nadala da neću morati da se vratim u školu do početka trećeg razreda. Malo sutra. To su bili samo pusti snovi.

Baš je bilo toplo. Začkiljila sam i zagledala se u sunce, a pogled mi je privukao mesec koji je visio na nebu odmah pored njega. Iz nekog razloga, ova pojava mesečevog duha izazvala je čudno bockanje u mom stomaku... Ovog puta reagovali su nervi druge vrste. Posedovao je neku vrstu magije, magije koja je u meni izazivala želju da ostanem na tom mestu i zurim u njega dok se ne setim zbog čega me je začarao. Ali boravak napolju na vrućini nije išao u prilog nervozni mog stomaka, te sam ostavila bleđi disk za sobom i odvukla harfu do „Ulaza za takmičare“.

Dok sam gurala teška vrata, sinulo mi je da uopšte nisam imala želju da povratim, dok me majka nije na to podsetila. Nisam čak ni razmišljala o takmičenju. Istina, tokom vožnje ovamo zurila sam staklasto preda se kao i uvek kako niko ne bi primetio da imam želju nekoga da napadnem, ali razlozi na koje je pomišljala moja majka nisu s tim imali nikakve veze. I dalje sam bila izgubljena u snu od prošle noći. Međutim, sada kada je to pomenula, i takmičenje samo što nije počelo, sve je opet bilo u redu sa svetom i moj stomak se uzjogunio.

Žena sa dvostrukim podbratkom i podmetačem upitala me je kako se zovem.

„Derdra Monegan.“

Zagledala se u mene čkiljavim očima... ili je to možda bio njen uobičajen izraz... „Neko se već raspitivao za tebe.“

Ponadala sam se da je mislila na Džejmsa, mog najboljeg (jedinog) prijatelja, jer nisam želela da me bilo ko drugi pronađe. Htela sam da je pitam kako su izgledali ti koji su se raspirivali za

mene, ali sam se plašila da ću izgubiti i ono malo kontrole nad refleksom za povraćanje, ako budem suviše govorila. I sama blizina dvorane za takmičenje očigledno je iritirala moj stomak.

„Visoka, svetlokosa žena.“

Nije Džejms. Ali nije ni Delija. Iako sam bila zbunjena, trenutno mi nije bilo najvažnije da saznam o kome je reč. Žena je nešto nažvrljala pored mog imena. „Moraćeš da podigneš paket na kraju hodnika.“

Prekrih šakom usta i oprezno upitah. „Gde mogu da vežbam?“

„Pošto uzmeš paket, samo nastavi hodnikom do velikih dvostrukih vrata sa...“

Nisam više mogla da čekam. „Znam. Tamo su učionice?“

Dvostruki podbradak se zatalasao. Shvatila sam to kao „da“ i zakoračila dublje u zgradu. Očima je bilo potrebno nekoliko trenutaka da se priviknu na svetlost, ali je zato moj nos istog časa počeo da obavlja svoj posao. Poznati miris gimnazije, iako u blizini nije bilo nijednog učenika, izazivao je nervozu u meni. Bila sam strašno smotana.

Kutija sa harfom poče da zvoni. Telefon. Izvadih ga posle kraćeg traženja i zagledah se u njega. Za stražnju stranu telefona bila je zalepljena vlažna i sveza četvorolisna detelina. I to ne od onih sa zakržljanim četvrtim listićem koji jasno govori da je u pitanju mutacija trolisne deteline. Kod ove su svi listići bili savršenog oblika i simetrično raspoređeni.

Zvonjava telefona me je konačno trgla iz zamišljenosti. Samo da nije mama, pomislih pre nego što sam pogledala ko me to zove i podigla poklopac. „Zdravo“, procedih nekako dok sam odlepljivala četvorolisnu detelinu sa telefona i stavljala je u džep. Ne može da škodi.

„Oh“, saosećajno izusti Džejms, oponašajući moj ton. Iako mu je glas bio tih i pucketav preko telefona, na mene je delovao smirujuće, kao i uvek.

Knedla u grlu se istog časa povukla. „Trebalo je ranije da te zovem, a? Samo što se nisi ispovala.“

„Aha.“ Lagano sam se uputila ka dvostrukim vratima na kraju hodnika. „Skreni mi misli na nešto drugo, *molim te*.“

„Kasnim“, reče on veselo. „Tako da ću verovatno morati da štimujem cevke u kolima i uletim u školu bez košulje i napola odeven. Dizao sam tegove. Možda zaradim poene na trbušne mišiće, ako ih ne zadivim muzičkom genijalnošću.“

„Ako stigneš da navučeš suknju, sudije će ti bar udeliti poene zvane *Hrabro srce*.“

„Ne rugaj se kiltu, ženo. Da čujem, da li si sanjala nešto zabavno prošle noći?“

„Uh...“ Iako smo Džejms i ja bili samo prijatelji, oklevala sam da mu kažem. Obično smo se silno zabavljali kada bih mu, sa puno pojedinosti, prepričavala svoje snove... Pre dve noći, sanjala sam da sam bila na razgovoru kod savetnice sa Harvarda koja je do grla bila u siru (mislim da je posredi bio *gouda*). Još me nije bilo napustilo prijatno raspoloženje iz noćasnog sna. „U stvari, nisam uspela dovoljno čvrsto da zaspim da bih bilo šta sanjala“, konačno rekoh.

Mesec. Tog časa shvatih da sam zapravo sanjala da vidim mesec na dnevnom nebu... . Odatle to osećanje već viđenog. Bila sam razočarana što je posredi nešto sasvim normalno.

„Tipično“, reče Džejms.

„Dolazi i Delija“, obavestih ga ja.

„Oh, danas je, znači, na repertoaru sestrinsko prepucavanje, ha?“

„Ne, već ‘moje je dete talentovanije od tebe’.“

„Ccccc“, dodao je Džejms kao da će mi to pomoći.

„Oh, prokletstvo. Sada već stvarno kasnim. Moram da ubacim gajde u kola, vidimo se uskoro. Pokušaj da ne odlepiš.“

„Aha, hvala“, odvratili ja. Telefon zamuknu i ja ga vratih u

kutiju. Stigoh do dvostrukih vrata. S druge strane čula se nejasna prigušena kakofonija. Stala sam u red da podignem paket za takmičenje, sve vreme tegleći harfu za sobom. Konačno su mi udelili šuškavi smeđi koverat i ja se okrenuli da pođem. U želji da se što pre izgubim odatle umalo nisam preturila harfu.

Toliko se bila nagnula da je student iza mene počeo da posrće pod njenom težinom.

„Uh... pobogu.“ Dok je pažljivo uspravljao harfu, sinulo mi je da ga poznajem: Endru iz duvačke sekcije školskog orkestra. Može biti da svira trubu. U svakom slučaju nešto glasno. Uputio mi je široki osmeh... i odmerio prvo moje poprsje, pa tek onda prešao na lice. „Ti neživi predmeti će pobeći od tebe ako ne budeš pažljivija.“

„Kako da ne.“ Ako izbacim još jednu šalu u istom stilu, povratću po njemu. Udaljila sam harfu nekoliko centimetara od njega. „Izvini.“

„Slobodno me mlatili harfom kad god hoćeš.“

Nisam znala kako na to da odgovorim, pa sam ponovila: „Kako da ne.“ Uspela sam da ponovo postanem nevidljiva još dok se Endru okretao na drugu stranu. Baš čudno, imala sam utisak da je ovaj dan isti kao i svi ostali koje sam provela u gimnaziji.

Ali nije bio. Dok sam stajala ispred dvostrukih vrata i osluškivala tutnjavu glasova i instrumenata iza njih, nisam mogla da zaboravim zašto smo svi mi ovde. Tone studenata zagrevale su se za izlazak na scenu u želji da osvoje neku od nagrada na 26. Godišnjem umetničkom festivalu istočne Virdžinije, za šansu da ostave nezaboravni utisak na predstavnike fakulteta i konzervatorijuma koji će biti u publici.

Stomak mi se ponovo pobunio i ovog puta znala sam da nema povratka. Odjurila sam u ženski toalet, onaj u prizemlju ispod sale za fizičko, kako bih mogla na miru da se ispovraćam. Ostavila sam harfu kod lavaboa i jedva uspela na vreme da se oslonim podlakticama o staru sivo-žutu dasku šolje, koja je zaudarala na

previše sredstva za čišćenje i previše učenika.

Mrzim ovo. Stomak mi je i dalje grgoljio. Ovo mi se dešavalo pred svaki javni nastup. Znala sam da je glupo plašiti se gužve i znala sam da sam jedini krivac za povraćanje i nervozu ja sama, ali nisam mogla da prestanem. Džejms je umesto mene potražio objašnjenje za „strah od javnog poniženja“ (katagelofobiju). Jednog popodneva pokušali smo čak i hipnozu, nismo zaboravili ni pamflete koji propagiraju samoostvarenje, ni muziku za opuštanje. Završili smo kao ljubitelji muzike *nju ejdža*.

Još nije bilo gotovo. Glupa kosa mi je padala po licu, jer je spreda bila stepenasto ošišana i suviše kratka da bih mogla da je pokupim u rep. Zamišljala sam kako izlazim na pozornicu sa povraćkom u šiskama. Plačem jedino kada sam nemoćna, a trenutno sam bila opasno blizu toga.

A onda osetih kako mi nečija hladna šaka sklanja kosu sa lica. Nisam čak ni čula da je neko ušao u toalet. Međutim, nisam bila iznenađena... Kao da sam očekivala da će me neko potražiti upravo ovde. Nisam morala ni da pogledam, znala sam da je u pitanju muška šaka i da sigurno nije Džejmsova.

Postideno sam htela da povučem glavu, ali mi vlasnik šake odlučno reče: „Ne obaziri se na to. Još malo pa si gotova.“

Tako je i bilo. Konačno više nisam imala šta da povratim. Bila sam uzdrmana i potpuno prazna. Iz nekog razloga, nisam propala u zemlju zato što je iza mene stajao neki tip. Okrenula sam se da vidim ko je to prisustvovao najneseksipilnijoj predstavi koju jedna devojka može da izvede. Da je u pitanju bio Endru, nokautirala bih ga samo zato što me je dodirnuo.

Ali nije bio Endru, već Dilon.

Dilon.

Tip iz mog sna. Došao je da me spase od javnog poniženja i odvede do pobede i ovacija.

Pružio mi je gomilu papirnatih ubrusa i razoružavajuće se

osmehnuo. „Zdravo. Ja sam Luk Dilon.“ Glas mu je bio tih i odmeren. Jedan od onih koje ne možete zamisliti da njihovi vlasnici ikada podignu. Čak je i u toaletu, koji je smrdeo na povraćku, zvučao neverovatno seksi.

„Luk Dilon“, ponovih ja, trudeći se da ne blenem u njega. Prihvatila sam papirnate ubruse drhtavom šakom i obrisala lice. Nisam ga jasno videla u snu, što je uobičajeno za snove, ali to je sasvim sigurno bio on. Vitak poput vuka, svetio plave kose i još svetlijih očiju. I seksi. Mislim da se ta pojedinost ne pominje u snu. „Znaš li da si u ženskom toaletu?“

„Čuo sam te.“

Dodala sam drhtavijim glasom nego što sam nameravala: „Ne mogu od tebe da iziđem.“

Luk se pomerio u stranu da me propusti i pustio vodu da se umijem. „Želiš li da sedneš?“

„Ne... da... možda.“

Izvukao je stolicu na rasklapanje iz udubljenja iza pregradaka i spustio je pored mene. „Bela si kao kreč. Jesi li sigurna da je sve u redu?“

Skljokah se na stolicu. „Ponekad se kad završim s ovim... uh... posle ovoga, onesvestim.“ Slabašno sam se osmehnula dok je u ušima počinjalo da mi zuji.

„To je jedna od mojih... uh... mnogih draži.“

„Stavi glavu među noge.“ Luk je kleknuo pored stolice i zagledao se u moje naopako okrenuto lice.

„Imaš veoma lepe oči, znaš.“

Nisam odgovorila. Uskoro ću se onesvestiti pred potpunim neznancem i to nigde drugde nego u toaletu. Luk je našao put između mojih isprepletenih ruku i nogu i pritisnuo mi nakvašeni papirnati ubrus na čelo. Sluh mi se istog trenutka povratio.

„Hvala“, promrmljala sam pre nego što sam se veoma polako uspravila na stolici.

Luk je čučao ispred mene. „Jesi li bolesna?“ Ako je i pomislio da bih mogla biti zarazna, očigledno nije mnogo brinuo zbog toga, ali sam ja ipak otresito odmahнула glavom.

„Živci. Uvek se isповраćam pred nastup. Znam da je to glupo... ali to je jače od mene. Sad se bar neću isповраćati po pozornici. Mada nije isključeno da se neću onesvestiti.“

„To je baš viktorijanski“, primetio je Luk. „Jesi li završila sa onesvešćivanjem za sada? Hoću zapravo da te pitam da li želiš da ostaneš u toaletu ili da iziđemo napolje?“

Ustadoh i ostadoh na nogama, izgleda da mi je bolje. „Ne, dobro sam. Ja... Uh... Zaista bih morala da se zagrejem. Čini mi se da imam otprilike četrdeset pet minuta do nastupa. Nisam sigurna koliko sam vremena protraćila.“ Pokazah ka pregratku u kome me je pronašao.

„Hajdemo onda napolje da vežbaš. Javiće ti kada budeš na redu, a napolju je i tiše nego ovde.“

Daje u pitanju bio bilo koji drugi momak iz škole, u tom trenutku bih ga otkočila. Zapravo, mislim da je to bio najduži razgovor koji sam vodila s nekim, osim sa Džeјmsom ili članovima svoje porodice u poslednje dve godine. Moram da naglasim da vreme koje sam provela povraćajući ne računam u razgovor.

Luk je prebacio preko ramena moju kutiju sa harfom. „Ja ću ti poneti ovo pošto si prava nemoćna Viktorijanka. Ako ćeš ti meni poneti ovo?“ Pružio mi je izuzetno lepo izrezbarenu malu, ali neobično tešku drvenu kutiju. Dopala mi se... Nagoveštavala je da krije tajne.

„Šta je unutra?“ Čim sam ga to pitala, shvatila sam da je to prvo pitanje koje sam mu postavila od kada mi je dodirnuo kosu. Čak mi nije palo na pamet da ga bilo šta drugo pitam...

Kao da je do ovog trenutka sve bilo jasno i prihvatljivo, deo nepisanog scenarija koga smo se oboje pridržavali.

„Flauta.“ Luk gurnu vrata toaleta i uputi se ka jednom od

stražnjih izlaza.

„U kojoj kategoriji se takmičiš?“

„Oh, nisam došao da se takmičim.“

„Zašto si onda ovde?“

Osvrnuo se preko ramena i osmehnuo mi se tako privlačno da sam stekla utisak da se veoma retko tako osmehuje. „Došao sam tebe da čujem.“

To nije bilo tačno, ali mi se odgovor svejedno dopao. Izveo me je napolje, na suncem obasjano stražnje dvorište škole i nastavio ka jednoj izletničkoj klupi u blizini fudbalskog terena. Iz zvučnika u blizini stražnjih vrata odjeknulo je ime nekog učenika, i Luk me pogleda. „Vidiš? Znaćeš kada treba da uđeš.“

Smestili smo se, Luk je seo na sto, a ja na klupu pored harfe. Njegove oči obasjane suncem bile su gotovo providne poput stakla.

„Šta ćeš mi odsvirati?“

Stomak mi se zgrčio. Pomisliće da sam krajnje patetična i suviše nervozna da bih svirala čak i pred njim. „Hm...“

Skrenuo je pogled u stranu, otvorio kutiju sa flautom i pažljivo sastavio instrument. „Hoćeš da kažeš da si velika umetnica, ali da to nećeš ni sa kim da podeliš?“

„U tvojoj verziji to zvuči krajnje sebično!“

Jedan kraj Lukovih usta se izvi naviše kada je podigao flautu. Dunuo je jedno vazdušasto „A“ i podesio intonaciju. „Pridržavao sam ti kosu. Zaslužujem valjda da mi nešto odsviraš? Usredsredi se na muziku. Pretvaraj se da me nema.“

„Ali tu si.“

„Pretvaraj se da sam izletnički sto.“

Pogledah mišićave rake ispod rukava njegove majice. „Ti *sasvim sigurno* nisi izletnički sto.“

Čoveče, on sasvim sigurno nije bio izletnički sto.

Luk me je samo gledao. „Sviraj.“ Glas mu je bio neumoljiv, i ja

skrenuh pogled. Ne zato što sam se uvredila, već zato što sam znala da je u pravu.

Okrenula sam se ka harfi... *Zdravo, stara prijateljice...* Zaljuljala sam je unazad na nožicama od petnaest centimetara i oslonila o pregib ramena. Proverila sam na brzinu strune i uverila se da su i dalje dobro naštimovane, i počela da sviram. Strane pod mojim prstima bile su divne i glatke; harfi je prijalo ovo toplo i vlažno vreme.

Zapevala sam, u početku stidljivo, ali čim sam shvatila da želim da ostavim utisak na njega, pustila sam glas.

Kroz prozor sunce sija

I kosom Tvojom sjaj previja

Čini se da pored mene Ti si

Iako znam da tamo nisi. Znala si kraj prozora šesti Prstima kroz moju kosu presti

Pored mene uvek bila Ti si lako znam da tamo nisi.

Ah, kad bih pored Tebe jos jednom bio

Ah, jos jednom u svoju da uzmem ruku Tvoju

Ah, kad bih pored Tebe jos jednom bio

Ah, držati u svojoj ruku Tvoju...

Zastala sam kada mi se pridružio na flauti. „Znaš je, znači?“

„Svakako da je znam. Pevaš li i onu strofu kada ga ubijaju?“

Namrštila sam se. „Znam samo ovaj deo koji sam upravo otpevala. Nisam znala da umire.“

„Jadničak, svakako da umire. To je irska pesma, zar ne? U irskim pesmama uvek ima mrtvih. Otpevaću ti je. Prati me da ne odlutam.“

Nastavili da prebiram po žicama, pripremajući se za iznenađenje koje će mi doneti njegov glas.

Podigao je lice ka suncu i zapevao:

Med' hrastovima daleko, pod zemljom duboko

Krv segajdaša lije.

Najamnika krv pada

U lokve što im budućnost vele.

*Najamniku zapoveda Ljubav svoju da ubije Hajdašu zapoveda
'Svoju ljubav ubi'*

*K Tebi, kroz snove tamo-amo do one Harfe čije me melodije
progone. Srcem svojim platih cenu tog dana Cenu tog dana kad
umrla Ti si.*

K Tebi, kroz snove tamo-amo

Slomljenim srcem svojim

Pevati ovu pesmu više nikada neću.

Harfu više nikada čuti neću...

„Vidiš, ubijaju ga...”

„... Tužno“, upadoh mu ja u reč.

„... To je veoma stara pesma“, nastavio je Luk. „Deo koji si ti
otpevala... ‘Oh, biti pored tebe’, taj deo... mora daje dodat usput.
Nisam ga ranije čuo. Ali onaj koji sam ja otpevao... taj je oduvek bio
deo pesme. Nisi ga znala?“

„Ne, nisam“, odvratili ja i iskreno dodadoh, „imaš divan glas.
Pomislila sam da slušam CD.“

„Isto važi i za tebe“, reče Luk. „Ti imaš anđeoski glas. Bolji nego
što sam očekivao. Ovo je ionako ženska pesma. Stihovi su ženski,
znaš?“

Obrazi mi se zarumeneše. Što je bilo glupo, razume se, jer mi
celog života govore krajnje kvalifikovani profesionalci, ljudi koji bi
trebalo da se razumeju u to i oni „u poslu“ da sam dobra. Toliko
puta sam to čula da mi više ništa nije značilo. Ali mi je srce ipak
poskočilo kada me je on pohvalio.

„Ženski“, uspela sam da se podsmehnem.

Luk klimnu. „Ali možeš ti i mnogo bolje. Uopšte se ne trudiš.
Ideš na sigurno.“

Raspoloženje mi se istog časa promenilo. Iznerviranost je smenila zadovoljstvo. Uvežbavala sam „Vilinu sonatu“ mesecima... U aranžman sam tinela mnoštvo nemogućih poboljšanja i izmenila mnoge akorde. Bila sam ubeđena da bi mi pozavideo čak i najciničniji harfista. Niko nije mogao da mi kaže da idem na „sigurno“, pa čak ni zagonetni Luk Dilon.

„Da sam još malo rizikovala, bilo bi neizvodljivo“, uspela sam da odvratim ravnim glasom. Narav sam nasledila od mame. Nijedna od nas nikada nije pokazivala osećanja. Nepoželjne osobe sam odbijala od sebe tako što sam postajala sve hladnija i hladnija. Mislim da sam posle ovog Lukovog komentara završila negde između „prokleta hladna“ i „promrzline na vidiku“.

Luk mi je uputio čudan ovlašni osmeh. „Ne ljuti se, lepotice. Samo sam hteo da kažem da si mogla da napišeš zaista lep mali interludij koji bi bio samo tvoj. Improvizuj malo... Budi spontana. Pobrini se da se nešto dogodi. Talenat ti ne nedostaje, ali se ne trudiš dovoljno.“

Trebalo mi je nekoliko trenutaka da zanemarim flertovanje i shvatim šta pokušava da mi kaže.

„Napisala sam nekoliko pesama“, rekoh ja. „Ali za to mi je bilo potrebno dosta vremena. Nekoliko nedelja. Nekoliko dana u svakom slučaju. Pretpostavljam da sam u stanju da nazrem gde bih mogla nešto da umetnem.“

Nagnuo se bliže meni na stolu i podigao flautu.

„Nisam na to mislio. Napiši nešto sada.“

„Ne mogu. Bilo bi traljavo.“

Luk skrenu pogled. „Svi to kažu.“

Imala sam osećaj da je mnogo toga zavisilo upravo od ovog trenutka, od toga da li ću odustati ili pokušati. Samo što nisam tačno znala šta. Znala sam jedino da ne želim da ga razočaram. „Sviraj sa mnom. Pomozi mi da nešto smislim. Pokušaću.“

Nije me ponovo pogledao, već je samo podigao flautu i odsvirao

uvodne note. Pridružila sam se na harfi pola takta kasnije, i nastavili smo da sviramo zajedno. Prvi put su moji prsti pronalazili note sami od sebe, onako kako sam ih mesecima uvežbavala. Imala sam utisak da sam se jednostavno uklopila sa Lukom i prihvatila poslednjih neobičnih pola sata kao nešto potpuno normalno, pridržavajući se scenarija koji kao da je pisan upravo za mene.

Ali tokom narednog ponavljanja, moji prsti su izveli malu varijaciju koja, međutim, nije obuhvatila samo nekoliko nota. Bilo je to nešto više... Odlučnost da preuzmem kontrolu i učinim melodiju svojom. Prvi put sam ja bila ta koja priziva melodiju i osećaj je bio neverovatan. Bez žaljenja. Bez premišljanja.

Tokom trećeg ponavljanja, Luk je odustao posle prve strofe, a ja sam izmamila osam potpuno novih taktova iz harfe. Luk se osmehnuo.

„Nepriстойno je likovati“, rekoh mu ja.

„Veoma“, složio se on.

Zamišljeno sam grizla usnu. Sada sam bila na potpuno nepoznatoj teritoriji i nisam znala ni jedno jedino pravilo. „Ako... kako bi bilo... da li bi svirao sa mnom danas popodne? Mogla bih da dopišem tvoje ime pored svog i da nastupimo kao duet?“

„Mogla bi.“

„Idem to da uradim.“ Krenuh da ustanem, ali je on ispružio ruku i uhvatio me za mišicu.

„Već su obavešteni“, tiho je kazao. „Da li bi volela još malo da vežbaš?“

Očigledno nisam držala sve pod kontrolom. Sledila sam se od ovih njegovih reči i polako ponovo sela, zbunjeno ga gledajući. U utrobi sam osetila bockanje: upozorenje ili obećanje. Mogla sam da biram... Na meni je bilo da odlučim šta je u pitanju. U bezbednom svetu, to bi bilo upozorenje.

Odlučno sam klimnula. „Aha. Hajde da vežbamo.“

„Di... tu si.“

Pometeno sam se okrenula i ugledala Džejmsa iza sebe. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da se setim kada sam poslednji put razgovarala s njim.

„Povratila sam.“

Luk primeti. „Lep kilt.“ Džejms se prodorno zagledao u njega. „Nisam li te već negde video?“

„Na parking“, blago je odvratio Luk. „Muzičke radnje.“

Bilo mi je vrlo teško da zamislim Luka negde drugde, na nekom običnom mestu, ali izgleda da mu je Džejms poverovao. „Oh... tako je. Šta se dogodilo sa frulašem koji je svirao sa tobom?“

„Morao je da se vrati kući.“

Imala sam nesvakidašnji osećaj da obojica nešto tajе. Čvrsto sam resila da kasnije preslišam Džejmsa. „Jesi li skoro na redu?“, upitah.

„Upravo su završili *a cappella* ili kako god da se to zove, i sada kreću dueti. Džejson Bajler... sećaš se njega... odlučili smo da udružimo gajde i njegovu električnu gitaru, možda nam pođe za rukom da razbesnimo prisutne. Da, uskoro nastupamo. Idem unutra da ga pronađem. Ne brini, čuću kada te prozovu.“ Džejms je i dalje zurio u Luka kao da je nekakva retka biljka.

„Secćno“, požele mu Luk.

„Hvala.“ Ispružio je šaku i prešao prstima preko mojih. „Vidimo se kasnije, Di.“

Pošto je otišao, Luk reče: „Njemu se dopada da bude drugačiji.“ Složila sam se.

„Za razliku od tebe“, dodade on.

Namršrih se. „To nije tačno. I ja volim da budem drugačija. Ali sve ono zbog čega me ljudi izvan gimnazije primećuju, unutar škole me čini nevidljivom.“ Slegnuh ramenima. „Džejms je moj jedini pravi prijatelj.“ Istog časa pomislih da sam previše rekla, da ću i za njega postati nevidljiva.

Ali on je samo odsutno protrljao flautu pre nego što me je pogledao. „Oni su na gubitku.“

„*Derdra Moncaan. Luk Defom.*“

Trgla sam se kada sam čula kako moje ime odzvanja iz zvučnika.

„Samo polako“, reče Luk. „Ne želimo da se onesvestiš. Sačekajte.“ Ustao je i prebacio moju harfu preko ramena, pruživši mi ponovo svoju kutiju sa flautom. Zatim mi je pridržao vrata.

„Posle vas, moja kraljice.“ Pošto su se vrata zatvorila za nama, na trenutak sam zatvorila oči, čekajući da mi ponovo prorade živci.

„Znaš li zašto su neki ljudi u stanju da urade bilo šta?“

Otvorih oči. Shvatih da čeka da ga povedem do sale i krenuh uz stepenice. „Kako to misliš?“

Što smo se više približavali sali, to je više učenika čekalo po hodnicima, glasno razgovarajući, ali sam ja ipak bez problema čula Lukovglas iza sebe.

„Kažeš im, na primer, da napišu melodiju, a oni ti na licu mesta isporuče simfoniju. Kažeš im da napišu knjigu, a oni ti napišu roman za samo jedan dan. Kažeš im da pomere kašiku ne dodirnuvši je, i oni je pomere. Ako nešto žele, oni to i ostvare. Takve stvari gotovo da se granice sa čudima.“

„Uh, zapravo nisu“, rekoh ja. „Osim na SF kanalu.“

Znaš li bilo koga ko to može?“

Luk spusti glas. „Da znam, zamolio bih ih da izvedu nekoliko čuda za mene.“

Progurasmo se iza pozornice. Prethodni duet, dve trube, još je svirao za sudije. Bili su grozno dobri.

Luk je bio uporan. „Ono što me jedi jeste da možeš proći pored nekog takvog na ulici. Da nikada nećeš znati da li si i ti jedna od njih ako ne probaš.“

„Govoriš zapravo o improvizaciji, zar ne?“ Tražila sam pogledom nekog iz uprave. Počela sam da osećam blagu ošamućenost i osetila

sam kako me obliva vrućina što je značilo da ću ili nekog napasti ili se uskoro skljojati. „Razumem. Nikada ne bih saznala da sam u stanju da improvizujem na taj način da me ti nisi naterao.“

„Derdra Monegan i Luk Dilom?“ Bila je to neka druga dama sa podmetačem i spiskom imena, koja je takode pogrešno, užasno pogrešno zapravo, izgovorila Lukovo prezime. „Odlično. Vi ste sledeći. Sačekajte da ovi momci napuste pozornicu, tada će vas najaviti. Možete da kažete nekoliko reči o svom delu ako želite. *Samo ukratko.*“ Sa izrazom dosade na licu, okrenula se ka muzičarima iza nas i stala da ponavlja pripremljeni govor.

„Samo mislim da se ne zalažeš dovoljno“, rekao je Luk, nastavivši tačno tamo gde je stao.

„Zadovoljavaš se osrednjošću.“

To me je pogodilo i okrenuli se da ga pogledam.

Zazvaću melodiju. „Ne želim da budem obična.“

Luk mi se osmehnuo, ili se osmehnuo nečemu iza mene, sa nečitljivim izrazom lica. Potom je iz džepa izvadio bočicu kapi za oči bez ikakve etikete.

„Suše ti se oči?“

„Imam čudne oči. Večeras ne želim da mi bilo šta promakne.“ Nekoliko puta je zatreptao. Oči su mu zasijale od kapi, a na donjim trepavicama blistale su mu suzice. Prešao je nadlanicom preko njih i osušio ih, ali su mu oči ostale sjajne. Nešto u vezi tih očiju izazvalo je u meni želju da vidim sve što će on videti.

„Derdra? Ah, pomislih da si to ti.“ Gospodin Hil, nastavnik muzičkog i vođa orkestra, dodirnu moj lakat. Bio mi je mentor za muziku od kada sam se upisala u gimnaziju. Znala sam da misli da sam predodređena da postignem uspeh. „Kako si?“ Zamislih se nad tim pitanjem. „Zapravo nisam tako loše kao što sam očekivala.“

Oči gospodina Hila mi se osmehnuše iza žicanog rama naočara. „Sjajno. Samo sam hteo da ti poželim sreću. Mada tebi ona nije potrebna, razume se.“

Nemoj zaboraviti da izbegavaš visoke note dok pevaš.“

Uzvratila sam mu osmeh. „Hvala. Hej, da li ste znali da sviram u duetu?“

Gospodin Hil se zagledao u Luka i njegovog osmeha nestade. Mršteći se upita: „Da li te znam?“

Luk odvrati: „Mene niko ne poznaje.“

Zagledah se u njega. *Ja ću te upoznati.*

„Derdra? Lukas? Vi ste na redu.“ Žena sa podmetačem me odlučno uhvati za lakat i usmeri ka pozornici. „Srećno.“

Zajedno smo izišli na prejako osvetljenu pozornicu. Lukova kosa je na njoj pobelela. Zagledah se u publiku, pokušavši da utvrdim gde sede članovi moje porodice, ali publika je bila u senci. Bolje je tako... Neću moći da vidim Delijin poznati samozadovoljni izraz lica. Pre nego što sam sela na stolicu na rasklapanje, još jednom pređoh pogledom preko lica u senci. Prethodni nervozni izvođač je toliko zagrejao stolicu da je to bilo neprijatno.

Spustivši harfu, Luk je stao iza mene i prošaputao:

„Nemoj biti obična.“

Stresla sam se i privukla harfu. Nešto mi je govorilo da „obično“ nije dolazilo u obzir kada je Luk u nešto umešan, i ta misao bila je mnogo uzbudljivija i strasnija od bilo čega što je ovo takmičenje moglo da mi ponudi.

„Derdra Monegan na harfi i Luk Delong na drvenoj flauti.“

Nagnuli se ka Luku i prošaputah: „Svi odreda pogrešno izgovaraju tvoje ime.“

Luk stisnu zube i razvuče usta u jedva primetan osmeh. „Uvek je tako.“

„Ali ja sam ga pravilno izgovorila, je li tako?“

Njegove oči su odbijale svetlost reflektora poput sjaja kakvog jezera. Bila sam zbunjena i protiv svoje volje. „Da, ti jesi.“

Podesio je mikrofona i obratio se okupljenima, prelazeći

pogledom po licima ljudi kao da očekuje da vidi nekog poznatog. „Jeste li uzbuđeni što ste ovde?“

Začulo se sporadično tapšanje i oglasilo se nekoliko glasnijih očeva.

„Ne zvučite mi kao da ste uzbuđeni. Ovo je najveći muzički događaj za učenike u prečniku od hiljadu kilometara. Sviramo za velike nagrade. Ovo su vaša deca i drugari vaše dece, sviraju svim srcem, narode! Da čujem, jeste li uzbuđeni ili niste?“

Publika je zapljeskala i stala da skandira mnogo glasnije nego do tada. Luk je razvukao usta u široki osmeh. „Di i ja ćemo vam odsvirati jednu staru irsku pesmu pod nazivom ‘Vilina sonata’. Nadam se da će vam se dopasti. Slobodno nam stavite do znanja ako vam se dopadne!“

Ovo je bio trenutak kada bih u normalnim okolnostima ili povratila ili se stropoštala, ali ovog puta nisam imala potrebu da uradim ni jedno ni drugo. Imala sam želju da razvučeni usta od uveta do uveta kao i Luk. Imala sam želju da šutnem u zadnjicu nekog zaluđenika za muziku. Nikada se nisam bolje osećala. Gde je nestala prava ja? Pitam, jer ne želim da se vrati.

„Jesi li spremna, Di?“ Tiho me je upitao Luk.

Njegov osmeh bio je zarazan, i prvi put u životu sam se dobro osećala na pozornici. To je bilo ono pravo. Široko sam mu se osmehnula i počela da sviram. Strune su se napolju propisno zagrejale tako da su još bile meke poput maslaca, a akustika pozornice činila je da harfa zvuči kao da je dvadeset stopa visoka. Uskočio je i Luk i počeo da svira. Zvuči flaute bili su tihi i promukli poput njegovog glasa, veoma rečiti i puni jedva potisnutih osećanja. Nas dvoje smo zvučali kao ceo orkestar, drevni i neukroćeni orkestar, doduše, a kada sam zapevala, u publici je zavládala tišina kao u gluvo doba zimske noći.

Zar stvarno imam anđeoski glas? Glas koji je ispunio prostoriju kao da nije bio moj... Zvučao je odraslo, složeno, bio je pun patnje

poput glasa one vile iz pesme.

Po završetku prve strofe, *osetih* da flauta okleva delić sekunde, čekajući. Počeh da sviram simultanu melodiju, nešto sasvim novo i nepoznato. Samo što sam ovog puta to već imala prilike da uradim i *znalasam* da ne moram da strepim da ću se izgubiti ako se udaljim od melodije. Ovo puta sam napala simultanu melodiju ljupko i divlje. Uspinjala se uz lestvicu, snažno i divno. Vratila se i Lukova flauta sa svojim niskim tonovima koji su se peli zajedno sa mojima do gotovo nepodnošljive jačine.

A onda sam zapevala poslednju strofu, onu koju sam malopre bila naučila od Luka. Bilo kog drugog dana zaboravila bih stihove, ali ne i danas, jer sam se sećala njegovog glasa dok ih je pevao. Reči kao da su dobile novo značenje dok sam ih pevala. Bile su stvarne.

Ja sam bila ta vila.

K Tebi, kroz snove tamo-amo do one Harfe čije me melodije progone. Srcem svojim platih cenu tog dana Cenu tog dana kad umrla Ti si.

K Tebi, kroz snove tamo-amo

Slomljenim srcem svojim Pevati ovu pesmu više nikada neću. Harju više nikada čuti neću...

Kada smo stigli do poslednjeg refrena, Luk se već tako široko osmehivao da gotovo nije mogao da svira. Pustila sam glas da polako zamre i nestane sa poslednjim tonom flaute, pustila sam ga da se vrati tamo odakle je došla ta zadivljujuća simultana melodija, ma gde to bilo.

U prostoriji je vladala potpuna tišina.

Luk mi je uputio osmeh namenjen samo meni, a onda je publika poskakala na noge i stala da tapše i zviždi. Čak su i sudije iz prvog reda ustale. Grizla sam usnu, rumenilo mi je oblilo ozareno lice, i Luk i ja se zagledasmo.

Dozvolili smo da nas izvedu sa pozornice kako bi mogli da nastupe naredni izvođači. Luk mi je stezao šaku, a lice mu je

blistalo kao da ga iznutra nešto obasjava. „Dobra si ti devojčica!“, reče i pusti moju šaku. „Dobra devojčica! Moram da idem... ali vratiću se na vreme za večerašnji prijem.“

„Moraš šta?“ ponovila sam ja, ali on je već bio nestao u gužvi iza pozornice. Osećala sam se nekako čudno izgubljena.

2

„Nemoj da obučeš nešto neukusno“, posavetovala me je mama pre nego što je za sobom zatvorila vrata moje spavaće sobe.

Hvala na upozorenju, pomislila sam, zureći u gomilu odeće koju je spustila na moj krevet. Nisam još bila odlučila šta ću da obučem za prijem, ali sam unapred znala da sigurno neću obući nijedan odevni predmet koji je ona izvadila iz mog ormana.

Trenutno sam držala njen poslednji predlog, haljinu u kojoj sam izgledala kao da sam pobegla iz staračkog doma. Bacila sam je preko ostalih suviše formalnih haljina, sakoa i pantalona, i zagledala se kroz prozor spavaće sobe. Nepravilni beli oblaci klizili su preko popodnevnog neba, ublažavajući vrelinu i zaklanjajući komadić meseca... ako je uopšte još bio tamo.

Umesto da počnem da se oblačim, ubacila sam CD u plejer, odgurnula gomilu odeće na drugu stranu kreveta i stropoštala se na prekrivao. U mojoj glavi smenjivale su se jedna mahnita melodija sa CD-a za drugom, vraćajući mi u sećanje trenutke iz mog današnjeg nastupa pred punom salom.

Sranje. Luk Dilon je bio stvaran. Nikako da se pomirim s tim. Ljudi ne izlaze iz sna tek tako.

Dozvolila sam sebi luksuz da nekoliko minuta ležim na krevetu i prisećam se Luka. Njegovog umerenog govora i načina na koji je izgovarao svaku reč kao da je nešto dragoceno. Muklog zvuka njegove flaute dok šapuće tajne i izražava čežnju. Neverovatno bleđih očiju nalik na staklo. Mogla sam da ga zamislim kako drži

moju šaku u svojoj i kako i mene pretvara u jednu od svojih tajni. Osećala sam izvesnu krivicu što dangubim ležeći i palim se na njega, umesto da se spremam, ali morate me razumeti, ovo je prvi put da sam se zacopala u nekog momka.

To je zapravo laž. U sedmom razredu, išla sam u isti razred sa Robom Martinom, vitkim, tamnokosim dečkom koji me je podsećao na zamišljenog natmurenog anđela. Bar sam ja tako zamišljala anđele. Zahvaljujući tome što me niko nije primećivao, posmatrala sam ga svakog dana u školi, ali nikada nisam skupila hrabrost da mu se obratim. Znala sam da je neka vrsta sveca, jer se glasno zalagao protiv okrutnosti prema životinjama i vadio meso iz obroka u kantini. Jednom prilikom je izgrdio nastavnika pred celim razredom zato što je na sebi imao kožni sako. Upotrebio je reći kao što su „anatema“ i „pogrom“.

Bio je moj junak.

A onda, nekoliko dana pre letnjeg raspusta, dok sam poput senke pratila Roba za vreme pauze, videla sam kako vadi kutiju za ručak i jede sendvič sa šunkom.

Od tada se ni u koga više nisam zaljubila.

Živahne numere su se završile. Naredna je bila ljupka, tužna balada, jedna od mojih omiljenih...

„Kad bih bila kos.“ Dok sam pevušila, iznenada začuh poznatu muzičku frazu i doslovce osetih fizički bol, kao kada dodirnete povredeni prst. Oh! Toliko o mojoj magičnoj improvizaciji. Kontrapunkt melodija koju sam izvela tog jutra nije bila od note do note ista kao ona koju je grupa upravo svirala, ali joj je bila veoma slična. Napregla sam uši dok su ponavljali strofu. Nisam mislila na taj deo. Ali... Stani malo... Tih nekoliko nota? A možda i ove? Oh, da. Neprijatno sam se iznenadila kada sam otkrila poreklo vlastitog nadahnuća.

Duboko sam uzdahnula, mada mi je na neki način malo i laknulo. Ako postoji prihvatljivo objašnjenje za moju iznenadnu

sposobnost da improvizujem, onda ono verovatno postoji i za Lukovo iznenadno pojavljivanje. Jer činjenica je da ljudi ne izlaze tek tako iz snova. Odnekud mi je bio poznat... Način na koji je svirao flautu, možda je imao grupu koju sam imala prilike da slušam. O njemu sam znala samo da je sladak, da svira i da ga ja zanimam.

Da li je bilo šta drugo uopšte važno?

Ovaj, činjenica je da se stvorio u toaletu...

„Derdra!“, pozvala me je mama. „Jesi li nešto već odabrala?“

Ustala sam i nekoliko dugih trenutaka ostala da zurim u CD pre nego što sam joj odgovorila.

„Aha!“, doviknula sam. „Upravo sam odlučila.“

* * *

Po dolasku na prijem, bilo mi je drago što nisam prihvatila nijedan od maminih predloga. Niko nije bio u farmerkama, ali ni u malim crnim haljinama i sličnim glupostima koje je ona pokušala da mi uvali. Baš dobro što sam odabrala svetio plavu letnju haljinu i bele sandale sa kaišićima, jer se u njima nisam izdvajala od ostalih, a osim toga, bretele su mi otkrivale vrat i ramena, u slučaju da se Luk zaista pojavi na prijemu.

„Mrzim kada ovakve stvari priređuju napolju“, glasno je izjavila Delija čim je kročila sa pločnika, jer su joj visoke potpetice upale pet centimetara u travnjak. „Hvala Bogu što bar imaju kamerni orkestar. Plašila sam se da će biti nešto grozno, poput onog zavijanja na gajdama ranije.“

Uopšte se nisam slagala s njom. Nema gore stvari nego biti zatvoren u prostoriji koja bazdi na sredstvo za čišćenje tepiha sa još stotinu nepoznatih ljudi. Ovde sam bar mogla da gledam učenike, njihove roditelje, nastavnike i sudije kako lutaju između velikih belih šatora sa hranom i kvartet koji je svirao. Hrana je divno mirisala i podsećala me na subotnje večeri kod kuće. Vrelina leta povukla se pred osvežavajućim povetarcom čim je sunce počelo da

zalazi za krošnje drveća.

„Kakav je to *miris*?“, upitala je zlobno Delija. Razume se, znala je da je mamina kompanija zadužena za večerašnji ketering. Tata je uvek Deliju zvao „svastika koju najmanje volim“. Šalio se, razume se, jer mama nije imala drugih sestara osim Delije. Ali slagala sam se s njim. Delija je bila teška kao crna zemlja.

„Di, preživela si!“ Doviknuo mi je Džejms koji je bazao unaokolo, i zastao u pola koraka kada je ugledao Deliju. „Oh, zauzeta si, izvini.“

Delija je prešla pogledom preko njegovog kilta, neuredne kose i šaka izvrljanih raznim porukama koje je pisao sam sebi.

„Ti si onaj gajdaš, je li tako?“, hladno je upitala.

Džejms se odlučno osmehnuo. Odmah mu je bilo jasno da mrzi gajde. „Jesam, ali uradio sam to protiv svoje volje. Vanzemaljci mi nisu dali da prestanem.“

Delija se osmehnula stisnutih usana. Njegova primedba joj očigledno nije bila zabavna.

„Ovo je Džejms, Delija. Ove godine je osvojio drugo mesto na takmičenju gajdaša u Virdžiniji.“

„Uskoro ću biti prvi“, primetio je Džejms uz šarmantni nsmeh. „Unajmio sam ubicu.“

Delijin izraz lica ostao je potpuno isti.

Džejms i ja razmenismo poglede. „Ovaj, drago mi je što smo se upoznali. Moram da se uverim da posluženje nije usamljeno.“

Kratko sam mu mahnula dok se povlačio i oblikovala ustima reč *kasnije*, a Delija se strašno namrštila. „Ovakva dešavanja uvek privuku razne čudake. Hajde da pronađemo tvoje roditelje.“

„Stići ću te.“ Polako sam počela da se udaljavam od nje. „Mislim da vidim neke prijateljice.“ Ja nisam umela da lažem, a Delija nije umela da sluša, tako da smo se prijateljski rastale. Ona se zaputila ka šatorima, a ja u suprotnom pravcu, što dalje od njih. Na brzinu sam bacila pogled ka šatoru sa hranom i ljudima okupljenim oko

njega, ali od Luka nije bilo ni traga, i zaputila se oko šatora u kome je svirao kamerni orkestar.

Zraci sunca koso su prodirali kroz krošnje drveća na drugoj strani puta i ostavljali dugačke zlatne pruge po travi s ove sirane. Krenula sam duž jedne zlatne pruge, posmatrajući svoju neverovatno dugačku senku koja je išla ispred mene. Nisam odmakla daleko duž tih svetlosnih pruga kada sam osetila miris bilja.

Miris je bio toliko jak i tako se iznenada pojavio da sam podigla prvo jednu pa drugu nogu da proverim nisam li nešto zgnječila. Međutim, pod đonovima mojih sandala nije bilo ničeg osim deteline. Njeni listići su mi privukli pogled i ja čučnuh. Bila sam vi pravu, među mnogobrojnim trolisnim detelinama bila je i gomila četvorolisne. Ubrala sam jednu i uspravila se, ne odvajajući pogled od nje. Za sreću.

„Čuo sam te kako sviraš.“

Zatreptah nekoliko puta i usredsredih pogled iza deteline. Nisam ni primetila kada mi se približio mladić svetio crvenkaste kose. Bio je strašno pegav, ali je i pored toga bio zapanjujuće zgodan... Kao da je sišao sa oglasa iz kakvog časopisa. Podsetio me je na one bogate klince koji sve dobijaju na tanjiru.

Nisam bila sigurna šta bi trebalo da odgovorim, pa sam samo rekla: „Stvarno?“

Obišao je oko mene pognute glave kao da me proučava. „Da.“ Zatim je napravio još jedan krug oko mene. Okretala sam se zajedno s njim, ne ispuštajući ga iz vida. „Prilično upečatljivo. Mnogo bolje nego što sam očekivao.“

Bolje nego što je očekivao od koga? Devojke?

Učenice? Harfistkinje? Mene?“

„Hvala“, uzdržano odvratili. Obišao je još jednom oko mene sa osmehom na licu. Do mojih nozdrva ponovo dopre miris trave i pade mi na pamet da bi miris mogao poticati od njega. Od nečega

što je imao na sebi.

„Sve u svemu, prilično upečatljivo.“ Učtivo ga upitah: „Da li si i ti svirao?“

Razvukao je usta u osmeh. „Zar ikada prestajem?“

I dalje je postojano kružio oko mene, ali se njegov osmeh jedva primetno promenio. Srce mi je istog časa sišlo u pete. „Priyatno mirišeš.“

Poznati glas me je naterao da se okrenem i pogledam u drugom pravcu. „Derdra.“

Luk me neočekivano ščepa za ruku i pri tom mi izbi detelinu iz šake. Laknulo mi je što me je spasao i ja mu to rekoh: „Drago mi je što si naišao. Ovaj momak...“ Okrenula sam se da pogledam otkačenog tipa, ali tamo nije bilo ničega, zadržao se samo miris ružmarina i majčine dušice. Mogao je da se sakrije na desetak mesta čim sam mu okrenula leđa. A to bi onda značilo da nije smerao ništa dobro. Zašto bi se inače krio? „Bio je tu jedan momak.“

Luk pogleda iza mene. „Nema nikog.“ Oči mu se suziše. „*Nikog.*“

Osetih kako me podilaze žmarci. Bilo bi mi lakše da sam jednostavno poverovala Luku, međutim, pegavog momka je bilo nemoguće zaboraviti. „Bio je tu“, izgovorili sva nesrećna. „Neki čudak.“

„Ne sumnjam“, glasno izgovori Luk. „Hajdemo. Vratimo se u civilizaciju. Uostalom, šta si tražila čak ovde?“

Osvrnuli se oko sebe. Svo to moje kruženje odvuklo me je daleko od šatora. Sviranje kamemog orkestra ovde je podsećalo na slabe zvuke iz kakve muzičke kutije. „Po... pokušavala sam da umaknem mojoj dosadnoj tetki.“

„Predlažem da se ipak približimo njoj, a udaljimo od nevidljivih čudaka“, reče Luk. Bilo je dovoljno da me samo ovlaš dodirne po krstima pa da se okrenem i zaputim zajedno s njim u pravcu buke.

„Uzgred budi rečeno, sviđa mi se tvoja haljina.

Pristaje ti.“

Kradomice sam je malo poravnala i iznenadila samu sebe rekavši: „Znam.“

„Nije učtivo likovati“, napomenu Luk sa osmehom.

„Pričaj mi o svojoj dosadnoj tetki.“

Približavali smo se šatoru sa hranom i ja uzdahnuh. „Eno je tamo. Zagorčava život mojoj majci pored šatora sa hranom.“

Ostao je da stoji sa mnom i bez reči posmatra Deliju i mamu. Sve mi se više dopadala ta njegova osobina. Umeo je da sluša. I posmatra. „Baš je grozna, zar ne?“

„Prava tetka iz bajke“, odvratih ja. „Samo što se u bajkama ne pojavljuju zle tetke. Ona i mama se nikada nisu slagale.“

Čak i odavde, mogla sam da čujem Deliju kako nekome glasno objašnjava da je mama bila prilično talentovana u mladosti, ali da nije iskoristila svoj talenat. *Kučka*, nemilosrdno pomislih.

„Upravo sam jednog člana porodice u svojoj glavi nazvala pogrđnim imenom“, priznadoh ja.

Luk se nagnu napred, dovoljno blizu da sam mogla da osetim njegov blagi mošus ni miris... Nimalo nalik na bilo koju biljku, nimalo nalik bilo kom gimnazijalku... i prošaputa: „Da li počinje na k? I meni je to isto palo na pamet.“

Nasmejala sam se dovoljno glasno da me Delija čuje, podigne glavu i zagleda se u mene. Pozvala me je rukom da priđem, ali sam se ja pretvarala da gledam pored nje u šator sa hranom. „Brzo.

Pretvaraj se da mi nešto pokazuješ kako bih mogla i dalje da se pravim luda.“

Luk mi spusti šaku na rame i drugom pokaza put neba. „Pogledaj, mesec.“

„To je najbolje što si uspeo da smišliš?“, upitah ja. Ali svejedno podigoh pogled... i ugledah blede, tajanstveni mesec na plavom, a

ne crnom nebu. Ponovo me je obuzelo osećanje da bih mogla u nedogled da ga gledam, ili bar dok se ne setim zašto želim da ga gledam. „Mada je stvarno predivan, zar ne?“

Nisam nameravala duže da gledam u mesec, ali on reče: „Veoma.“

I ja ne spustili pogled. „Ovo će zvučati glupo, ali... dok gledam u mesec, osećam se nekako čudno.“ Isto tako sam se osećala i u Lukovom društvu.

„To je zato što je mesec nerazdvojni deo noći. A noć krije tajne.“

I Luk je imao tajne, nije li tako? I oboje smo se pretvarali da ih nema.

„Kako je to poetično rečeno.“

„Umem da budem i krajnje prozaičan kada to želim. Ja sam veoma složena osoba. Kao i ti, i ja posedujem skrivene krajnosti.“

Oborili pogled. „Auuu, stvarno misliš da posedujem skrivene krajnosti? Kako je to slatko.“ Kada je u narednom trenutku skrenuo pogled sa mene na nešto iza mene, i ja se okrenuli da vidim šta je to ugledao.

Manekenskim hodom nam je prilazila izrazito visoka, naočita plavuša. Bila je ljupka poput uskršnjeg ljiljana, imala je savršene plave oči i savršen beli vrat. Svojom pojavom je sasvim degradirala moju haljinu. Pored nje sam delovala jeftino.

„Eleanora“, oslovi je Luk bezizražajnim glasom.

„Luk. Baš divno što te ponovo vidim.“ Spustila je šake na njegova ramena i poljubila ga u obraz, prevukavši prstom do njegove brade. Skrenuh pogled. „Kao da je prošla čitava večnost.“

„Da.“

„Večeras nisi baš dobre volje, zar ne?“, primeti Eleanora. „Mislila sam da ćeš biti na sedmom nebu zbog odlične muzike.“ Luk joj nije odgovorio.

„Posebno si ti bila dobra, Derdra. Predivno si svirala. Svi smo

bili zadivljeni tvojim izvođenjem.“

Podigla sam pogled kada sam začula svoje ime i istog časa me je zaslepio njen blistavi osmeh. Pa ipak, i pored sve njene lepote, bio je to samo još jedan kompliment. „Hvala. Luk je dosta doprineo tome.“

Eleanora je prebacila svoj osmeh na Luka, na čijem licu je i dalje lebdeo onaj neobični, nečitljivi izraz.

„Kako da ne, Luk i te kako doprinosi.“ Osmehnula mu se. „Luk, dragi, ti ne voliš ćaskanje?“

Lukov glas bio je ravnodušan. „Kako posao?“ Nasmejala se. Lako se moglo desiti da mi pripadne muka od lepote njenog smeha. „Prilično dobro.“ On izvi obrvu. „Kako šef?“

Eleanora se zagledala u svoje blago reljefne nokte.

„Oh, ovih dana bi se pre moglo reći da smo saradnice.“

„To mora da je jako uzbudljivo.“

„Mase cene one koji su im slični.“ Tu je pokazala na sebe. „Nekoga poput mene.“

Luk reče: „Kako je to zgodno za oboje.“

„I ja tako mislim, jagnješce.“ Zatim se okrenula ka meni. „Ti si neosporno zvezda u usponu. Neću te izgubiti iz vida.“

Osetila sam kako se Luk, koji je stajao pored mene, ukočio.

„Baš mi je drago što smo se upoznale, Derdra. Želim ti prijatno veće.“ Ponovo je dodirnula Lukov obraz. „I mi ćemo se ponovo videti, Luk.“

Zagledah se u Luka pošto je otišla i počeh da grizem usnu pre nego što ga upitah: „Bivša devojkica?“

Luk razrogači oči i nasmeja se. „To nikome ne bih poželeo. Ne. Sećaš se bajke u koju smo smestili Deliju? I Eleanori je u njoj mesto. Razmišljaj o njoj kao o zloj krsnoj kumi.“

Odahnula sam. Nipošto ne bi trebalo da razmišljam o Luku na taj način, jer sam ga tek upoznala. Pa ipak, i sama pomisao na to da

mi je Eleanora suparnica istog časa me je patosirala.

„Više mi se dopada u ulozi zle krsne kume nego bivše devojke.“
Šta te to čini toliko drugačijim, Luk, da mi je sve svejedno?

Luk pogleda u mom pravcu. „Oh, stvarno?“

Istog časa sam izgubila hrabrost, skrenula pogled u stranu i samo stidljivo klimnula. „Stvarno.“

Tek u tom trenutku postala sam svesna da zvučnici iz šatora za dodelu nagrada već duže vreme trešte.

„Drugo mesto u kategoriji solo izvođenja osvojila je Karmen Mejsi.“ Iza nas dopre učtivo tapšanje.

Bez reči krenusmo do mame, ali zastadosmo na pola puta kada shvatismo da razgovara sa nekim i da se Delija potpuno primirila.

„... Čuo sam je večeras kako svira, i samo sam hteo da kažem da me je njen talenat zaprepastio. Tražimo upravo nekoga kao što su ona i njen prijatelj. Molim vas, molim vas da uzmete moju podsetnicu i da nas pozovete.“

Pogledala sam čoveka koji je izgovorio ove reči. Prijatan glas nije odgovarao njegovom boksterskom izgledu. Rukavi košulje ni izdaleka nisu mogli da sakriju ogromne bicepse i mišićava prsa. Nije ličio ni na jednog predstavnika škole koga sam ikada zamislila.

„Prvu nagradu u kategoriji ansambala osvojili su Endru Manks, Tina Čin...“, grmelo je iz zvučnika, ali mi se mamin glas učinio glasniji. „Hvala vam. Sasvim sigurno ćemo pogledati.“

Gospodin *Džinovski Mišići* mi je kratko klimnuo pre nego što se ponovo zagledao u Deliju i mamu.

„Svestan sam da je za vama naporan dan i da treba da pođete na zasluženi odmor. Ubrzo će proglasiti i dobitnika velike nagrade, zar ne? Uživajte u prijemu.“

Mama i ja razmenjasm poglede, a kad se onaj čovek udaljio, zablenu smo se u Deliju.

Aplauz iza nas se nastavljao. Iznenadilo me je kada sam shvatila

da mi je potpuno svejedno hoću li bilo šta osvojiti. Takmičenje mi je delovalo krajnje nevažno... strašno obično... u poredenju sa činjenicom da ovde i sada stojim pored Luka i gledam podsetnicu koju je ostavio predstavnik konzervatorijuma.

„Tornking Eš“, pročitala je Delija natpis na podsetnici i frknula. „Zvuči kao pogrebni zavod.“

I ja sam omirisala vazduh, jer sam osetila isti onaj miris bilja kao i malopre. Da li je onaj čudak još tu?

Luk me je uhvatio za lakat i rekao. „Izgleda da ću morati ranije da odem. Mislim da moram odmah da krenem.“

Upravo sam htela da se pobunim ili da mu bestidno zatražim broj telefona, kada sam shvatila da je aplauz utihnuo. Preko zvučnika je dopro pucketavi glas. „Dame i gospodo, sada je šest sati i kao što smo vam obećali, objavićemo ko je osvojio veliku nagradu. Zahvaljujemo svima koji su učestvovali na takmičenju i podelili svoj talenat sa nama. Sudije čestitaju dobitnicima ovogodišnje velike nagrade festivala umetnosti... Derdri Monegan i Luku Dilingu.“

Luk mi je prišao toliko blizu da mi je usnama očešao kosu, prošaputao: „Reci mi da želiš ponovo da me vidiš.“

Osmehnula sam se.

3

„Zdravo, lujko, šta ima novo?“ Otkotrljala sam se nazad na krevet, pridržavajući telefon ramenom.

„Ništa posebno.“ Pogled mi je pao na sat pored kreveta i ja zastenjeh. „Džejmse, reci mi da nije već deset sati. Je li tako da nije?“ Nije morao da mi odgovori. Jačina sunčevih zraka koji su dopirali kroz bele zavese bili su mi dovoljna potvrda da je dosta kasno.

„Negde sam čuo da povučene osobe moraju pošteno da se

naspavaju posle susreta sa ljudima“, reče Džejms.

Uspravili se u sedeći položaj. „To je tačno.“ Takođe je tačno da sinoć dugo nisam mogla da zaspim. Nikako mi nije išlo u glavu da sam osvojila veliku nagradu na takmičenju, ma koliko razmišljala o tome. Razmišljala sam i o Luku. Kao i o Tornking Ešu. Mada moram priznati da sam uglavnom razmišljala o Luku. To, razume se, nisam pomenula Džejmsu.

„Danas ti je, znači, rođendan.“ Džejms je ispuštao zvuke kao da nešto žvaće. „Izvini, nokat. Danas proslavljamo dan kada si prvi put zauralala.“

„Rođendan mi je bio juče, “ ispravili ga ja, ustavši iz kreveta. Izvukla sam majicu iz ladice i pronašla par farmerki, pridržavajući i dalje telefon ramenom.

„Starim.“ Proverila sam džepove farmerki koje sam juče nosila i umesto novca pronašla četvorolisnu detelinu koja je bila zadenuća za telefon. Za sreću.

„Juče si bila zauzeta. Unapređujem današnji dan u tvoju rođendan. Ne možeš da me sprečiš.“

„Okej, dobro. Danas mi je rođendan. Želiš li da to nekako proslavimo?“

„Tvoja mama se već pobrinula za to. Pozvala je mene i moje roditelje danas na večeru i tortu na svoj tipičan zapovednički način. U normalnim okolnostima sada bili počeo ogorčeno da ti prigovaram što dozvoljavaš mami da ti diriguje, ali pošto zaista volim kako kuva, ništa neću kazati.“

Napravih grimasu. Ne bi me čudilo da mi mama priredi dečji rođendan. Očigledno joj niko nije skrenuo pažnju na to da sam i zvanično postala odrasla i da rođendani tinejdžera nisu prilika za promovisanje vlastite kompanije za ketering. Kada malo bolje razmislim, čini mi se da ona pet para ne daje na takve stvari.

„Oh, hvala, mama“, rekoħ ja.

„Mogla bi da joj kažeš da želiš neobavezno da gluvariš sa

mnom“, predložio je Džejms. „Ti si slavljenaica. Treba samo da pukneš prstima. Postaraj se da se to dogodi.“

Kako da ne. Lako je njemu da kaže- *postaraj se da se to dogodi.* Podsetio me je na nešto što je Luk sinoć kazao. *Znaš i sama da nema toga što neki ljudi ne mogu da urade? Ako nešto žele, poharaju se da se to i dogodi.*

„To mi se više dopada“, izgovorili usporeno, jer su mi misli bile na drugoj strani. Spustila sam detelinu na stočić pored kreveta i počela da proučavam i detelinu i njenu savršenu senku. „Ali ti voliš kako mama kuva.“ Spustila sam šaku na ivicu stočića i savila prste ka dlanu na nekoliko centimetara od deteline.

Džejms zastenja. „Oh, baca me u zanos, dušo.“

Nema toga što neki ljudi ne mogu da urade. Dođi ovamo, detelino.

Detelina zaleprša na nevidljivom povetarcu. Potom se listići ispupčiše i pretvoriše je u minijturni brod koji u trenu pređe preko stočića i završi na mom dlanu.

Oh, sranje.

„Šta, nisam uspeo da te nasmejem? Auu, nikada više ti ne ine biti dozvoljeno da se uspavaš. Ni debeljko na štiklama nije toliko džangrizav kao ti ovog jutra.“

Džejmsov glas me je vratio u stvarnost. Istog trenutka sam shvatila da je sobu ispunilo strujanje hladnog vazduha iz centralne klime. Nalet vazduha iz otvora podigao je detelinu i ubacio je u moju šaku. I to je bilo sve.

Osetila sam neko čudno olakšanje.

„Di?“

„Šta... aha... ne... izvini.“ Nekakvo kretanje mi je odvuklo pogled ka prozoru. Nepoznati auto je upravo skretao na prilazni put. „Zaista mi je žao, Džejmse, ali trenutno sam sva sluđena. Mislim da mi je potreban doručak, ili kafa, ili nešto treće. Mogu li kasnije da te pozovem?“

„Svakako. Danas imam praksu, ali biću po podne kod kuće.“
Zvučao je zabrinuto. „Je li sve u redu?“

Grizla sam usnu. Nikada do sada nisam ništa zatajila pred njim. *Mada ni sada ništa ne tajiš od njega.* Nemaš šta. „Sve je OK. Samo sam se povukla u sebe i iscrpljena sam, kao što si i sam kazao.“

Glas mu je postao za nijansu topliji. „Jadna Di. Požuri na doručak. Biću tu za tebe kada ti ustrebam.“ Veza se prekinula i ja priđoh bliže prozoru. Povukoh zavesti u stranu da vidim ko je to došao. Poskočila sam kao oparena kada sam shvatila da vozač kola gleda u mom pravcu, glave izbačene kroz prozor. Bio je to Luk. Kako je, do đavola, saznao gde stanujem? Da li mi je to uopšte važno?

Žurno se udaljili od prozora i skinuh majicu. Na brzinu pročešljah ormari i izvukoh lepu košulju, ostavivši za sobom haos. Farmerke ću zadržati. U njima mi zadnjica fenomenalno izgleda. Vratih đetelinu u džep i sjurili se niz stepenice. U podnožju naiđoh na prvu liniju odbrane: Deliju.

„Došao je flautista. Ko je on, uostalom?“

Odlično pitanje.

„Luk Dilon“, odvratili ja i pokušali da se provučeni pored nje u kuhinju, ali me je ona sledila u stopu sa šoljom kafe u ruci. Kafa je bila njeno tajno oružje. Ako želite da pobedite Deliju, morate da je odvojite od kafe. Ali ovog jutra od toga nema ništa, jednom reči - nadrljala sam.

„Ide li u tvoju školu?“

Laž koju sam izrekla ne bi imala šanse da prođe kod mame, ali za Deliju je bila dovoljna. „Ima prijatelje u mojoj školi.“

„Ne izgleda loše.“

To je tačno.

Iz kuhinje dopre mamin glas... Još jedan zaštitnik, to nije mirisalo na dobro... Delija me ugura unutra, prepustivši njoj da mi zada konačni udarac. „Ko to ne izgleda loše?“ Mama je u ruci držala

lonče sa kafom. Ponovo je napunila Delijinu solju, ne shvatajući da time samo dodaje šlag na Delijine demonske moći. Pokušah da provirim kroz žute karirane zavesice iznad sudopere.

„Flautista koji se upravo parkirao na prilaznom putu“, odvratila je Delija.

Mama se okreće ka prozoru. „Nisam nikoga videla! Nije kucao, zar ne?“

Odlučno izjavih: „Oдох napolje“

Mama pokaza na radnu površinu dok sam izlazila.

„Želiš li da je sačuvaš? Tata ju je našao na kutiji za harfu dok ju je sinoć iznosio iz kola.“

Na radnoj površini pored tostera nalazila se četvorolisna detelina. Kao i druge dve koje sam pronašla, bila je savršena... Svi listovi bili su simetrični... i bila je potpuno sveža iako je noć provela u kolima.

„To je bar lako pitanje, Derdra.“ Mama izvadi mikser iz kuhinjskog ormanića i postavi ga na radnu površinu. Očigledno se spremala da napravi rođendansku tortu. „Ako želiš da ostane lepa, ispresuj je u nekoj knjizi.“

Nisam bila *načisto* da li želim da ostane lepa, ali sam je ipak uzela i stala da vrtim stabljiku među prstima. Osetila sam bockanje u stomaku, ali nisam bila načisto da li je ono posledica uzbuđenja, straha ili gladi.

„Možda.“ Potom sam izišla da dočekam Luka.

Čučao je pored vrata kola, čkiljavo posmatrajući mog psa, Raja, na bleštavoj vrelini sunca. Iako je neobične boje, ima dlaku belu poput krede i grimizne crvene uši... On je tipičan lovački pas: veran je, pun ljubavi i prijateljski raspoložen prema svima.

Upravo zbog toga sam se ukopala u mestu kada sam primetila da se nakostrešio. Raj je tela polehlog po travi u prednjem dvorišni i glave priljubljene uz tle netremice zurio u Luka. Imala sam utisak da će svakog trenutka početi da reži. Luk ga je dozivao tihim,

hipnotišućim i uljuljkujućim glasom. Pretpostavljam da su reči koje je izgovarao mogle poticati iz mnogih jezika, ali engleski nije bio jedan od njih.

Luk me je video da dolazim i uspravio se. Na sebi je imao iste farmerke kao i juče, ali je promenio majicu. Danas je obukao tamnu na V-izrez koja je samo još više isticala njegovu svetlu kosu i oči.

„Zdravo, dražesna. Danas si lepa da lepša ne možeš biti.“

Obrazi mi buknuše. „Šta tražiš ovde?“

Slegao je ramenima i osmehnuo se. „Zadovoljavam svoju znatiželju.“ Pogled njegovih bledoplavih očiju pade na detelinu koju sam i dalje držala i osmeha istog časa nestade. „Odakle ti to?“

„Mama ju je našla. Zar ne bi trebalo da donosi sreću?“

„I razne druge stvari.“ Luk pokaza na Raja. „Je li ova zver tvoja?“

Ton mu je bio pun naklonosti iako mu Raj nije dao povoda za to... i dalje je nakostrešen čučao u travi.

„Raj, jeste. Veoma je star. Imamo ga od kada znam za sebe, ali mi se čini da ga nikada nisam videla ovakvog.“

„Dobar je to pas, zar ne?“ Luk nije gledao u mene dok je izgovarao ove reči, ali sam u njegovom glasu osetila čežnju. „Čini se da je pametan.“

„I jeste.“

U tom trenutku se otvoriše kuhinjska vrata i nas dvoje se trgnusmo. Delija nam doviknu: „Zašto ne uđete? Vruće je napolju!“ Očigledno se sprema ispitivanje.

Pre nego što sam stigla da odgovorim, Luk joj doviknu. „Vraćamo se za jedan sat! Idemo na sladoled.“

Prodorno se zagledah u njega.

„Htela si da se izvučeš, nije li tako?“, upita on. Nisam znala šta da mu odgovorim. Nisam imala ama baš nikakvog iskustva sa momcima iz gimnazije, a čak i da jesam, mislim da ništa od toga ne

bi moglo da se primeni na Luka Dilonu.

Luk izvadi ključeve. Primetih da na privesku ne visi samo jedan ključ, već gomila ključeva. Bilo ih je petnaest ili dvadeset. Na mom prstenu visila su dva ključa i privezak u obliku ribe. Zapitah se da li prsten sa ključevima govori nosio o vlasniku.

„Samo da uzmem novac“, konačno izustili.

Luk mi otvori suvozačeva vrata. „Ja častim. Izvini zbog kola. Grozno izgledaju, ali izduvni gasovi uglavnom ostaju napolju.“

Trenutak sam oklevala pre nego što sam ušla u stari „audi“. U kolima je bilo vruće i zagušljivo, iako je Luk malopre izišao iz njih, a sedišta su bila meka, plava i čupava, ista onakva kakva je baka imala u svim svojim kolima. Unutrašnjost je mirisala na Luka. Bio je to isti onaj miris koji mi je i ostao u sećanju od juče kada se nagnuo ka meni. To sećanje je ponovo izazvalo bockanje u stomaku.

Luk je ušao u kola sa druge strane i stao da okreće i pritiska dugmiće sa istom umešnošću s kojom je svirao flautu. Ubrzo je kroz otvore zastrujao hladni vazduh. Podsetio me je na četvorolisnu detelinu koju sam sačuvala. Stresla sam se.

„Suviše hladno?“ Smanjio je hlađenje, i kao da mi čita misli, spustio pogled na detelinu koju sam i dalje držala. „Nije ti potrebna.“

Dok je vozio unazad po prilaznom putu, spustili detelinu na kontrolnu tablu i zagledah se u nju.

„Sreća je svima potrebna.“

„Ne i tebi, Di. Uspeh si postigla i bez nje. I te kakav uspeh.“ Zastao je na kraju prilaznog puta, spustio prozor i bacio detelinu na put. „Znaš li neko lepo mesto gde možemo da odemo na sladoled?“

„Kako si smeo da baciš moju sreću?“, upitah. „I da, znam gde možemo da odemo na sladoled. Ja zapravo radim u poslastičarnici.“

„Baš slatko!“ Luk napravi pauzu. „Otmemo neko mesto?“

Nasmejala sam se sa zadržkom. „Nisam odmah shvatila da

pokušavaš da budeš duhovit.“

Luk zastenja dok je silazio kolima sa prilaznog puta. „Tvoja nepromišljena opaska me dubokovređa. *Pokušavam da budem*’.“

Razvukoh usta u osmeh. „Moraćeš više da se trudiš.“

„Primio k znanju. A sada mi kaži kako da stignem do te tvoje poslastičarnice.“

„Već ideš u dobrom pravcu. Nastavi tako još kilometar i po otprilike. Nalazi se s leve strane. *Dejvov led*.“ Ali tisi to već znao, žarne* Prodorno se zagledah u njega, i on mi uzvрати pogled pre nego što se ponovo usredsredio na put.

„Mislim da sam je video kada sam dolazio“, reče on. „Sećam se da sam pomislio kako je dan kao stvoren za sladoled.“

Svakako da je dan bio kao stvoren za sladoled. Zašto ne bi bio? Sinulo mi je da smo bez ijedne izgovorene reči postigli nekakav čudan dogovor. On se pretvarao da je normalan, a ja sam se pretvarala da mu verujem. Želela sam da mu verujem. Ali nisam mogla. Još nisam bila sigurna u čemu se krila njegova neobičnost, ali sam se nadala da se ne odnosi na sekire, poveze preko usta i prtljažnik kola.

Masni vazduh se u talasima podizao sa asfalta. Vrelina polegla po krošnjama drveća pritiskala je lišće. Kretali su se jedino automobili koji bi polako protutnjali pored njega dvosmernom ulicom. Dan je bio kao stvoren za nerad, jedan od onih letnjih dana koji guše.

„Evo nas“, nepotrebno rekoh, i Luk skrenu na parking Dejvove poslastičarnice. Imala sam utisak da sam već milion puta parkirala na tom parkingu. Moglo bi se reći da sam ovde mnogo više naučila nego u školi.

Luk je osmotrio zdepastu betonsku zgradu i parkirao auto u stražnjem delu parkinga, u hladu.

„Odakle joj naziv *Dejvov led*?“

„U davno doba, kada nije bilo frižidera, ljudi su morali da

kupuju led, pretpostavljam da otuda potiče i naziv. Onda led, sada sladoled. Ima smisla, zar ne? To mu dode neka vrsta logičnog skoka?“

„Da li ti se dopada?“

Pitanje me je iznenadilo. Ne sećam se da me je iko ikada pitao da li mi se nešto dopada. „Dopada mi se. Zvučać glupo, ali srećna sam kada napravim savršenu porciju. Topli slatkiš u sredini, odgovarajuća količina šlaga, mrvice koje savršeno prijanjaju uz sladoled posute određenim redom...“ Zaćutala sam, jer je počeo da se smeje. „Šta je bilo?“

„Hoćeš da kažeš da si već duže vreme perfekcionista?“

„Oh, zaveži“, ljutito odbrusih. „Hoćemo li već jednom na taj sladoled ili ne?“

Ugasio je motor. Moj ton ga naizgled nije povredio.

„Nikada nisam sreo nikoga ko se tako brzo naljuti kao ti. Hajdemo, moja ledena kraljice.“

„Nisam ja ledena kraljica“, pobunih se, ali ipak izađoh iz kola i krenuh za njim preko parkinga. Vrelina se dizala sa crne površine, pržeći mi stopala kroz đonove cipela. „Ali sam zato znatiželjna.“

Izraz Lukovog lica bio je nedokučiv. Pažljivo je krenuo duž jedne izvućene linije na parkingu. I ja sam stala na istu liniju i nastavila iza njega odmorenim koracima poput gimnastićarke, kao da je ta linija na parkingu razapeti konopac sa koga svakog ćasa mogu da se sunovratim u smrt.

„Zanima me zašto detelina sa ćetiri lista donosi sreću“, uporno nastavih. „Takođe si rekao da je dobra i za druge stvari. Za koje druge stvari?“

„Kao hrana za konje?“

Kretenu. Otkud mu pravo da mi nešto nagovesti, a onda moram da izvlaćim reći iz njega. To nije fer.

„Za šta još?“

Glas mu je bio potpuno ravan. „Za plašenje zmija.“

„Za šta još?“

„Kao lek od ujeda škorpiona.“

„Za šta još?“

„Da vidiš vile“, reče Luk i skoči sa izvučene linije na pločnik. „Uspeo sam.“ Zatim me uze za ruku i povuče za sobom. „Prestani da pametuješ i hajdemo na sladoled.“

Nisam nameravala da mu dozvolim da se izvuče.

Zastala sam ispred vrata. „Kako ja to pametujem?“

Pripremio mi je prstom. „To volim kod tebe. Umeš da slušaš i posmatraš. Zahvaljujući tome sve čega se prihvatiš naučiš da radiš savršeno, dok se svi ostali upinju da nadglasaju jedni druge. Da li bi bila tako ljubazna da bar na trenutak prestaneš da me zasipaš pitanjima kako bismo mogli da pojedemo sladoled?“

Popustih, iako mi je srce tuklo kao ludo dok me je uvodio u rashlađenu unutrašnjost poslastičarnice. To nije normalno. Nije svakidašnje. Znala sam da bi trebalo istog trenutka trčeći da se vratini kući, ali zaglibila sam. Zaglibila do guše, kao što bi Luk rekao.

Dok je proučavao ponudu na tabli, rekoh: „Nikada ne bih pomislila da će mi se dopadati rđavi momci.“

Luk me nije pogledao, ali je razvukao usta u široki osmeh, najširi tog dana. „Nema više pitanja, sećaš se? Šta je ovde dobro?“

Pojela sam toliko sladoleda umesto redovnih obroka da sam mogla da mu odgovorim kao iz puške. „Čokoladni san.“

Za šankom je bila Sara Medison, crvenokosa devojka sa lelom u obliku vinske boce, koja je povremeno radila sa mnom. Zagledala se u Luka sa popriličnim zanimanjem. „Mogu li da vam pomognem?“

Učtivo je zatražio dva korneta sa *čokoladnim snom* i Sara, koja ničim nije stavila do znanja da je primetila moje prisustvo, uslužno zahvati sladoled, ne prestajući da mu se osmehuje. Oslonila sam se

o šank i glumila ravnodušnost, iako me je strašno nervirala. Flertovala je sa svim iole privlačnim muškarcima koji bi ušli u poslastičarnicu, a Luk se debelo kvalifikovao. Nije u tome bilo ničeg ličnog. Ako je Luk bio vredan truda, onda neće nasesti. Ipak, nisam odolela da ne pogledam u njegovom pravcu i proverim kakav utisak Sari na prenaplaštena pažnja ima na njega. Dok je odbrojavao šest novčanica od po jednog dolara, na licu mu je bio isti onaj blagi izraz, kao i uvek, ali nije mi promakao ni nagoveštaj onog tajnog osmeha trenutak pre nego što će zakoračiti ka meni.

„Imaš nešto na ramenu.“ Ovlaš je prešao prstom preko kože mog ramena sve do uveta. Srce mi je doslovce sišlo u pete i u trenutku sam pomislila da se nikada neće vratiti na svoje mesto.

Nežno je rekao: „Mislim tla sam skinuo to sto je bilo na tvom ramenu.“ Potom se okrenuo ka Sari i uzeo kornete. „Zadrži kusur. Hajdemo napolje da pojedemo sladoled, Di.“

Sara istog časa prestade da se osmehuje, žustro se okrenu ka mašini za milkšejk i poče da je čisti. Pitala sam se da li će uopšte pomenuti naš dolazak nekog od narednih dana. Ali još više me je zanimalo hoće li me Luk ikada više dodirnuti.

Pokazavši bradom ka vratima, Luk me je ponovo izveo na nepodnošljivu vrućinu. Parking mesto pored njegovih kola bilo je prazno. Seli smo na ivičnjak u samom vrhu parkinga. Bilo je gotovo prijatno jesti sladoled u senci prošaranoj sunčevim zracima.

„Imala sam nešto na ramenu, a?“

Luk se osmehnuo i olizao kornet. „Priželjkivala si da te neko spase, zar ne?“

„Ne možeš devojkama raditi takve stvari bez ikakvog upozorenja. Nije fer. Mogla sam da padnem sa stolice.“

U glasu mu se naziralo samozadovoljstvo. „Dopalo ti se?“

Užarenih obraza sam posmatrala kako se niz kornet slivaju sjajne kapljice sladoleda. „Glupo pitanje.“

„Nov sam u ovome. Nikada nisam pokušao da upražnjavam tu

vrstu veština. Oduševljen sam što sam nešto naučio posmatrajući ribe kako to rade.“

Istovremeno sam i želela da mu verujem i nisam.

„Već si imao devojke.“

Odmahnuo je glavom. „Nijedna me nikada nije podstakla da se popravim. Mogu li da vežbam na tebi?“

Bila je to beznačajna opaska, ali me je naljutilo što je upotrebio glagol „vežbati“. Nisam želela da se bilo ko obučava na meni. „Ne možeš.“

Uzdahnuo je. „Pametna si ti. U redu. Nemaš ništa protiv da se izvesno vreme motam oko tebe? Opčinjen sam tobom i želim da otkrijem zašto.“

„Opčinjenost je prejak izraz“, primetih ja. „Biljke opčinjavaju ljude koji se bave hortikulturom. Astronomi su opčinjeni zvezdama. Bube opčinjavaju... uh... buboiste. Nisam sigurna da želim da me proučavaš. Nisam sigurna da mene vredi proučavati.“

Luk se zamislio. „Svakako da zaslužuješ da te proučavam. Izuzetna si u svemu što radiš. Ne podležeš spoljnim uticajima. A izuzetna si u svemu što radiš zato što se trudiš. Ne poseduješ super moći. Sve postižeš napornim radom. Krajnje opčinjavajuće. Oh, ponovo sam to uradio, zar ne? Ponovo sam te naljutio?“

Pokušala sam da mu ne pokažem šta osećam, ali nisam uspela. Nije bio u pravu; nisam bila ljuta. Bila sam razočarana. Ovog puta nisam želela da oseća strahopoštovanje prema meni dok odmerava sve što sam u stanju da uradim. Želela sam da neko vidi samo *mene*, ono što me čini onakvom kakva jesam i da ga to općini. Dojadilo mi je da od ljudi koji nikada neće saznati ništa o meni slušam koliko sam sjajna i neverovatna. Dopustila sam sebi da sve ovo vreme verujem da sam prava ja ona s kojom Luk flertuje, a ne ona ja koja je predodređena da završi na omotima CD-ova i spiskovima izuzetnih učenika.

„Pobogu, toliko si besna da čak ni ne progovaraš!“ Luk se

pomaknu duž ivičnjaka da bolje osmotri moje lice. „Ovog puta sam baš zabrljao, zar ne? A čak ni ne znaš šta sam kazao.“

Mrzela sam kada mi ponestane snage da glasno i jasno odgovorim, a upravo to mi se sada dogodilo.

Kako je za ime sveta uspeo da me rasplače?

„Dojadili... dojadili su mi ljudi koji mi govore koliko sam talentovana. Volela bih da budu opčinjeni mnome i da sam najnetalentovanija osoba na svetu. Svi koji me pogledaju vide samo tu glupu harfu. Niko nikada ne vidi pravu mene.“

Luk ispruži palac i nežno ukloni suzu koja je uspela da umakne. „Ne plači, dražesna. Samo zahvaljujući tome što stvarno jesi možeš da budeš tako dobra u svemu što radiš. Ti sebi nikada ne bi dozvolila da bude drugačije. To je ono što me opčinjava.“

Deo mene je priželjkivao da još malo zadrži šaku na mom licu, ali su me ponos i sram naterali da je odgurnem. Nisam želela da ostavim utisak krhke osobe. „Obično ne plačem. Hoću da kažem da plačem samo kada se iznerviram. Osećam se tako...“ Upirala sam se da pronađem pravu reč i sačuvam dostojanstvo.

Nežno je kazao: „Topi ti se sladoled.“

Sa olakšanjem sam se vratila kornetu. Ni reč nismo prozborili dok nismo pojeli sladoled. Tada rekoh, ne pogledavši ga. „Ako si i dalje opčinjen mnome, dozvoljavam ti da me izvesno vreme proučavaš. Ali ne želim da budem tvoja 'praksa'.“

„Hvala ti.“ Izvukao je ključeve iz stražnjeg džepa, položio ih na nogu i pojeo ostatke korneta.

Upitah ga, prethodno ne razmislivši: „Je li to ključ za sve tajne?“ Istog časa sam se uplašila da sam prekršila neizgovoreni sporazum i da će nestati u oblaku dima.

Ali izgleda da ga pitanje nije uznemirilo. Samo se neodređeno osmehnuo i rekao: „Možda. Koliko ti ključeva imaš?“

„Dva.“

„Da li to znači da imaš i dve tajne?“

Zamislila sam se. Jedan za detelinu na noćnom stočiću. I jedan za osećanja koja gajim prema Luku.

„Da.“

Poigravao se ključevima. „Želiš li još jedan?“

Nisam odgovorila, ćutke sam gledala kako skida jedan ključ sa svog preopterećenog prstena. Bio je to mali, težak, staromodni ključ sa mrljom od rđe na jednoj strani. Osvrnuo se unaokolo kao da bi nekoga moglo zanimati šta radimo i tutnuo mi gvozdeni ključ u šaku. Prislonio mi je usne uz uvo, dah mu je bio topliji od letnjeg dana i prošaputao:

„Evo još jedne tajne: Ne bih smeo da budem opčinjen tobom.“

Malo je nedostajalo da usnama oblikuje poljubac. A onda se žurno povukao i ustao. Meni se vrtelo u glavi i morala sam da zatvorim oči na trenutak. Spustila sam ključ u džep.

Luk je ispružio ruku i pomogao mi da ustanem. Potom ine je odveo do suvozačevih vrata, zagledan u daljinu i sa zabrinutim izrazom lica.

Pre nego što je zatvorio vrata kola pošto sam ušla, na trenutak sam pored Lukovog mirisa i uobičajenog smrada asfalta na Dejvovom parkingu, osetila i miris bilja u letnjem vazduhu. Tada samshvatila da imam treću tajnu koja ide uz moj ključ: sve me je više opkoljavala nekakva opasnost.

Ali nisam se plašila.

* * *

„Oh, baka je stigla.“ Virila sam preko komandne table dok je Luk zaustavljao auto na prilaznom putu. Njen beli *ford* toliko je bleštao na podnevnom suncu da nisam mogla da gledam direktno u njega.

„Mora da ju je mama pozvala na moj rođendan.“

„Rođendan?“ Luk ugasi motor kola. „Danas ti je rođendan?“

„Zapravo je bio juče, ali danas dobijam tortu.“

Pokušala sam da ne zvučim providno i upitala:

„Da li bi ostao na torti?“

„Hmmm.“ Luk je izišao iz kola i zaobišao ih da otvori mola vrata. „Ne bi trebalo. Mada zvuči veoma zanimljivo. Hoće li biti prisutna i ona tvoja grozna tetka?“

Namrštila sam se. „Ona je već ovde.“ Vraća se kući tek naredne nedelje i odmah potom kreće na koncertnu turneju.

„Baš zgodno.“

Mrzovoljno se složih s njim i naglo okrenula, jer mi je pažnju privuklo nekakvo kretanje. Bila je to baka koja je upravo izlazila iz kola. Ugledala me je istog časa i osmehnula se. Zatim je ponovo nestala u kolima.

Luk je bio zbunjen. „Zaboravila je tašnu?“

Baka ne nosi tašne. Ona nije od te vrste baka. „Pre će biti poklone.“

Tako je i bilo. Baka se pojavila sa neverovatno malim paketićem uvijenim u šareni papir u jednoj ruci i ogromnim u drugoj. „Da li bi mogla da uzmeš jedan, Derdra?“

Iskočili iz kola i pohitali da je oslobodim onog većeg. Ne odvajajući se od mene, Luk se nemirno premeštao s noge na noge, poput kakvog vuka.

„Bako, ovo je Luk“, rekoh i sklonih se u stranu.

„Svirao je na jučerašnjem takmičenju.“

Luk se skrasio na jednom mestu i formalno pružio ruku. „Kako ste?“

Baka mu je dozvolila da uzme njenu desnu šaku u svoju i da je poljubi. Taj na prvi pogled neobičan gest zapravo je bio i prirodan i prigodan.

„Vidiš li ti ovo, mladiću?“ Baka je ispružila levu šaku sa srebrnastim prstenom i zlatnom burmom na još snažnom domalom prstu. Luk se neodređeno osmehnuo. „Vidim, gospođo.“

Namršteno sam ih gledala.

Baka je gurnula mali paket Luku pod nos i spustila glas kao da ja ne stojim pored njega. „Šta misliš da će dobiti od mene za rođendan? I šta ti tražiš ovde?“

Zagledala sam se u Luka, jer sam se ponadala da bi mi njegov odgovor mogao nagovestiti o čemu oni to razgovaraju, ali on je ćutao i samo gledao baku.

„Da ti to slučajno nije palo na pamet.“ Baka zakorači ka njemu. Podsetila me je na psića koji laje na uspavanog lava.

„Samo malo“, zaustih ja, iako nisam bila sigurna na koji način bili uopšte mogla da ublažim ovu uvrnutu i naelektrisanu situaciju.

Luk je prenebregao moje reči i ponizno odvratio.

„Zadržaću se ovde samo kratko, gospođo.“

Bakin glas je bio oštar. „Dobro. Vрати se tamo gde ti je mesto.“

„Nisam jedan od *njih*“, rekao je plačnim glasom.

„Osećam *njihov* miris na tebi. Zaudaraš na *njih*!“

Luk se potom okrenuo ka meni, bezizražajnog izraza lica. „Mislim da neću ostati na torti.“

Besno sam okrenula baki leđa i prekrstila ruke na grudima. „Ne moraš da ideš.“ Samo zato što je baka morala da gurne nos u ono što je se ne tiče i sve upropasti. Bila sam toliko besna na nju da sam se plašila da ću kazati nešto zbog čega ću posle zažaliti. Osećala sam njen prodorni pogled na leđima.

Luk ponovo pogleda baku. „Mislim da je ovako bolje. Hvala na sladoledu.“

„Luk.“ Nisam čak mogla ni da smislim šta bih mu rekla. Kroz glavu mi je samo prolazilo: *prokletstvo, zašto svi drugi upravljaju mojim životom?* „Nemoj da ideš.“

Nisam umela da protumačim čudni izraz na njegovom licu pre nego što će se vratiti do kola. U narednom trenutku nestali su svi dokazi njegovog postojanja. Pored toga što nisam imala pojma zbog čega je otišao, nije mi ostavio ni broj svog telefona.

Mada sam na neki način naslućivala razlog njegovog odlaska. Ponovo sam se okrenula ka baki, razapeta između besa i osećanja gubitka. „Zašto, bako?“

Ljutito je zurila u put kao da se na njemu zadržalo nešto od Lukovog prisustva, i posle nekoliko trenutaka mi pružila mali poklon. „Trebalo bi da otvoriš ovaj.“

„Trenutno mi nije do otvaranja poklona.“

Odlučno se osmehnula... Bio je to neveseo osmeh koji je ironičnom igrom slučaja podsećao na Lukov... i pružila mi paketić. „Molim te da ga otvoriš.“

Uzdahnula sam, spustila veliki poklon i uzela mali od nje. Pocepala sam šarenu plavu ukrasnu hartiju i našla kutiju za nakit, ali kada sam je otvorila, u njoj osim belog satena nije bilo ničega. Upitno sam pogledala baku.

Skinula je prsten bez sjaja, onaj koji je pokazala Luku i spustila ga u kutijicu. „Pripadao je mojoj majci, i njenoj baki pre toga. Sada je tvoj. Pretpostavila sam da si dovoljno stara i da bi ti mogao zatrebati, a sada sam sigurna u to.“

Ne, meni je bilo potrebno da se Luk vrati na prilazni put i da se baka bar jednom normalno ponaša. Pogledala sam prsten. Nisam volela nakit, ali čak i da jesam, ovaj prsten je bio strašno ružan.

Ledenim glasom sam rekla: „Uh, hvala.“

„Stavi ga“, reče baka. „Zahvalićeš mi kasnije.“ Stavila sam ga na domali prst desne šake, što je baki izmamilo iskreni osmeh. „Hvala ti. Odoh sada u kuću da se sklonim sa ove vrućine i vidim svoju ludu kćer i svoju kćer spletkošicu.“ Podigla je veliki paket i zaputila se ka vratima.

Ostala sam napolju, zagledana u prsten na svom prstu. Bila sam na ivici suza i u tom stanju me je pet minuta kasnije zatekao Džejms kada je zaustavio auto na prilaznom putu. Na istom mestu gde su se malopre nalazila Lukova kola.

Prišao mi je i uhvatio me za mišice. „Šta to radiš?“

„Puštam da me guraju tamo-amo.“

„Hajdemo unutra da popričamo o tome.“

Nema šanse. Unutra su Delija, mama i baka. „Bolje ne.“

Kao da je želela da potvrdi moje reči, kroz kuhinjski prozor dopre Delijin glas. Džejms baci pogled na prozor, ali ga odmah vrati na mene. „U redu. Ali bar se sklonimo u neki hlad?“

Na to sam pristala i nas dvoje odosmo u stražnje dvorište. Sela sam vi podnožje jednog masivnog hrasta i privukla kolena. Debelo deblo me je štitilo od pogleda iz kuće. Džejms je seo ispred mene, gotovo dodirujući kolenima moja. Jedan dugi trenutak me je samo krajnje ozbiljno gledao. Ovakvog ga nikada nisam videla. Toliko me je iznenadio da umalo nisam istrtljala sve što se malo pre dogodilo.

Ali Džejms je prvi progovorio. „Moram nešto da ti priznam.“

Srce mi je preskočilo nekoliko otkucaja. Pomislila sam da ili da mi kaže nešto strašno. Nisam želela to da čujem, prekriću šakama uši ako treba. *Nemoj, Džejmse. Ti si moj najbolji prijatelj.*

Međutim, rekao je nešto sasvim drugo: „Mislim da sam medijum.“ Usledila je pauza. „Sada možeš da počneš da se smeješ. Ali nemoj dugo. Petnaest sekundi će biti sasvim dovoljno, sve preko toga bilo bi neotesano i predstavljalo nevericu.“

Nisam se nasmejala. „Verujem ti.“

„Oh. E pa to olakšava stvar, zar ne?“ Džejms baci pogled na kuću i provuče prste kroz kestenjastu kosu. „Imaj u vidu da nisam baš dobar medijum. Ali primam nagoveštaje za koje se kasnije ispostavi da su bili tačni. Prožimaju me i nekakva čudna i osećanja pred svaki neobičan dan. To se ne dešava često. Piter kaže da se to i njemu događa.“ Piter je bio Džejmsov stariji brat. Trenutno je na hodočašću u Kaliforniji u potrazi za slavom i bogatstvom sa svojom rok grupom. On je bio Džejmsov idol, a i ja sam mislila da je prilično kul... Možda jedini izvan porodice, osim Džejmsa, sa kojim sam mogla da razgovaram.

Džejms je nekoliko trenutaka grizao usnu pre nego što je

nastavio. „Jučerašnji dan je bio uvrnut. A i današnji je isti takav. Predosećao sam da ću te zateći uznemirenu, pa sam ranije otišao sa prakse. Šta se dešava?“

Tog trenutka sam sasvim neočekivano shvatila da je bilo krajnje glupo što mu od početka nisam sve govorila. I tako sam mu ispričala. Preskočila sam delove kada me je Luk dodirivao i šta sam osećala kada mi je usnama očešao uvo, ali sam mu zato sve ostalo rekla, koliko sam mogla da se setim.

Uzeo je ključ koji sam mu pružila, skinuo prsten sa mog prsta i stao da ih proučava. „I ključ i prsten su od gvožđa. Zar to nije čudno?“

„Čudno ‘ha ha’ ili ‘uvrnuto’ čudno?“ Džejms mi ih vrati. „‘Okultno’ čudno.“

„Znači, ‘uvrnuto’ čudno.“

Džejms se prodorno zagleda u mene. „Mani se toga. Ja sam taj koji je navodno duhovit, zar ne?“ Posmatrao me je dok sam vraćala prsten na prst i ključ u džep. „Gvožđe bi trebalo da štiti od zlih natprirodnih stvorenja, ako baš želiš da se upustiš u to magično druidsko sranje.“

Morala sam da ga podbodem. „Ako je to magično druidsko sranje, kako to da ti znaš sve o tome?“

„Čovek mora da ima široko obrazovanje.“

„Baka je sva u tome“, istakoh ja. „Veruje u sve te holističke/prirodne/duhovne stvari. Kosmičko đubre. Jednom mi je kazala koje je boje moja aura.“

„Moja je od tartana“, reče Džejms. Uzeo je moju šaku u svoje ispisane i stao odsutno da okreće prsten na mom prstu.

To me je podsetilo na Lukovu šaku na mojoj, nešto ranije. *Zar je moguće da dve šake stvaraju tako različite osećaje?* „Šta je sa detelinom? Onom koju si jutros pomerila? Da li je još imaš?“

„Za koju sam *mislila* da sam je pomerila“, ispravih ga ja i potvrdno klimnuh. Prebacila sam težinu s jedne noge na drugu

kako bih mogla da je izvadim iz džepa.

„Pomeri je.“

Zagledah se u njega.

„Ako ne možeš da je pomeriš, kao što kažeš, onda se neće pomeriti, i nećeš više morati da brineš zbog toga, je li tako? Ali ako se pomeri... E pa, onda si nakaza.“ Džejms razvuče usta u osmeh. Uze blago zgnječenu detelinu sa mog prsta i spusti je u retku travu u podnožju drveta. „Pomeri se, pomeri, magična detelino.“

„Glupo se osećam.“ Zaista sam se glupo osećala. Ličili smo na dvoje klinaca nagnutih nad spiritualističkom tablom. Istovremeno smo se nadali da će se desiti nešto čudno što će nam dokazati da je svet tajanstveno mesto i očajnički priželjkivali da se ništa neće dogoditi što bi, pak, predstavljalo potvrdu da je svet bezbedan i da u njemu nema čudovišta. Savila sam prste kao što sam to i jutros učinila i obrazovala prihvatilište za detelinu. „Dođi, detelino.“

Povetarac je poljubio znoj na mom čelu. Detelina se dokotrljala u moju šaku.

Džejms je zatvorio oči. „Sav sam se sledio.“

„Nisam ja, povetarac je to uradio.“ *Bio je to samo povetarac.*

On odmahnu glavom i ponovo otvori oči. „Uvek se stresem od hladnoće kada me spopadne neko od mojih čudnih osećanja, a sada me je zapahnula glečerska hladnoća. Toliko je bilo uvrnuto to što si uradila. Ponovi. Uverićeš se. Neka ti moja noga posluži kao zaklon od povetarca.“

Uzela sam detelinu i spustila je u senku njegove noge. Ponovo sam skupila prste i jedva čujno rekla:

„Dođi, detelino.“ Detelina i nekoliko drugih listova zašuštaše i pojuriše preko tla u moju šaku. Za prste mi se zalepila čitava zbirka sasušenog lišća u bojama leta.

„Telekineza.“ Džejmsov glas bio je tih poput šuštanja lišća, a kada sam ga pogledala, primetila sam da su mu se preplanule noge naježile. „Svet mi sada izgleda mnogo zanimljiviji.“

To jest, nije više bio tako običan.

4

Utorak i sreda su se razvukli kao gladna godina. Džejms je svraćao, ali nije on bio taj koga sam želela da vidim. Možda sam u stanju da pomeram kašike pomoću misli i da nateram detelinu da jedri poput sićušnih brodića preko noćnog sročića, ali nisam mogla da vratim ono što je baka oterala. Niti sam mogla da potisnem glasić koji mi je govorio da ga uopšte nije bilo teško oterati.

„Derdra, već danima nisi vežbala.“ Mama je otvorila vrata moje sobe i namrštila se. Ležala sam na leđima i proučavala tavanicu dok je tehno CD, koji mi je Džejms poklonio za rođendan, drmao sve ravne površine u sobi u ritmu basove linije. Mama isključi stereo. „Nisam znala da voliš tu vrstu muzike.“

„Sada volim.“ Možda je moj odgovor zvučao jogunasto, ali je zapravo bio iskren. Nikada ranije nisam slušala tehno, ali bila sam poput sunđera za dobru muziku svake vrste. Monotono udaranje sa traka savršeno je odgovaralo onome što se događalo u mojoj glavi. *Nije postojao apsolutno nikakav razlog za proticanje vremena.*

Mama širom otvori vrata. „Ne duri se. Dođi da vežbaš. Iziđi iz sobe. Činiš me nervoznom kada ništa ne radiš.“

„U redu, kako hoćeš. Vežbaću. Ali napolju.“

„Samo što se nije smrklo.“

Skliznula sam sa kreveta. Želela sam da se moje večerašnje vežbanje razlikuje od svakodnevnog. Nije mi se sedelo unutra. „Napolju je hladnije.“

Sledila me je u prizemlje i posmatrala dok sam uzimala harfu. Na kraju me je ispratila do stražnjih vrata. Neočekivano se sagla i podigla nešto sa kuhinjskog poda. „Derdra, rekla sam ti da ispresuješ detelinu u knjizi ako želiš da je sačuvaš. Dosadilo mi je

da je skupljam.“ Rekavši to, tutnula mi je u šaku četvorolisnu detelinu.

Uspešno tera zmije. Leci od ujeda škorpiona.

Pomaže nam da vidimo vile.

Nešto se u meni pobunilo. Odlučno sam skinula bakin gvozdeni prsten i ostavila ga na radnoj površini pre nego što sam izašla. Možda noćas nisam želela da bilo šta uplaši zla natprirodna bića. Možda je osoba koju sam želela da vidim spadala upravo u tu kategoriju.

Izišla sam u sumrak prošaran bogatim zlatnim i tamnoplavim tonovima. Dvorište su presecale izdužene senke u oblicima raznog sablasnog drveća. Svici su svetlucali u visokoj travi po uglovima, a golubica je prigušeno gugutala, tužno i prelepo. Račve jednog drveta poslužile su mi kao sedište, a harfu sam oslonila o rame. Nisam znala šta bih mogla da odsviram, pa sam jednostavno dozvolila da sa žica utekne mala usamljena melodija. Umesto nje, zapravo je trebalo da odsviram - *Ja sam stoprocentni idiot*.

Priželjkivala sam nešto tajanstveno, nešto izuzetno. Zasvirala sam lagani škotski ples „Djeve iz Mičeltauna“, melodiju koja je obećavala tajanstvenost. Vetar je podigao lišće sa drveća; mirisao je na pokošenu travu, cveće i majčinu dušicu.

Prsti mi se umiriše i ja podigoh glavu kada sam ponovo osetila povetarac. Pitala sam se da li mi se miris samo pričinio. Ne, nije, vazduh je sasvim sigurno mirisao na majčinu dušicu. Štaviše, miris je postajao sve jači. Začkiljila sam i pokušala pogledom da prodrem kroz senke oko sebe, da odredim pravac iz koga je miris dolazio, ali to je bilo nemoguće.

Nekakva senka promaknu preko poteza tla obasjanog večernjim suncem i ja se trgoh da je pogledam. Tamo nije bilo ničega. Potom sam između dva hrasta na obodu dvorišta ugledala nekakvo obličje. Lice se zagledalo u mene i osmehnulo... Crvena kosa, pegice, miris majčine dušice.

Tip sa prijema. Trepnula sam, a on je u tom deliću sekunde prevaleo deset stopa i obreo se kod bukve. Naježila sam se.

„Divna noć.“

Glas je dopro iz moje neposredne blizine.

U deliću sekunde dovoljnom da mi adrenalin uzburka krv, zamahnula sam pesnicom i osetila kožu pod zglavcima.

„Pobogu“, zastenjao je Luk koji je stajao pored mene. „Podseti me da nikada više ne pokušam da ti se prišunjam.“

Zadržala sam dah. Pretpostavljam da je trebalo da mi bude neugodno, ali mene je Lukovo prisustvo potpuno izbacilo iz ravnoteže. Počela sam da se smejem u neverici. „Mislila sam da si onaj uvrnuti tip sa prijema.“

Izišao je na svetlo, trljajući vilicu. „Ne, nisam. To jest, jesam jedan od tipova sa prijema.“ Njegova svetla kosa pokupila je zlato iz večeri i oblikovala blistavu auru. Spustio je pogled na četvorolisnu detelinu na mojoj nozi i uzeo je, napravivši grimasu. „Imam utisak da uvek nosiš jednu od ovih sa sobom?“

„A ja imam utisak da to tebi uvek smeta.“ Istog časa sam zažalila što sam to rekla. Nije mi bilo ni na kraj pameti da ga ponovo oteram prekršivši pravila. „Mislila sam da se više nećeš vratiti.“

Luk je čučnuo pored mene. Prodorno se zagledao u bukvu kod koje je malopre stajao crvenokosi momak. Posle nekoliko trenutaka vratio je pogled na mene. „Zvučiš tako tužno, dražesna.“

Skrenula sam pogled, pretvarajući se da se durim. Nisam želela da shvati kako sam se osećala prethodna dva dana. „Bila sam jako tužna.“

„I ja sam mislio da se više neću vratiti.“ Seo je, prekrstio noge i spustio kovčežić sa flautom u krilo. „Na nesreću, očaranost me nije prošla. Mogu li da sviram s tobom?“

„Iako sam te udarila?“

„Uprkos tome. Mada se nisi izvinila.“

„Dobio si šta si zaslužio, bar delimično, jer si otišao bez ikakvog upozorenja.“ Razvukla sam usta u osmeh i položila prste na žice.

Luk podiže flautu. „Posle tebe.“

Ponovo zasvirah „Djeve iz Mičeltauna“, i Luk istog časa uskoči, prepoznavši jednostavnu melodiju. Baš čudno koliko drugačije zvuči kada sviraju dvoje, a ne samo jedan. Kada smo je oboje svirali, škotski ples je bio toliko lep da sam mogla da se izgubim u nitima koje je melodija tkala.

Luk je bio zagledan u daljinu dok smo svirali, zurio je u bukvu nadomak ivice dvorišta, iako tamo ničega nije bilo. Iznenada se ponovo setih pegavog momka... U Lukovom prisustvu zaboravljala sam sve ostalo i bila svesna jedino njega... Ali od njega nije bilo ni traga ni glasa. Nisam želela da razmišljam o tome šta je moglo da se dogodi da

Luk nije stigao.

Melodija se završila. Kao da je osetio da me nešto muči, Luk je spustio flautu i rekao: „Hajde da sviramo nešto bar malo veselije, važi? Nešto što će te naterati da se osmehneš?“

Ti mi izmamljuješ osmeh, pomislila sam, ali sam ga počastvovala samo jednim vragolastim osmehom i počela da sviram „Veselo poljubi kvekerovu ženu“. Istog časa mi se pridružio, odlučno i namerno okrenuvši leđa bukvi.

5

Učetrta sam ponovo osvanula u *Dejvovom ledu*, u uobičajenoj belojoj majici sa slikom Dejva pingvina. Sa mnom u smeni bila je Sara. Celo jutro imale smo pune ruke posla i nije nam bilo teško da vodimo banalne razgovore. Međutim, po podne su počeli da se navlače preteći oblaci i mušterije su se proredile. Pokušala sam da izbegnem svaki kontakt s njom tako što sam iz ruksaka izvukla prijavu Tornking Eša. Oslonjena o ledenu radnu površinu i leđima

okrenuta ka Sari, počela sam da ispisujem svoje ime pri vrhu, veoma polako, a sve u nadi da će shvatiti.

Nije upalilo.

„Svesna si da ćeš morati da budeš kučka.“ Sarin glas je bio preteći blizu. Nisam znala kako da joj odgovorim. Ovo je verovatno prvi put da je iko pokazao zanimanje za moj lični život i nisam znala šta ću pre: da joj odgovorim ili da zabeležim taj događaj u svoju svaštaru. „Misliš na prijavu?“

Sara frknu. „Ne. Na ono srculence koje si dovela pre neki dan. Vas dvoje se zabavljate?“

„Da“, slagali ja, čak ni ne zastavši da razmislim. Nisam želela da pomisli da je slobodan. Ne bih volela da moram i nju da tresnem kao Luka sinoć. Potisnuli smeh kada sam se toga setila i ispisali adresu na prijavi.

„Vau. Bez uvrede, ali nisam mislila, ovaj, da ćeš naći momka, tako...“

Okrenula sam se. U trenutku kada sam konačno shvatila da se Sara ponaša snishodljivo, imala sam utisak da posmatram svoj život sa strane. Podigla sam obrvu.

Brzo je dodala. „Ne kažem da si ružna ili bilo šta slično. Samo si tako... *obična*.“

Nisam bila obična. Bila sam *očaravajuća*.

„Pretpostavljam da on ne deli tvoje mišljenje“, rekoh.

Sara je lupkala sjajnim ružičastim noktima po radnoj površini i proučavala ih dok je to radila.

„Samo sam se malo iznenadila kada sam te videla kako ulaziš sa tipom koji je, ovaj, strava.“

Morala sam ponovo da se okrenem od nje kako bih prikrila osmeh. „Aha, prilično je dopadljiv, zar ne?“

„Zezaš me?“ Planu Sara. „On kao da je iz nekog drugog sveta, toliko je lep!“

Ovog puta sam morala da se nasmejem. „Da, jeste, zar ne?“ Iz kog je on to sveta, pitala sam se?

Oglasilo se zvono i u poslastičarnicu uđoše dvojica muškaraca. Obojica naručiše kod Sare koja ih je hrabrila osmehom. Zavrteh glavom i rekoh joj: „Ja ću uslužiti jednoga.“

Iskoristila sam priliku da odem na drugi kraj šanka i napravim sladoled kup. Nisam lagala kada sam kazala Luku da volim da radim ovde. Zahvatanje sladoleda mi je pričinjavalo zadovoljstvo. Svaki ukus je bio drugačije boje, a zarivanje špatule u savršeno hladan sladoled i njegovo vađenje moglo se meriti sa uživanjem dok ga jedete. Pokušala sam to da objasnim Sari u nekoliko navrata, ali ona to nije razumela. Mehanički je zahvatala sladoled i trpala ga u činije i kornete. Ja sam spravljala ledeno hladna remek-dela.

„Pa to izgleda fantastično“, rekla je mušterija broj jedan, posmatrajući mušteriju broj dva kojoj sam upravo pružila sladoled. *Razume se da izgleda fantastično, pomislila sam. Sve kugle su savršeno okrugle, a sirup i šlag su simetrično naneti. Smeđa torticaje četvrtasta i sladoled je samo delimično prebiva. Usitnjeni orasi deluju kao da su posuti nasumično, ali ne i neujednačeno. Trebalo bi da mi iziđe slika na koricama časopisa. Sladoled danas. Najveličanstveniji sladoled kup koji je ikada napravljen. Kreacija moje malenkosti.*

Mušterija broj jedan prihvatila je Sarin prosečni kornet sa razočaranim izrazom lica. Nije bio simetričan i nikada neće biti izabran za naslovnu stranu nekog časopisa. Sara nije čak ni očistila špatulu od čokolade pre nego što je zahvatila vanilu. Trag čokolade na kugli vanile delovao je prilično ružno.

Mušterija broj dva mi je uputila srdačan osmeh i napunila teglu sa napojnicama ispred moje kase novčanicama od jednog dolara. Uputio mi je još jedan osmeh, ali je njegovo flertovanje samo lagano skliznulo niz moja leđa kao što voda sklizne sa patkinih.

„Bolje požurite“, upozorih ga ja. „Kolačić će vam otopiti sladoled.“

„Stavljaš tople kolačiće?“ Zbunjeno je upitala mušterija broj jedan. Dok su izlazili iz poslastičarnice, mušterija broj dva je na sva usta hvalila svoj sladoled. Nastavila sam da popunjavam prijavu, a Sara da visi u mojoj blizini. „Gde ste se upoznali?“

Ja sam, međutim, zurila u teglu sa napojnicama. Između svih tih novčanica od jednog dolara i sitnine koje sam prikupila tokom dana privirivao je zeleni obod lista kome tu sigurno nije bilo mesto. Uzela sam teglu i izručila je na šank.

Sara je odskočila kada je nekoliko penija stalo da poskakuje ka njoj. „Šta to radiš? Jesi li odlepila?“

Nije bilo sumnje, među zgužvanim novčanicama, napola zdrobljena novčićem od dvadeset pet centi, nalazila se četvorolisna detelina. Podigla sam je. Sara se takođe zagledala u nju.

„Zar četvorolisna detelina nije vrlo retka?“

Namrštila sam se. „I ja sam to mislila.“

Zvonce se ponovo oglasilo i obe podigosmo poglede. Sara je tiho zastenjala, a ja razvukoh usta u osmeh, jer je to bio Luk.

Uzvratio mi je osmeh. „Zdravo, dražesna.“ Osmeh mu je zamro na licu kada je video šta držim u ruci.

„Još jedna?“

Moj izraz lica odslikavao je njegov. „Bila je u mojoj tegli sa napojnicama.“

Spustivši pogled na gomilu novca na šanku, Luk zavrte glavom. „Mislim da ti takva sreća nije potrebna.“

„Svakoj devojci je sreća potrebna“, primeti Sara. „Ja ću je uzeti ako je ti ne želiš.“ Pogledala sam Luka. Dala sam Sari četvorolisnu detelinu tek kada je slegao ramenima.

Dok sam vraćala novčiće u teglu za napojnice. Luk reče: „Priča se da uskoro završavaš. Mogu li da te odvezem kući?“

„Za petnaest minuta. Hoćeš li me sačekati?“

Sara je uzdahnula. „Niko se više neće pojaviti, Derdra. Sprema

se kiša. Slobodno idi. Ja ću sve zatvoriti u pola šest.“

Iznenadila me je. Nesebičnost je bila poslednja stvar koju bih očekivala od Sare. „Ovaj... hvala! Jesi li sigurna?“

Sara se osmehnula prvo meni, a onda i Luku.

„Jesam. Gubi se. I ponesi svoje napojnice.“

„Polovina je tvoja“, učtivo sam slagala.

Sara pogleda svoju solju sa napojnicama u kojoj su se nalazili samo metalni novčići. „Ma šta mi reče.“

Strpah novčanice u džep, a novčiće ostavih... Mušterije daju veće napojnice ako u tegli već ima nešto novca... i iziđoh za Lukom u sparno popodne. Gusti oblaci u visini predstavljali su siguran znak da se sprema kiša, ali dok ne padne, vazduh će postajati samo sve zagušljiviji i zagušljiviji. Bilo mi je drago što imam prevoz do kuće. Kada sam jutros ušla u poslaticarnicu, dan je bio sunčan i vedar.

Nekoliko trenutaka smo posmatrali uskovitlano nebo, a onda je moj nos uhvatio sada već poznati miris bilja. Pomislila sam da ga je i Luk osetio, jer se ukočio pored mene i zagledao u ivicu parkinga.

„Hajdemo.“ Povukao me je za šaku i poveo ka kolima. Uključio je klimu čim smo ušli, ali je kroz otvore pokuljao miris majčine dušice, jači nego što bi trebalo da bude, ako potiče od samo jednog uvrnutog tipa. Nisam znala šta se dešava, ali me je taj miris podsetio na osećanje koje me je prožimalo dok je onaj pegavi kružio oko mene.

„Hajdemo“, žurno rekoh.

Luka nije trebalo dalje nagovarati. Poterao je auto velikom brzinom u rikverc i gume su zaškripale kada je zakočio i prebacio u prvu. Izjurili smo sa parkinga uz urlanje motora i nastavili putem mnogo većom brzinom od dozvoljene. Otprilike kilometar i po kasnije miris majčine dušice počeo je da bleđi. Posle četiri i po kilometara, kod skretanja za moju kuću, gotovo da se više nije osećao. Petnaest kilometara od Dejvove poslaticarnice u kolima se

osećao samo još slabi Lukov miris.

Želela sam da kažem nešto u vezi sa tim, ali bih time prekršila neizgovoreno pravilo koje me je obavezivalo da se pretvaram da je normalan. Bilo kako bilo, sada sam znala da nije samo on bio abnormalan. Postojala je i ta velika oluja, nalik na purpurnu buru u visini, koja je kružila oko mene, čekala da provali, i Luk je bio samo jedan od njenih elemenata. Drugi je bio onaj pegavi momak, a treći možda Eleanora sa prijema. I sve četvorolisne deteline.

„Prokletstvo!“, iznenada viknu Luk i poče da koči. Nasred puta se u tom trenutku stvorio beli lovački pas i ja zadržali dah: „Raj?“ Ali potom još jedan beli lovački pas iskoči iz žbunja pored puta, a za njim još jedan, i još jedan, i svi oni nestadoše jedan za drugim u žbunju na suprotnoj strani ulice. Sigurno ih je bilo dvadeset... i svi su bili pljunute kopije Raja, lajali su i zavijali.

„Svi liče na Raja“, tiho primetih. Iz nekog razloga, to je za mene bila najnesvakidašnjija stvar koju sam videla cele nedelje, a u pitanju je bio samo čopor lovačkih pasa. Samo čopor lovačkih pasa, iste boje kao Raj. Možda su poticali iz istog legla. *Zastrašujuće* mnogo kućica za jedan okot. Imam skoro sedamnaest godina, a za sve to vreme nisam videla nijednog psa sličnog Raju, a sada ih se odjednom pojavilo dvadeset?

Shvatih da me Luk posmatra. „Videla si ih?“

„Bilo ih je dvadeset. Svakako da sam ih videla!“

Luk je nešto promrmljao i napravio polukrug koji će nas vratiti mojoj kući. Čvrsto je stezao volan. Nisam znala šta ga je uznemirilo, ali sam znala da ne volim da ga vidim uznemirenog. Poznavala sam ga svega nekoliko dana i već sam očekivala da bude staložen i odmeren. Strah koji je trenutno jedva prikrivao smetao mi je više nego što je trebalo.

Skupila sam hrabrost i posegnula ka njegovim šakama na volanu. Dozvolio mi je da jednu odvojim i zadržim u svojoj na konzoli između nas. Nekoliko narednih minuta smo se tako vozili

kući... Srce mi je tuklo kao ludo, izvlačio je šaku samo da bi promenio brzinu, posle čega je ponovo preplitao prste sa mojima.

Suviše brzo smo stigli do prilaznog puta mojih roditelja. Luk se parkirao na ulici i prevukao palcem preko moje nadlanice. Zamišljeno je posmatrao nečiji obris kako promiče ispred kuhinjskog prozora. Ko god da je to bio nije nas primetio, možda je bio zabavljen pripremanjem večere.

„Tvoja mama je u stanju da napravi gotovo sve čega se poduhvati, je li tako?“

Bilo je to čudno pitanje. Poslednja stvar koju bih očekivala da će reći. „Pretpostavljam. Ne smatra da je dobra u onome što radi, ali jeste.“

„Možda je samo to u pitanju. Genetika. Tako je. Potičeš iz porodice neverovatno talentovanih ljudi.“

Povukoh šaku. „To je pomalo uvredljivo.“

Luk nije odvajao pogled od kuhinjskog prozora.

„Ne, to obećava.“

Do đavola i neizgovoreni dogovor. „Hoćeš li mi kada bilo šta reći? Bilo šta?“

Naglo je skrenuo pogled sa mene na prozor kola, a onda ka retrovizoru. Ispružio je ruku i dodirnuo mi bradu; i najovlašniji njegov dodir bio je u stanju da uguši moj protest. „Šššš, dražesna.“ Zatvorila sam oči i dopustila mu da krene prstima niz bradu ka ključnoj kosti.

Mama. Pomisao da bi svakog trenutka mogla da pogleda kroz kuhinjski prozor primorala me je da smesta otvorim oči. „Nemoj misliti da ćeš me navući da ti slepo verujem.“

„Prokletstvo“, reče Luk. „Jesi li sigurna? Šta kažeš na šoping? Da li bi sutra pošla sa mnom u grad?“

„Ne volim mnogo da kupujem. Imao si veće šanse sa zavođenjem.“

Ponovo je svojim bledim očima pogledao kroz prozore, a onda se nagnuo veoma blizu i prošaputao. „U gradu ćemo imati veću privatnost. Grad je bolje mesto za... razgovor.“ Zavalio se na sedištu i glasnije dodao: „Da se bolje upoznamo.“

U redu, sada me više ni divlji konji nisu mogli zadržati. „Važi. Kada?“

„Pokupiću te u četiri.“

Potvrdno sam klimnula. Luk ponovo baci pogled kroz prozor. Ovog puta je pogledao ka nebu. „Bolje da uđeš dok ne počne kiša.“

Nevoljno sam izišla iz kola noseći ruksak i pridružila mu se na kraju prilaznog puta. Jedna jedina hladna kišna kap rasprsla se na mojoj ruci. Koža oko nje se istog časa naježila. Iz daljine je preko vrhova drveća do nas stigla grmljavina.

„Biće to prava olujčina.“ Luk je čkiljeći promatrao oblake.

Još jedna kap je meni naočigled udarila o list na travnjaku i prilepila ga za tle. U tom trenutku sam shvatila da travnjak izgleda nekako čudno. Možda je u pitanju bio polumrak koji su pravili oblaci, jer je delovao tamnije, titravije, zelenije nego jutros. A onda sam shvatila šta se to promenilo.

„Luk“, pozvala sam ga bezbojnim glasom, opustivši ruke niz telo.

Stao je pored mene i zagledao se u tepih od deteline koji je prekrivao ceo travnjak. Koliko sam mogla da vidim, svaka detelina je imala četiri lista. Jedan dugi trenutak stajali smo ćutke... Samo bi povremeno pokoja kap kiše prodrla do kože glave ili skliznula za okovratnik.

A onda je Luk glasno kazao, ne obraćajući se nikom posebno: „Gubiš vreme. Više joj nisu potrebni. Ponašaj se razumno do sutra. Sprema se oluja.“

Okrenuo se i otrčao laganim koracima niz prilazni put, zastavši kod kola. Pretvarajući se da nameravam da uđem u kuću, krenula sam duž bočne strane trema ka stražnjem deki kuće, ali sam se

odmah kradomice vratila i sakrila iza grma azaleje.

Lukov glas je bio tih, ali jasan, s neobičnim prizvukom koji nisam mogla da protumačim.

„Videla je lovačke pse. Polako uči... Uskoro će videti i vas ostale. Ne morate da traćite vreme na ove glupe salonske trikove. Nisu joj potrebni.“

Napravio je pauzu, kao da sluša šta neko drugi govori, mada ja ništa nisam čula osim kišnih kapi i usporene tutnjave groma. Ponovo Luk: „Nije mi potrebna pratnja. Zar mislite da ovo nikada do sada nisam radio?“

Grizla sam usnu.

„Jedino nisam siguran da poseduje bilo šta od onoga što vas zanima.“ Pauza. „Do đavola, obaviću to. Ostavite me na miru, važi? Samo me ostavite na miru.“ Vrata kola su se zalupila i čula sam da je motor oživeo.

Ušla sam u kuću. Odjednom mi je bilo strašno hladno.

* * *

Sanjala sam. Kroz tamno plavetnilo noći videla sam kako se Luk polako udaljava od mene. Trenutno se nalazio na tlu gimnazije i zurio u klupu na kojoj smo vežbali. Potom je otišao do ivice terena za fudbal i ja shvatih da pada kiša: hladne bockave kapi u toploj letnjoj noći.

Skinuo je košulju... Prava ludost po ovom vremenu... i raširio ruke kao na raspeću, prstima hvatajući kišu zagledan u nebo. Kapi su ga sa ledenom pomamom grizle po licu, a on je pomerao usne i polako se vrteo. Nisam mogla da čujem šta govori od kiše i iznenadne baražne grmljavine koja je protresla i samo tle. Ličilo je na nekakav tajni obred koji niko drugi nikada nije video: nekakvu skrivenu čaroliju ili bajanje ili kakvu užasnu magiju.

Grom je ponovo zaurloao kada je kleknuo na oštar šljunak, raširenih ruku, glave zabačene unazad i lica okrenutog ka nebu.

Bila sam dovoljno blizu da čujem reči koje je izgovarao: , Hljadu,

tri stotine, četrdeset osam godina, dva meseca, i jedan...”

Grom je pukao poput oborenog stabla pri padu na tle i ja otvorih oči.

Kiša je dobovala po krovu i lupala po prozorskim staklima dok je napolju grmelo. Bila sam budna, ali još vezana za san i zbunjena jer nisam mogla da razaberem šta je stvarno, a šta još sanjam. Da li je kiša bila stvarna? Da li još spavam?

Svetio, upali se. Prekidač za svetio se podigao čim sam pomislila da upalim svetio i žuta svetlost delimično je obasjala moju stranu spavaće sobe. U jednom uglu sobe u kome je i dalje vladao mrak i ništa se nije micalo, stajala je nekakva prilika, crna i nejasna.

Trepćem.

To je samo senka. Iako u sobi nije bilo nikoga, srce mi je i dalje snažno tuklo. Prinesoh šaku lančiću oko vrata na kome je sada visio Lukov tajni ključ. Raj, koji je ležao na podu pored mog kreveta, osetio je da se plašim i podigao glavu.

„Učinilo mi se da sam nešto videla“, rekoh mu ja.

Raj se zagledao u ugao sobe. Tokom grmljavine sam se odvažila da pogledam u ugao sobe. Oh, moj Bože. Moje oči ponovo su ugledale nekakvo obličje, čije je nejasno lice bilo okrenuto ka meni. Čvrsto sam zatvorila oči. Ne tamo. I ponovo ih otvorila. Prilika, tek nešto jasnija od senke, i dalje je bila tu. Raj ju je netremice promatrao i tiho režao glave položene na šape, kao da se to njega ne tiče.

Možda zato što je to sve vreme bilo tamo.

Zgrabila sam mobilni sa noćnog stočića i ukucala Džejmsov broj. Svetleće brojke na telefonu obavestile su me da je skoro dva sata ujutro, ali sam mislila... nadala se... da se Džejms neće ljutiti.

Telefon je zvonio i zvonio dok sam ja zurila u nepokretnu priliku. Uskoro će me prebaciti na govornu poštu. Ne! Džejms se bunovno javio posle poslednje zvonjave. „Di?“

Osećala sam se pomalo glupo sada kada sam ga konačno dobila.

„Aha.“

„Nešto nije redu?“

„Hm... ne... možda? Ovo zvuči glupo, Džejmse.

Izvini što sam te probudila.“

„Di, dva ujutro je. Nešto te muči. Pređi na stvar.“ Ispričala sam mu razgovor koji je Luk vodio sa vazduhom. „Mislim da je nešto u mojoj sobi. Mislim da je sve vreme bilo tu, ali da tek sada mogu to i da vidim. Liči na senku. Ili osobu.“

Džejms nije odgovorio. I dalje sam zurila u senku. Da li ona to meni uzvraća pogled?

Treptaj.

Ugao sobe bio je prazan: nema prilike, nema senke.

„Uh... Džejmse... upravo je *nestala*.“ Sada sam već ozbiljno odlepila; zavukla sam se pod prekrivače kao da me to može spasti od prave sablasti. Prirodne senke ne nestaju tek tako, što znači da je tamo ipak bilo nečega. A što je još gore, sada više nisam znala gde sam videla to nešto. Osvrnula sam se po sobi, ali sve je bilo uobičajeno.

„Prave senke ne nestaju.“ Džejmsov glas bio je monoton. „Hoćeš da dođem?“

Razume se da sam htela. „Moji roditelji bi odlepili da znaju.“

„Pitam te, hoćeš li da dođem?“

Raj je podigao glavu sa poda, pogledao me i vratio je na šape. Duboko je uzdahnuo i zatvorio oči. Očigledno nije brinuo zbog onoga što je bilo u sobi, ma šta to bilo. Premišljala sam se između onoga što želim i onoga što mi je potrebno, i na kraju se zadovoljila opcijom koja je bila manje sebična. Ona je takođe podrazumevala manju mogućnost odbacivanja.

„Biću dobro. Raj je nastavio da spava. On će me obavestiti ako bude razloga za brigu, bar mislim da hoće.“

Džejms je uzdahnuo, ali manje zadovoljno od Raja.

„Ne možeš me pozvati, zabrinuti i onda mi reći da je sve u redu.“

„Izvini. Mogu li da svratim ujutro?“

„Dobro znaš da uvek možeš da svратиш.“

Pošto smo prekinuli razgovor, sačekala sam još malo da vidim hoće li se prilika ponovo pojaviti, ali nije. Na kraju sam dozvolila da me iscrpljenost uljuljka u san.

KNJIGA DRUGA

Sada kad plovimo dok ti si daleko za nama

U pismima lepim pisaću o tajnama uma mog

“Tajnama uma mog, devojko moja,

ti si devojka koju obožavam,

U nadi i dalje živim da Sveto tle ću još jednom videti.

Devojko koju obožavam,

U nadi i dalje živim da Sveto tle ću još jednom videti.

- „Sveto tle“

6

Naredni dan je bio vedar, a temperatura iznenađujuće umerena. Oluja od prošle noći sprala je svu vlagu i vrelinu. Dok sam sedela na suvozačevom sedištu starog audija, koji je vozio Luk, nisam mogla da poverujem da je oluja od prošle noći bila tako strašna, niti da je njegov razgovor sa nevidljivim sagovornikom bio u toj meri jeziv. Kao ni da je onaj pegavi klinac zaista bio u stražnjem dvorištu. Kakvo ludilo... Čim bih se našla u bukovom društvu, prestajale su

da mi smetaju sve one stvari koje su me mučile dok sam bila sama. Da li je to bila ljubav?

Ne, reče ljutiti glas u mojoj glavi. To je glupost. I nemoj da se sekiraš zbog toga, to vam je porodično.

Čitav sat smo razgovarali o raznim bezvezarijama kojih kasnije nisam mogla da se setim. Kao na primer, zašto je „Bil“ nadimak za „Vilijema“ i zašto ne postoje prugasti psi. Svaki put kada bih pomislila da nam je ponestalo tema za razgovor, jedno od nas bi smislilo neku novu.

„Bukefal.“ Luk lupnu nekoliko puta po volanu.

„Bog te blagoslovio!“

Nasmejao se. „Ne, to je ime mog auta.“

„Nadenuo si autu ime?“

Vragolasto se osmehnuo, poput kakvog dečaćića.

Spustila sam pogled na stopala i zagledala se u dvobojnu mrlju na ivici prostirke koja je bila malo odignuta kod vrata i upitala: „Nazvao si ga po konju Aleksandra Velikog, ni manje ni više? To je trebalo da bude ironično, zar ne?“

„Znači znaš ko je bio Bukefal. Znaš priču.“ Luk razvuče usta u osmeh i beli zubi mu blesnuše na jarkom suncu dok je širokim pokretom ruke pokazivao na tablu. „To je i naša priča.“

„Tvoja i ovih kola.“

„Da.“

Podigoh obrvu. „Da li ti to pokušavaš da mi kažeš da niko drugi na svetu nije u stanju da vozi ova kola? Da su sve druge izbacivala i potom ih gazila, ostavljajući tragove guma na njihovim licima, sve dok jednog dana ti nisi seo za volan, još kao mali, i pokorio ih svojoj volji?“

Oči su mu se više osmehivale od usta, čiji je samo jedan kraj bio izvijen naviše. „Tako je. I od tada smo nerazdvojni.“

Razmislila sam malo o tome i na kraju se zagledala u izbledelu i

izgrebanu šofersku tablu. „Ne znam baš. Pretpostavljam da bih ja pokušala da ukrotim nekog maseratijskog, a ne audijskog.“

Na ovo se nasmejao. „Šta da ti kažem, sudbina mi je namenila ova kola.“ Potom je pokazao prstom ispred sebe. „Pogledaj.“

Konačno smo stigli do Ričmonda. Kola su prolazila kroz predgrađa koja su na kraju smenile poslovne zgrade i radnje.

Ričmond je bio veoma svetao grad. Svuda unaokolo sunce se odbijalo o bele trotoare, staklene zgrade, parkirane automobile i betonske graničnike koji su razdvajali crne trake. Bilo je i drveća, ali ono je delovalo kao da ga se neko tek naknadno selio, jer je bilo gotovo neprimetno između svih tih građevina koje su podigli ljudi. Nikada nisam uživala u kratkim posetama Ričmondu, ali mogla sam da osetim kako se Luk sve više opušta što smo dublje zalazili u grad.

„Grad ti se dopada.“ To nije bilo pitanje, iako sam bila iznenađena.

I. ukov pogled se odbijao od svake bleštave površine. „Ne. Dopada mi se ono što grad čini. Sve ovo... *stvari*. Ovde niko sem ljudskih bića ne bi živeo.“ Pokazao je na ogromni crkveni toranj koji se gubio u daljini iznad krovova i vrhova drveća.

„Dopadaju mi se krstovi. Ovde sve obrazuje krst. Oni to ne mogu da podnesu.“

„Oni?“ Sledila sam se kada je izgovorio reč ljudska bića. Kao da „oni“ to možda nisu.

Luk me je na trenutak pogledao. Izraz lica mu je bio čudno bezbrižan. „Šššš, dražesna. Hajde da malo uživamo pre nego što ponovo počneš da me ispituješ.“

Odvezao je *audi* do Keritauna, jedne beskrajno dugačke ulice sa radnjama ofarbanim u svim bojama duge, koje su nudile razne drangulije kakve nigde drugde niste mogli da nađete. Kružili smo nekoliko blokova dok na kraju nije pronašao prazno mesto gotovo u hladu. „Znam gde možemo da odemo na fenomenalne francuske

kolače, ako si gladna.“

„Odlično“, umirala sam od gladi. Nisam mogla da ručam od uzbuđenja. To ti je dokaz da si glupa, podsetio me je glas u glavi.

Kolače kupljene u kafiću izneli smo napolje s namerom da ih pojedemo za stolom od kovanog gvožđa koji je gledao na ulicu. Luk se zabavljao dok me je posmatrao kako razdvajam slojeve kolača.

„Šta to radiš?“

„Hoću da vidim od čega je.“ Bockala sam patišpanj testo viljuškom i probala krem kojim je bilo premazano. „Posle mogu da probam da ga napravim.“ Mama me je tome naučila. Ona sve secira, menije čita kao romane i potom stvara vlastitu magiju u kuhinji.

Samo je zavrteo glavom.

„Čudno da čudnije ne može biti?“, ponudih ja.

„Nameravao sam da kažem ‘uvrnuto da uvrnutije ne može biti’.“

Planirala sam da mu postavim pitanje... zagonetku... ali kolač je bio tako dobar (krem je bio od lešnika) da sam progovorila tek pošto sam ga pojela. „Počni da pričaš.“

Luk ustade i ispravi me. „Prvo šetnja. Ne bih rekao da je bilo ko od *njih* ovde, ali bolje se osećam dok šetam.“

Ustala sam i on je krajnje nonšalantno i prirodno prepleo prste sa mojim. Pitala sam se da li je i njega drmnula struja od mog dodira kao mene od njegovog. Zaputili smo se po zaslepljujućem betonu. Desno od nas jurila su kola, a muzika je odzvanjala iz jedne od radnji sa odećom.

„Kaži mi ako poželiš da uđeš u neku od radnji“, rekao je Luk. *Kao da mi je bilo do glupog šopinga.*

„Samo pričaj. Kaži mi šta se događa.“

Posmatrao je biciklistu kako polako okreće pedale suprotnom stranom ulice. „Otkriću ti moju tajnu...“ Nagnuo se ka mom ramenu i tiho mi se poverio:

„Ne mogu da ti otkrijem svoje tajne.“

Bio mi je potreban trenutak da shvatim šta mi je kazao. Kada se i to konačno desilo, odlučno sam izvukla svoju šaku iz njegove i ukopala se u mestu.

„Doveo si me čak ovamo da bi mi to rekao?“ Jedan par s druge strane ulice zastao je u šetnji i zagledao se u nas i ja spustili glas. „Moram ti reći da sam očekivala nešto više od toga. Bar nekoliko laži.“

Luk je ispružio šaku, ali sam ja demonstrativno prekrstila ruke na grudima. Uzdahnuo je i kazao:

„Tačno je da ne mogu da ti otkrijem svoje tajne. Ali nisam siguran šta sve ne mogu da ti kažem. Možeš da mi postavljaš pitanja, pa ću videti dokle će nas to odvesti.“

Namrštila sam se. Jedna pankerka i njen prijatelj panker hermafrodit morali su da se proguraju pored mene. Nisam se obazirala na njihove tajanstvene komentare, već sam se čkiljeći sagledala u Luka. „Šta ti to znači, ‘ne možeš da mi kažeš’? Znaš li bar koliko ‘ne možeš da mi kažeš’?“

Izraz njegovog lica me je preklinjao da ga shvatim: bespomoćno je slegao ramenima.

U srcu sam *znala* šta je to oko čega obigrava kao mačka oko vruće kaše. Iako sam mogla da nateram detelinu da leti preko tla i da palim i gasim svetio na daljinu, moj um je i dalje odbijao to da prihvati. Baš čudno, jer sam već jako dugo priželjkivala da svet bude izuzetno mesto. A sada kada je konačno to i postao, izgleda da nisam mogla da poverujem.

Spustila sam glas. „Da li ti to od mene tražiš da... da verujem u *magiju*?“

Luk nije odgovorio. Samo me je uporno gledao svojim svetlim očima. Krajevi usana su mu tužno visili.

„U redu, evo ti moja prokleta šaka“, konačno sam progundala i pružila je ka njemu. „Nastavimo šetnju.“

Istog časa ju je prihvatio i mi nastavismo da koračamo. Prošli

smo pored stare prodavnice ploča i prodavnice antikviteta ispred čijih vrata je stajao oklop koji je bacao dugačku senku.

„Možeš li da mi kažeš zašto se stalno i svuda pojavljuje četvorolisna detelina?“

Lukov stisak se pojačao, i pre nego što mi je odgovorio, osvrnuo se oko sebe. „Oni žele da ih vidiš.“

„Ko su to ‘oni’?“ Nije odgovorio.

„Vile i vilenjaci?“

Usta mu se neveselo zgrčiše.

Zurila sam u njega, tražeći na njegovom licu nagoveštaje neiskrenosti, a jedino sam našla odraz vlastitog namrštenog izraza. Moj um je oblikovao nekoliko pitanja koja nikada nisu stigla do usta. Opaska koju sam na kraju izgovorila bila je najgluplja od svih: „Mislila sam da vile imaju krila.“

„Neke imaju.“

„Mislila sam da su one sićušna prijateljski raspoložena bića koja vole cveće.“

„Tačno je da vole cveće. Vole sve lepe stvari.“ Luk je očima gutao moje lice, bez reči me svrstavši u tu kategoriju.

Toliko sam želela da mu verujem da mi je to pričinjalo bol. „Zašto žele da ja njih vidim?“

Odvratio je gotovo režeći: „Iz istog razloga zbog kog žele da ih bilo ko drugi vidi. Da bi te mučile. Da bi se poigravale tobom. Zbunjivale te. Da bi te odneo njihov vrtlog.“

Um mi je obezbedio savršenu sliku *pegavog baksuza*. Hej, to mi se dopalo. Od sada ću ga tako zvati. Uхватила sam se za ostale činjenice koje sam naučila. „Gvožđe im ne dozvoljava da mi priđu. Krst takođe. Zato mi je baka dala prsten. A ti svoj ključ. Ali... psi?“

„Njihovi psi.“

„Moj pas?“

Luk me je pogledao.

Zatreptala sam. Šta mi on to govori, da motre na mene od malena? Da je taj Raj koji juri veverice vilinski lovački pas?“Ali videla sam ih“, promucala sam. „Mislim na pse. Tada nisam imala kod sebe detelinu.“

Lukov glas je bio odmeren. „Učiš. Nekim ljudima je detelina potrebna samo privremeno, dok ne nauče da vide. Pretpostavljam da si ti jedna od tih.“

Da li to znači da će biti sve gore i gore? Senka u uglu moje sobe? Pegavi Baksuz? Nije ni čudo što je Luk sklanjao detelinu što dalje od mene uvek kada je to mogao. Setila sam se još nečeg. „Ali zašto se baka ponašala onako čudno u tvom prisustvu?“

Lukova usta su se pomerala. Iako sam gledala pravo u njega, nije mi uzvratio pogled. Na kraju je ipak kazao: „Mislim da me je pobrkala s nekim drugim.“

Odgovor me nije usrećio, mada mi nije bilo baš najjasnije zbog čega. Dugo smo koračali u tišini, sve dok asfalt nije smenila kaldrma, nju beton, a njega cigla. Drveće se nadnosilo nad uskom kaldrmom koju su sa obe strane ovičavale predivne stare tamne zgrade. Zelene krošnje iznad naših glava potpuno su zaklanjale kasno popodneвно sunce. Sa svakim korakom i izgovorenim reči zadirali smo sve dublje u čudan i tajanstveni svet.

„Šta ću im ja?“, konačno upitah.

Luk je tako naglo zastao i povukao me u malu nišu u ciglama da sam se iznenadila. Uradio je to tako brzo da sam zadrhtala od uzbuđenja zbog zagrijala tek pošto sam nekoliko sekundi provela u njegovom naručju.

Prošaputao mi je u uvo tako tiho da sam ga jedva čula: „Ko ne bi?“ Izluđujuće sporo je klizio usnama niz moj vrat i ljubio ga. Zadrhtala sam i zatvorila oči. Šake su mi ostale zarobljene između naših tela... Ionako ne bih znala šta da radim s njima. Ponovo me je poljubio u vrat, ovog puta malo više, a ja sam ga odgurnula ka zidu.

Um se dao u potragu za nekom logičnom mišlju, racionalnim

splavom za spašavanje života pre nego što se udavim u želji da ga poljubim. Uspela sam:

„Upoznali smo se pre samo nekoliko dana. Ne poznajemo se dovoljno.“

Luk me tada pusti. „Koliko je vremena potrebno da se neko upozna?“

Nisam to znala. „Mesec dana? Nekoliko meseci?“ Bilo je glupo određivati to danima i mesecima, posebno u trenutku kada nisam želela da se oslonim na vlastiti razum. Ali nisam mogla tek tako da počnem da ljubim nekoga o kome ništa nisam znala... To se protivilo svemu onome čemu su me odvajkada učili. Zašto je onda tako teško bilo reći ne?

Uzeo je moje prste i stao da se poigrava njima, preplićući ih sa svojim. „Čekaću.“ Izgledao je tako dobro u polumraku ispod drveća, a svetle oči su mu gotovo sijale naspram kože prošarane senkama. Bilo je beskorisno.

„Ne želim da čekaš.“ Prošaputah dotične reči i pre nego što sam završila, njegova usta su bila na mojim i ja sam se topila od njegovih poljubaca. Moje šake... uopšte mi nije jasno zašto sam brinula zbog njih... ščepaše njegovu majicu, a nokti se zariše u njegovo vitko telo, dok su njegove ruke čvrsto obavijale moja leđa i vrat, kao da me je uhvatio dok sam padala u nesvest.

Konačno se odvojio od mene i skliznuo šakama niz moje ruke, uhvativši me za prste. „Mislim da niko drugi ne miriše tako dobro kao ti. Oni te ne smeju dobiti. Ja te želim.“

Grizla sam usnu. „Mislim da moram nešto da ti pokažem. Ali mislim da će biti bolje da me odvedeš u crkvu, bezbednosti radi.“

Na slaboj večernjoj svetlosti crkva je bila prazna, mračna, mirisala je na tamjan i tajnu. Zamočila sam prste u svetu vodicu i iz navike se prekrstila, a zatim povelu Luka prolazom između klupa.

„Šta to treba da mi pokažeš?“ Glas mu je bio setan i jedva čujan. Prigušivala ga je staza po kojoj smo koračali.

Nisam znala kako da mu to demonstriram, ali sam bila uverena da mu moram reći za telekinezu. Možda su me vile zbog toga želele. Nečujnim koracima sam ga povela u prednji deo crkve. A onda mi je nešto palo na pamet i izvukla sam jedan jedini ružin pupoljak iz jednog od aranžmana na stepenicama koje su vodile do oltara.

Okrenula sam se ka Luku i zatekla ga kako tužnim pogledom zuri u raspeće u prednjem delu crkve. Spustio je pogled na mene i primetio da držim ružin pupoljak. Stajali smo jedno naspram drugog kao da je u pitanju nekakvo veličanje bez svedoka i sveštenika.

„Sećaš li se šta si mi kazao na takmičenju?“, upitah. Oči mu se zamagliše i on jedva procedi. „Ne.“ Nastavih da navaljujem. „Rekao si mi da postoje ljudi za koje prepreke ne postoje?“

Okrenuo se od mene. „Samo sam pokušavao da ti odvratim pažnju. Nisam želeo da se isповраćaš. Uspelo je, zar ne?“

„Ne laži“, ljutito rekoh. „Znao si. Ne znam kako si znao, ali znao si. Znao si da sam ja jedna od tih ljudi, zar ne?“ Ostao je leđima okrenut prema meni, pognuo glavu i primeo pesnicu čelu. „Ne, nisi. Samo reci da nisi.“ Svetlost sveća oko Marijinih stopala obasjavala je njegov obraz dok mu je ostatak lica bio u senci.

„Ne mogu da kažem da nisam! Jer jesam. *Pogledaj.*“

Ispružila sam pupoljak prema njemu, obuhvativši ga dlanovima.

Okrenuo se i zagledao u mene napetog izraza lica. Posle pauze od samo nekoliko sekundi, latice počеше jedna za drugom da se otvaraju. Kada se pupoljak dovoljno rascvetao, dodirivale su sve moje povijene prste. Netremice sam gledala somotske žute latice u skupljenim šakama. Posle izvesnog vremena podigoh pogled ka njemu.

Luk je obavio ruke oko torza. „Impresivno“, rekao je jedva čujnim glasom.

Nije mi bila jasna njegova reakcija. „Ali ti si već znao da ja to mogu. Zašto bi inače kazao da mogu?“

Ponovo se okrenuo od mene i opustio ramena. „Daj mi trenutak.“

Nešto sam pogrešno uradila. Nije trebalo da mu pokažem. Ali već je znao, nije li tako? Šta sam to uradila? Brže-bolje sam se vratila prolazom do dvostrukih vrata, provukla se kroz njih u narteks i obrisala oko. Dugo sam ostala da stojim u polumračnoj prostoriji, tupo zureći u tlajere koji su reklamirali rasprodaju kolača i proučavanje Biblije, pričvršćene za oglasnu tablu.

A onda sam ga čula kako viče: „Proklet bio! Zašto?“

Pogledala sam kroz providno staklo na vratima narteksa, jer me je zanimalo da li razgovara sa nekom jedva vidljivom vilom. Ali tamo nije bilo nikoga osim Luka i Boga, koliko su moje oči mogle da vide.

* * *

Na putu do kuće nismo razgovarali o ruži. Dugo sam gledala kroz prozor u mesec koji je visio iznad crnih obrisa drveća, dok su pruge na putu promicale pored mene. Zagonetni i večni izgled meseca me je podsetio na osećanje koje me je prožimalo dok sam uticala na ružu da se rascveta u mojim šakama.

Sasvim iznenada, Luk skrenu i zaustavi auto na nekom jedva vidljivom prašnjavom puteljku pored autoputa. Povukao je ručnu i zagledao se u sjajni sat na tabli.

„Ljutiš li se na mene?“, upita me on.

Pitanje me je iznenadilo i ja se zagledah u njega. Lice mu je bilo zeleno i mršavo, obasjano svetošću svetiljka sa table i videlo se da je iskreno zabrinut.

„Zašto bih se ljutila na tebe?“

„Ni reč nisi prozborila. Jedino po tome sam u prethodnim slučajevima znao da si ljuta, pa sam pretpostavio da sam uradio nešto što te je razbesnelo.“

„Ti si taj koji ni reč nije prozborio. Mislila sam da se ti ljutiš na mene zbog...“ Zaćutala sam usred rečenice. Nisam znala da li bi

trebalo da pomenem crkvu ili ne.

Luk je uzdahnuo i napravio neodređeni pokret rukama. „Ovo je za mene potpuno nepoznat teren.“

„Šta?“

„Ti.“ Slegnuo je ramenima kao u neprilici. „Ne znam šta da uradim.“

„U vezi sa čime?“

„U vezi sa tobom.“

„Zbog onoga što se dogodilo u cr...?“

Luk me žurno prekinu. „Ne. U vezi sa tobom i ništa drugo. Tobom, samom. Sve vreme očekujem da ćeš mi reći da te ostavim na miru. Da ćeš mi reći da te hvata jeza od mene.“

Upreh prst u njega. „Upravo zbog toga ti nisam kazala da me ostaviš na miru.“

„Šta... zašto?“

„Zato što mi stalno ponavljaš koliko si uvrnut. Pravi čudaci ne govore svima da su čudaci.“

„Takođe sam te spopao tamo u uličici. To *jeste* uvrnuto.“

Znači, o tome je reč. O poljupcu. Bilo je u neku ruku šarmantno što je zabrinut zbog toga. Nasmejala sam se. „Nisi me spopao. I to se nije čak ni desilo u uličici.“

„Nisam pitao.“

Nisam baš bila upućena u pravila zabavljanja, ali mislim da niko nikada nije tražio dozvolu da poljubi devojkicu. Možda samo u filmovima.

„Uzratila sam ti poljubac.“

Pogledao me je krajičkom oka. „Ne želim da odem predaleko... da učinim nešto pogrešno... i uvalim se u nevolju.“

Sranje, to je zvučalo poznato. „Luk, nisam ljuta na tebe. I...“ Morala sam da skrenem pogled u stranu, jer u protivnom ne bih mogla da izgovorim sledeće reči, a i zato što sam pocrvenela.

„Nećeš se uvaliti u nevolju. Ili... možda bi mi se dopalo da se uvališ u takvu vrstu nevolje.“ Kasnije nisam bila načisto da li je trebalo to da kažem. Mogao bi da pomisli da sam kurva. Mogao bi stvarno da ode predaleko. Možda neće pravilno razumeti moje reći. Možda...

Luk mi je uputio neveseli poluosmeh, ispružio ruku i ovlaš prešao šakom preko moje brade. Osećala sam želju da zatvorim oči i krenem za njegovim dodirom, da zaboravim sve zbog čega sam bila Derdra.

„Još si klinka. Ne znaš u kolike nevolje mogu da se uvalim.“

Nakostrešila sam se i izmakla lice. „Kako to da shvatim?“

„Nisam mislio da kažem... eto vidiš, ponovo si ljuta na mene.“

Ledeno sam ga gledala. „Zar ne bi trebalo? Nazvao si me klinkom.“

Luk se zavalio u sedištu i razočarano kazao. „To je zapravo bio kompliment.“

„Kako si do toga došao?“

„Pored tebe uspevam da zaboravim koliko si mlada.“ Pokušavao je da mi objasni, čak je skrenuo pogled ne bi li izbegao sevanje mojih očiju. Ti si... veoma si mi nalik. Znaš, sve prihvataš kao da si to već radila stotinu puta. Pogled tvojih očiju dok sviraš... jednostavno zaboravljam da imaš samo šesnaest godina.“

„Zar ne bi trebalo da dodaš ‘neverovatno lepa’ i ‘zapanjujuće inteligentna’ kada već šakom i kapom deliš nerazumne komplimente?“ Bilo bi baš lepo kada bih mogla da mu verujem... ali moj um nikako nije uspevao da pomiri omamljujuće nevidljivo sa omamljujuće poželjnim.

„Ozbiljan sam. Stvarno si neverovatno lepa.“

Zvučao je iskreno.

Odmahnula sam glavom. „Eleanora je neverovatno lepa. Svesna sam svog izgleda i znam da nisam lepa. I to mi ni najmanje ne smeta.“

Čudan izraz promaknu njegovim licem kada pomenuh Eleanoru. „Ne, Eleanora je nešto drugo. Ti si prelepa. Posebno kada me gledaš tim - *čoveče, on je snishodljiv seronja* - pogledom. Prelepa.“

Proučavala sam šake. Svetiljkice radija su ih obasjavale nekim čudnim sjajem u boji. Imala sam utisak da sam osvetljena iznutra. Tiho primetih:

„Mogao bi to i da ponoviš.“

Međutim, on to nije učinio. Umesto toga je kazao:

„Ti si drugačija.“

Rekao je to kao da je najbolji kompliment na svetu kada ti neko kaže da si drugačija... „Drugačija“ poput sasvim nove vrste leptira, a ne „drugačija“ kao devojka u džemperu u moru devojaka u majičićama na bretele.

Čula sam Luka kako se pomera na sedištu da pogleda kroz vetrobran u tamu. „Ti si slična meni. Mi posmatramo ovaj svet, zar ne? Mi nismo igrači.“

Ali ja nisam nameravala da posmatram ovaj svet, tu malu planetu unutar njegovih kola. U ovom svem, koji je mirisao na Lukov letnji miris, bila sam nezamenjivi igrač. Nisam bila sigurna da li mi se plače ili imam želju da razvučem usta u najveći osmeh u vaseljeni.

„Di“, tiho me je pozvao Luk. „Gde si?“ Pogledala sam ga. „Ovde sam.“

Odmahnuo je glavom.

Samouvereno sam se osmehnula. „Zamišljala sam kakav bi mi bio život da sam mala planeta prepuštena samoj sebi.“

Luk je kružio prstom po volanu kao da iscertava neki oblik bez kraja. „Sa veoma privlačnim vanzemaljcima.“ Ispružio je ruku i ovlaš iscertao isti takav krug na mojoj nadlanici. Najejala sam se. Njegov tihi, ravnomerni glas bio je potpuno lišen osećanja kada me je upitao: „Jesi li još ljuta na mene?“

Delimično sam zatvorila oči kada je krenuo prstom naviše ka mom ramenu. Njegov dodir bio je lak poput pera. Golicao me je. Od tog golicanja mi se grčio stomak i zastajao dah. Nagnuo se preko konzole i isto tako nežno poljubio moje usne. Zatvorila sam oči i dozvolila mu da me ponovo poljubi. Jednom šakom mi je obuhvatio vrat, a drugom se odupirao o tablu. Farovi jednih od retkih kola u prolazu zablesnuše moje spuštene kapke.

„Želiš li da prestanem?“, prošaputao je Luk.

Odmahnula sam glavom. Ponovo me je poljubio, nežno gricnuvši moju donju usnu. To me je izluđivalo. Nisam mogla ni da pretpostavim da bi nešto moglo ovako da me izludi. Iznenada mi je pala na pamet iracionalna pomisao - ovako, znači, počinje. Čak nisam znala ni da li sve radim kako treba. Možda suviše balavim? Da li mu se dopalo? Šta bi, do đavola, trebalo da radim sa jezikom?

Međutim, deo mene bio je krajnje samouveren i preklinjao je da ga dodirnem i da on dodirne mene. Imala sam utisak da sedim na stražnjem sedištu i gledam Luka i sebe kako se ljubimo. Videla sam da mi svetiljke sa konzole obasjavaju jednu stranu lica dok sam podizala bradu ka njegovim ustima, pozivajući ih da dodirnu moja. Videla sam kako njegov jezik obazrivo prati otvor između mojih rastavljenih usana. Posmatrala sam, odnekud izvan vlastitog tela, kako se nagingem ka njegovoj šaci koja klizi niz moj bok i prstima ispravlja nabore na mojoj košulji. Čula sam kako mi dah postaje neravnomeran, videla njega kako sklapa oči, osetila njegove prste na svojoj butini, tražeći od mene da krenem dalje, ka mestima koja još nisam istražila.

Sledila sam se, a Luk se žurno odmakao sa bolnim izrazom lica kao da mi saopštava da se njegova ruka kretala samovoljno. „Žao mi je“, izgovorio je to isprekidanim glasom.

Želela sam da mu kažem *meni nije*, ali nisam bila sigurna da to i mislim. Nisam znala šta želim. Nespretno sam izustila: „Sve je u redu“, iako nisam to i mislila.

„Žao mi je“, ponovi on. „Nisam pokušavao da...“ Zatvorio je oči

na trenutak, a onda ih ponovo otvorio. I spustio ručnu.

Noga mi je gorela tamo gde me je dodirnuo. I dalje sam osećala želju u njegovom dodiru i nisam mogla da prestanem da drhtim. Želela sam da me ponovo poljubi. Želela sam da pokrene kola kako ne bih želela da me ponovo poljubi.

Luk se vratio na autoput, gutajući knedle i ne gledajući u mene. Bio mi je dalek i stran pri tom slabom osvetljenju.

Ispružila sam ruku preko konzole i uzela njegovu šaku u svoju, a on je, ne odvajajući pogled sa puta, čvrsto prepleo prsne sa mojima.

7

Te noći sam spavala na kauču. I sama pomisao da delim sobu sa tamo nekom vilom ili vilenjakom bez lica nije bila baš mnogo privlačna i mada sam znala da ta vila ili vilenjak može da bude bez lica i dole u dnevnoj sobi, osećala sam se mirnija na kauču.

Ujutro sam bila potpuno ošamućena. Sinoć sam odlepila zbog onoga što sam doživela u crkvi i jer sam uvrtila u glavu da mi se vile i vilenjaci prikradaju, a sada, pošto sam se dobro odmorila, i dok je rana bleđa svetlost prodirala kroz tanke bele zavese, imala sam utisak da sam na vrhu sveta. Sve što je bilo negativno činilo mi se jako daleko, i moj um se stalno i iznova vraćao samo na poljupce.

Iz sobe mojih roditelja na spratu dopirao je bat koraka. Mama je bila budna. Videla sam izraz njenog lica kada me je Luk sinoć u jedanaest sati dopratio kući i izvinio se što me je toliko zadržao napolju. Nisam baš bila rada da sada vodim taj razgovor. Ili bilo kada, kad smo već kod toga.

„Raj“, prošaputala sam. Podigao je glavu sa svog mesta u podnožju kreveta. „Idemo u šetnju?“

Odmah je skočio, počeo da maše repom i uputio se ka kuhinji. Sledila sam ga trljajući oči da se rasanim i skupljajući kosi i u

uobičajeni krzavi rep. Uzela sam farmerke iz večeraja i navukla ih, podavivši neravnomerno nogavice da se ne skvase u vlažnoj travi i izišla.

Sunce je danas bilo veličanstveno, svetlost je kapala kroz ranojutarnju izmaglicu. Jutro je još bilo hladno... Rosa je visila po paučini, vazduh je mirisao na tek pokošenu travu. Sve je bilo prelepo.

Poljubio me je. Poljubio me je.

Raj nije bio svestan vatrometa u meni i projurio je sa visoko podignutim belim repom, skačući kroz još vlažnu travu.

Ne tamo, vilinski psu. Idemo ovuda. Niz put.

Stao je i namestio uši kao da sam naglas izgovorila ove reči. Zatim se okrenuo i lagano krenuo ka putu. Zastao je da me sačeka.

Strašno. Sve je to bilo strašno. Mogla sam u mislima da prizovem Raja, i *Luk me je poljubio*. Izišla sam sa Rajom na put, uglavnom se držeći ivice, mada ovako rano nisam očekivala da sretnem ni jedna jedina kola.

Moja bosa stopala nečujno su se kretala po asfaltu dok sam vodila Raja ka mirnijem sporednom putu u blizini kuće. Zajedilo smo nastavili njime po sredini, posmatrajući kako se magla polako kreće i pomera preko pašnjaka za krave s naše desne strane. Usporila sam, očarana snežno belim zecom koji ine je promatrao. Njegove savršene bezbojne uši bile su načuljene i nepokretne. Ako izuzmemo zeca, bila sam sama sa Rajom i svojim mislima.

Raj je, znači, bio vilinski pas. I vile su želele da me ukradu. To mi je na neki način zapravo laskalo. Lepo je kada te primećuju.

Gde je u svemu tome Luk? Kako to da je *on* znao za vile? Da li su one pokušavale i njega da ukradu? I zašto je baka onako razgovarala s njim? Nije me toliko zbunila zloba u njenom glasu. Već familijarnost. Izgleda da ga je na isti način na takmičenju prepoznao i gospodin Hil, direktor orkestra. Potrudila sam se da pažljivo zaobiđem tu temu. Podsećanje na to koliko malo zapravo

znam o Luku definitivno se useklo u moju jutarnju opijenost. Znala sam da bi trebalo da povedem računa o tome ko je i šta je kada nije sa mnom, ali nisam to želela. Želela sam da sve bude jednostavno.

Duboko u sebi znala sam da nije gimnazijalac. Ali da li je bilo pogrešno što mi se upravo to kod njega dopadalo?

Raj, koji je išao pored mene, počeo da reži i zaostaje. Sledila sam njegov pogled. Malo napred, na prašnjavom prilaznom putu koji se nije koristio, nalazio se poznati ulubljeni *audi*. Srce mi je poskočilo... *Pa to je Luk!* ... sekundu kasnije moj mozak je preradio to obaveštenje i zapitao se... *šta će on ovde?*

Bešumno sam se prikrala kolima i ugledala Luka na vozačevom sedištu. Ruke su mu bile iza glave, oči zatvorene. San je izbrisao sve brige sa njegovog uskog lica i delovao je veoma mlado i sveže... Gotovo da je mogao da prođe kao gimnazijalac. Oko mišice podignute desne ruke nosio je obruč iskovan od zlata, koji je delimično skrivao rukav košulje. Nije mi bilo jasno kako ga ranije nisam videla.

Spustila sam pogled. Vrata nisu bila zaključana. Kada sam otvorila suvozačeva vrata. Luk je istog časa oživeo i šaka mu je poletela ka članku na nozi.

„Ne bi trebalo da ostavljaš vrata nezaključana. Nikad se ne zna kakav čudak može da ti se uvuče u kola.“

Treptao je zagledan u mene nekoliko dugih trenutaka pre nego što je povukao šaku sa članka, ponovo zatvorio oči i spustio glavu na sedište.

Zatvorila sam vrata za sobom, posmatrajući Raja kako seva očima na Luka i kako se povlači do ivice puta. „Ni ja nisam spavala u svojoj sobi.“

Nije otvorio oči. „Teško je spavati kada te neko gleda, zar ne?“

Htela sam da ga priupitam zbog čega bi oni njega nadgledali, ali sam se plašila da mi neće odgovoriti. Htela sam da ga pitam zašto spava u kolima nadomak moje kuće, ali sam se plašila da će mi na

to pitanje odgovoriti. Razmišljala sam o tome kako mu je šaka poletela ka članku i zapitala se da nogavica njegovih pantalona nešto ne krije, nešto smrtonosnije od zlatnog obruča koji je skrivao rukav. U moj um se uvukoše neočekivane sumnje dok je ćutao, ali on tada otvori blede, plave oči i osmehnu mi se, a sumnje se raspršiše kao paučina.

„Prijatno je ugledati nešto tako lepo kao što si ti kad se ujutro tek otvore oči.“

Opijenost se istog časa vratila kao da nikada nije ni nestala-Razvukoh usta u osmeh. „Znam.“ Zašto sam se pretvarala u ovako čudno, bezbrižno stvorenje u njegovom društvu?

Luk se nasmeja. „Otepevaj mi nešto, lepotice.“

Bez imalo srama otepevala sam izmišljenu pesmu o šetnji bez cipela i čudnim ljudima koji spavaju u kolima, na melodiju „Zgodnog brodskog stjuarda“. Kada sam videla da mu se lice ozarilo, dodala sam strofu o opasnostima koje vrebaju na pašnjacima za krave i ljudima koji borave u njihovoj blizini. Rima je baš bila fina.

„Danas si dobre volje.“ Uspravio se na sedištu i provukao šake kroz kosu, ogledajući se u retrovizoru. „U neprilici sam. Zatekla si me bez šminke.“

Sada je na mene bio red da se nasmejem. „Grozan si. Nije mi jasno kako podnosiš sam sebe ujutro.“ Pažljivo sam podigla ivicu njegovog rukava i otkrila zlatni obruč ispod njega, koji su sačinjavale mnogobrojne različite facete. „Nisam ovo ranije videla.“

Skrenuo je pogled u stranu, zagledao se kroz prozor i rekao neobično mrtvim glasom. „Oduvek je tu.“

Dodirnula sam ga, prešla prstom preko jedne facete i primetila da je Lukova koža uz ivicu bila glatka i žuljevita i da se mišić ruke oblikovao oko obruča. Već je dugo nosio tork. Posmatrala sam ga nepotrebno dugo, smišljajući izgovor da prevučeni prstom preko njegove kože. Dok sam zurila u njega, videla sam još nešto: blede,

sjajne tragove koji su se vertikalno spuštali do torka. Ožiljci. Videla sam u umu kako se na njegovu mišicu spušta desetak udaraca bićem, praveći brazgotine koje su njegov biceps pretvorile u trake mesa koje je samo tork držao na okupu.

Krenula sam prstom duž jednog ožiljka, ka laktu.

„Šta je ovo?“

Luk se ponovo okrenuo ka meni i odgovorio pitanjem. „Da li još uvek imaš moju tajnu?“

Na trenutak nisam znala na šta misli, a onda sam pokazala na lančić oko vrata, podigla ga i pokazala mu ključ. „Jednu od njih. Mogu li da dobijem još jednu?“

Izvio je usne u osmeh. „Svakako. I dalje sam opčinjen tobom.“

„To nije tajna.“

„Možda i nije, ali je divno, kada se sve uzme u obzir.“

Nadurila sam se. „Ne mogu da uzmem u obzir sve stvari, jer većinu ne znam. „’

„Ne duri se. Otpevaj mi još jednu pesmu. Ovog puta *pravu*. Neku koja je u stanju da rasplače čoveka.“

Otpevala sam mu „Fear a’ Bhata“... „Usamljenog čamdžiju“... Nikad do sada je nisam otpevala tako setno i tako lepo, i to samo zato što sam pevala za njega. Nikada ranije nisam po-želela da pevam nekom drugom... Da li se Delija ovako osećala svaki put kada bi izišla na pozornicu?

Zatvorio je oči. „Zaljubljen sam u tvoj glas.“ Uzdahnuo je. „Ti si poput sirene, mamiš me na opasna mesta. Nemoj prestati. Otpevaj mi još nešto.“

Želela sam da ga povedem na opasna mesta ako sam i ja na tim, takozvanim opasnim mestima, te sam zatvorila oči i zapevala „Seline vrtove“. Kola baš nisu poznata po dobroj akustici, ili želela sam da pesma zvuči divno, i zvučala je. Mislim da je nikada nisam bolje otpevala.

Nekoliko sekundi pre nego što sam iskusila njegov dah na mom vratu, osetila sam da mi je veoma blizu. Iznenadilo me je osećanje koje je prostrujalo kroz mene neposredno pre nego što će spustiti usne na moju kožu. Bio je to strah i mada je potrajao samo koji trenutak, ipak je to bio strah.

Telo me je odalo trгнуvši se. Luk se povukao, a ja sam otvorila oči.

„Da li te plašim?“, upitao je on.

Baš čudno postavljeno pitanje. Nije rekao *da li sam te uplašio*.

Začkiljila sam i pokušala da odgonetnem izraz njegovog lica. Proželo me je snažno osećanje da bih mogla da vidim svoj odraz u njegovim očima. To je imalo nekakve veze sa mojom opsednutošću muzikom i nastojanjem da preuzmem kontrolu nad vlastitim životom. Nisam bila sigurna zašto, ali jednostavno sam osećala da je sve ono zbog čega sam ja bila ja u savršenoj harmoniji sa onim zbog čega je Luk bio Luk.

Odgovorila sam pitanjem. „Da li bi trebalo?“

Blago se osmehnuo. „Znao sam da si pametna.“ Osmeh je potom nestao i on se zagledao u nešto iza mene. Okrenuh se.

Napolju je sedeo i u nas zurio svojim crnim očima koje nisu treptale nepokretan i potpuno beo zec načuljenih ušiju.

Stomak mi se preokrenuo.

Luk ga je posmatrao jedan dugi trenutak pre nego što je progovorio, a kada je to učinio, glas mu je bio stegnut i tih. „Biće bolje da odeš.“

Da odem? „Šta je sa...?“

„Šta je sa čim?“, nezainteresovano je pitao. Zagledala sam se u zeca i odgovorila mu ledenim glasom. „Ništa. U pravu si. Ionako danas imam tezgju. Mama će me ubiti ako se uskoro ne vratim.“

Spustila sam šaku na kvaku, spremna da iziđem, ali je Luk žurno ispružio ruku, ispod nivoa prozora i dodirnuo moju drugu šaku koja je još počivala na sedištu.

Shvatila sam. Nije hteo da uradi ništa što bi zec mogao da vidi. Izišla sam iz kola i zatvorila vrata. Za to vreme, zec je polako odskakutao u grmlje kao da je na taj način hteo da me ubedi da je običan zečić, a ne voajer i natprirodni ubica.

Raj je doskakutao sa druge strane puta i pridružio mi se. Nije čak ni pogledao ka mestu na kome se izgubio zec, a ja sam se zaputila nazad, ne osvrnuvši se. Zaklela bih se da sam posle prevaljenih tridesetak metara čula kako se vrata kola otvaraju i zatvaraju. Usudila sam se da se osvrnem, tresući glavom i pretvarajući se da teram mušice. Kola su bila prazna.

Gde li je on?

Usredsredi se. Od tog telekinetičkog sranja mora da ima i neke koristi. Napregla sam uši. Ništa. Samo jednolično ćurlikanje kardinala u drveću iznad moje glave. Teško mi je bilo da se usredsredim na nešto apstraktno kao što je zvuk; bilo mi je potrebno nešto konkretno. Zamislila sam Luka sa mobilnim u ruci. Zove me i zaboravlja da prekine vezu. Zamislila sam pucketanje niskog žbunja kroz koje se probija za zecom, njegovo disanje. Zvuk njegovog glasa, dalek i tih.

„Da li sam ikada do sada omanuo?“

Drugi glas, grub i ozbiljan. Jezovito umnožen, a opet pojedinačan. „Nikada ti nije bilo potrebno toliko vremena.“

„Imam neke svoje razloge zašto ne žurim.“

Pojedinačan glas, koji je bio mnoštvo glasova, zvučao je prezrivo. „Potucaj je i završi s tim.“

Nastala je pauza, sekundu predugačka, a onda se Luk nasmejao. „Da, toliko je očigledno, zar ne?“

Ozbiljni glas se nije nasmejao. „Samo je potucaj.

Završi s tim.“

Ovog puta nije bilo pauze. „Jedva čekam.“

Daduh se u trk. Moja bosa stopala dobovala su po pločniku. Nisam želela ništa više da čujem. Moj zamišljeni telefon je zašuštao

i veza se prekinula. *Lagao je*. Lagao je onaj ozbiljni glas. Lagao je. Ako to izgovorim tri puta, mora biti tačno.

8

Mama me je odvezla na svirku. Pošto je radila catering, poznavali su nas svi koji su planirali venčanje u radijusu od dva sata, i nije im dugo trebalo da otkriju kako je takođe ponosna majka izvođača svadbene muzike. Mogu vam reći da to uopšte nije bilo loše. Obično bih stigla na mesto dešavanja pola sata ranije, polovinu tog vremena provela bih bljujući, posle čega bih izišla da graciozno sviram za dve stotine dolara.

Vredelo je povraćanja: zahvaljujući tom novcu neću morati da se odreknem navike da kupujem CD-ove narednih nekoliko meseci, do naredne svirke.

Ali danas mi se nije sviralo; razlog nije bilo povraćanje. Čak nisam ni razmišljala o svirci. Razmišljala sam o Lukovom smehu. Analizirala sam ga iz svih mogućih uglova... U jednom trenutku došla bih do zaključka da sam celu stvar preuveličala u svom umu, a već u narednom bili zaključila da se nisam dovoljno tome posvetila.

Mama je najveći deo puta ćutala, verovatno misleći da mi je muka. Ali osećala sam da nešto sprema i bila sam u pravu. I gasila je radio.

„Sinoć...“ Počinje. Razočaranje koje je kipelo u meni podsećalo je na crveni, ružni plik koji se na kraju rasprsnuo.

„Ne želim da pričam o Luku“, odbrusila sam.

To je bilo ravno šamaru. Čak je prinela prste usnama, kao da sam je stvarno udarila. Znala sam da sam prekršila još jedno pravilo. Trebalo je da je pustim da mi održi predavanje, klimnem i uradim sve što zatraži od mene. Jebeš to.

Pogrešan izbor reči.

Jednostavno je potucaj. Jedva čekam. Završi s tim. Besno sam cupkala ivicu prikladne plave haljine koju mi je mama kupila. Mrzela sam tu haljinu. U njoj sam izgledala kao da sam poharala orman neke starice. Još mi je samo falila dugačka neukusna niska bisera i ladnobih mogla da se učlanim u neko dobrotvorno društvo koje pomaže i mladima i starima.

Pa šta? Luk je bio u savezu sa prokletim zecom? Zašto se onda uopšte trudio da mi priča o vilama i vilenjacima? Da bi stekao moje poverenje i potom mi se uvukao u gaćice?

Mama je naglo zakočila i ja iznenađeno podigoh pogled, misleći da se sprema za kakvo značajno sučeljavanje. Ali ne, to nije bilo u njenom stilu. Stigli smo pred crkvu.

„Šta ti je to oko vrata?“ Od njenog glasa bi se stresao i polarni medved.

Prinela sam šaku lančiću na kome je visio Lukov ključ.

„Kakav ti je to usrani lančić? Uopšte ne ide uz haljinu“, rekla je mama. Auuu. Kakav rečnik.

Izgleda da sam je propisno iznervirala.

„Kako ti kažeš.“ Ionako mi se trenutno nije nosio. Skinula sam lančić sa ključem i smotala ih na dlanu.

„Stavi ga u kutiju od harfe da ga ne izgubiš.“ Mama je pritisnula dugme za otvaranje prtljažnika. „Uzmi telefon.“

Uzela sam telefon. „Ti nećeš ostati?“

Malo je spustila glas. „Baka može da te pokupi. Ja se vraćam kući, imam puno posla. Pozovi je kada završiš.“

„Dobro. U redu. Vidimo se.“ Umem i ja da budem hladna. Izvadila sam harfu iz prtljažnika, spustila Lukovu tajnu u džep kutije i zaputila se u crkvu. Mama je već napuštala parking kada su se masivna hrastova vrata zatvorila za mnom.

Predvorje crkve bilo je slabo osvetljeno, prostrano i zastrto debelim crvenim tepihom. Samo se u starim crkvama može osetiti taj poseban miris koji ima neke veze sa mnogo ljudi, mnogo sveca i

mного godina. I ljudi su već stajali u grupicama i razgovarali o cveću, tajmingu i muzici, i moj se stomak istog časa prisetio kako bi trebalo da se oseća.

„Ti mora da si harfistkinja.“ Pored mene se stvorila žena plave uvoštene kose nalik na isuviše namirisanoг pajaca iz kutije sa sve osmehom koji joj nije silazio sa lica. „Ja sam Mirijam, planer venčanja.“

Nemo sam klimnula. Ako otvorim usta, pobljuvaću njenu skorenu kosu i istopiti je.

„Tvoja mama mi je sve objasnila“, procedila je Mirijam kroz zube. „Toalet je iza onih vrata tamo.“

Sa podjednakom količinom zahvalnosti i poniženja proletela sam kroz dotična vrata i obrela se u malom, antiknom kupatilu. Gurnula sam u stranu preveliki cvetni aranžman od veštačkog cveća koji je gušio dotičnu prostoriju i brže-bolje se isповраćala. Posle toga mi je odmah bilo bolje. U stomaku mi je zaostala samo blaga nelagodnost koja me nijenapuštala od kada sam čula razgovor između Luka i onog prokletog zeea.

Izribala sam šake sapunom od lavande prodornog mirisa i isprala ih pod mlazom vode. Nešto čvrsto i teško skliznulo mi je između prstiju i pre nego što sam shvatila šta je u pitanju, bakin prsten je napravio krug oko odvoda i nestao u njemu.

Opsovala sam i gurnula prst u odvod, ali to je bio stari lavabo sa širokim odvodom koji je samo čekao da kakva lična dragocenost završi u njemu. Nisam mogla da dohvatim prsten i on je završio negde u cevi. I razume se, baka je ta koja će me danas pokupiti. Iskočiče iz kože.

Sitnica.

Vratila sam se u predvorje, pronašla Mirijam i dogovorila se s njom kada ću svirati tokom obreda venčanja. I razume se, odradila sam posao besprekorno kao i uvek, zahvaljujući tome što sam se prethodno isповраćala. Pola sata kasnije u ruci sam imala sladak

ček na 175\$.

Pošto nisam baš vična razgovoru sa nepoznatim ljudima koje nikada više neću sresti, pobjegla sam napolje i pozvala baku. „Bako? Mama je kazala da ćeš me ti pokupiti.“

„Već si završila?“

„Jesam.“

„Naplaćuješ po satu više od mog lekara.“ Čula sam nekakav tupi udarac na drugom kraju veze.

„Pretpostavljam da je tako. Šta radiš?“

„Ja, uh...“, još jedan udarac, „farbam komad nameštaja koji ne želi da bude ofarban. Ali to može da sačeka. Trebaće mi najmanje pola sata da stignem.“

Začkiljila sam i pogledala u pravcu crkve. Ovde napolju na pločniku bilo je veoma toplo, ali verovatno neće biti tako strasno ako je budem čekala u hladu obližnjih breza. Razume se, mogla bih da je sačekam i u rashlađenoj unutrašnjosti crkve, ali bih u tom slučaju morala da vodim neobavezne razgovore. Rekla sam baki da nikuda ne žurim, i zaputila se ka drveću.

I zaista, nije bilo tako strašno. Bilo je toplo, ali podnošljivo. Oslonila sam kutiju sa harfom o jedno dno i zašla malo dublje u šumarak. Pedesetak prelepih i pravih breza bilo je posađeno u pravilnim nizovima. Krošnje su im bile tako bujne da nisam mogla da odredim gde jedna prestaje, a druga počinje. Trava ispod njih takode je bila lepa i zelena. I drveće i trava kao da su poticali iz nekog sna.

Nisam mogla da sednem, da ne bih zaradila zelene mrlje na svojoj preozbiljnoj haljini. Ostala sam da stojim pored jedne breze zagledan u koru koja se ljuštila, otkrivajući glatku kožu drveta ispod. Prelepo, ali smrdljivo.

Onjušila sam vazduh. Kakav je to miris? Slatkast, voćni... Miris nečega što truli. Možda pokošene deteline ostavljene da se raspadne. Od drveća sigurno nije poticao.

Na nekih tri metara od mesta na kome sam stajala, primetila sam nekakvo kretanje. Nešto bi se pojavilo i nestalo u treptaju oka, poput preskočenog frejma na filmskom točku. Smrad truleži se pojavljivao i nestajao u istom ritmu. Crno. Veliko.

Povukla sam se nekoliko koraka. Sada se između mene i toga, ma šta to bilo, nalazilo drvo. Nisam bila toliko glupa da poverujem da je u pitanju moja mašta. Nikada više. Novi treptaj i novo kratkotrajno kretanje. Ovog puta na jedva metar i po od mene... Ostavlja negativ na mojim očima, kao da sam pogledala u sunce i potom zatvorila oči. Ostala mi je slika nekakve velike, tamne životinje koja mi dopire do iznad struka, vrata zabačenog unazad i dugačkog, izduženog tela u niskom startu. Sprema se da...

Napad je došao otpozadi i od njegove siline ostajem bez vazduha. Udarila sam ramenom o tle, ali nisam osetila nikakav bol. Sve moje misli bile su usredsređene na veliku težinu na grudima i pitala sam se da li ću ikada više uspeti da povratim dah. Kakav smrad. Smrad truleži, kao da sam već mrtva i da se raspadam. Krupna mačja glava, suviše dugačka i uska da bi pripadala pravoj divljoj mački, zaletela se ka mom vratu.

Podigla sam ruku. Uradila bih bilo šta samo da zadržim te zube što dalje od svog vrata. Zubi mačke su mi se žarili u mišicu, ne naišavši na otpor. Bacila me je uvis ispred sebe. Zidahtala sam, ali me niko nije čuo. Imala sam utisak da se ova šuma nalazi hiljadu kilometara daleko od crkve i gostiju na venčanju.

U ruci koju je mačka čvrsto držala zubima osećala sam valni. Zarila sam joj prste druge ruke u oko. Zarežala je i pustila me. Treptaj. Blic. Sada je bila iza mene, uhvatila me je šapama i kandžama i ponovo tresnula o tle. Treptaj. Sada je s druge strane, poigrava se sa mnom kao s kakvim mišem. Treptaj. Ponovo me hvata za ruku.

Vatra je plamtela pod tim krupnim zubima. Grebla sam je, udarala šakama, zarivala nokte u nju, ali nisam uspevala da doprem do mišića tvrdih poput stene ispod njene kože. Poigravala se sa

mnom i na kraju će me ubiti. Zato što mi je bakin prsten upao u odvod. Umreću zato što sam bila prokleti idiot.

Mačka je iznenada zarežala, okrenula se i povukla me za sobom, držeći me i dalje za ruku. Na trenutak sam ugledala još nekog, neku osobu. Ta osoba me je takođe uhvatila za ruku, dok je drugom obuhvatila glavu mačke.

„Nemoj“, zadahtala sam. „Nije to obična mačka... pazi...“

„Ja pazim“, obrecnuo se Luk.

Oh, Bože. Šta on traži ovde?

Mačka je vukla moju ruku na jednu stranu, Luk na drugu. Mačka me je pustila i skočila ka Luku. Pretpostavljam da je bila dvostruko teža od njega i dosta viša kada se uspravi na zadnje noge. Ovo će biti strašno.

Međutim, pre nego što sam uspela da stanem na noge, Luk je već šcepao mačku za krzno na vratu. Dok je mačka zamahivala masivnom šapom ka njegovom licu, Luk je odnekud izvadio bodež i zario ga mački ispod čeljusti. Tek tako. Uradio je to sa istim neodređenim izrazom na licu koji je imao i kada je razgovarao sa Eleanorom... bio je isto tako miran... a udarac koji je zadao izveo je s lakoćom, spretno, efikasno.

Mačka je pala na tle kod njegovih nogu. Mrtva je izgledala još veća. Zurila sam u nju, njen mlitavi iskrivljeni vrat, bodež koji joj je štrcao iz remena. Gledala sam Luka kako izvlači bodež, pažljivo ga briše o travu i vraća u korice ispod nogavice pantalona. Ukopala sam se u mestu kada sam se setila izraza njegovog lica dok ju je ubijao.

Luk me je upitno pogledao. Bio je to pogled koji biste uputili psu lualici dok pružate ruku da proverite hoće li vam dozvoliti da mu priđete. Neočekivano mi pade na pamet pitanje koje mi je jednom ranije postavio: „Da li te ja plašim?“

Progutala sam knedlu i konačno povratila moć govora. „Bakin prsten mi je ispaao u otvor lavaboa.“

Luku je to bilo dovoljno. U trenu se našao kraj mene i počeo da mi briše krv sa ruke svojom majicom, istovremeno proučavajući četiri ranice. Dodirnuo je masnice koje su već počele da se rascvetavaju na mom ramenu i ogrebotine na vratu, a onda me je privukao k sebi. Tako čvrsto me je stegao da me je zbolelo. Gak sam osetila i njegov isprekidani dah na koži.

A onda me je pustio. „Gde je ključ? Gde je prsten?“ Ostala sam bez daha, mada verovatno iz sasvim pogrešnih razloga. „Rekla sam ti da mi je prsten slučajno ispao u odvod lavaboa.“

„A ključ?“

Oborila sam pogled. „Mama mi je naložila da ga skinem.“

„Tvoja majka je idiot!“ Luk je obišao oko mene, u potrazi za još nekim eventualnim ranama. Primetila sam tragove kandži na njegovim farmerkama i crvenu mrlju na listu noge.

„Krvariš.“

Luk se zaustavio ispred mene. „I ti krvariš. Mogla si da... Moglo je da bude mnogo gore.“

Iznenada se setih. „Baka bi trebalo da dođe po mene. Šta da joj kažem?“

„Istinu.“

Pa to je smešno. „Nikada mi neće poverovati. Dosta toga može da prođe kod nje, ali ne i divlja mačka ubica.“

„Poverovaće ti.“ Luk pokaza na kutiju za harfu. „Da li je ključ unutra?“

Klimnula sam i sačekala da ga izvadi. Stajala sam bez reči dok mi ga je ponovo stavljao oko vrata. Ogrebotina na vratu me je malo zapekla dok je lančić prelazio preko nje. Poljubio je kožu blizu mesta na kome je počivao ključ, od čega sam se naježila, i potom me ponovo zagrlio. Prošaputao mi je u uvo kako bih ga jedino ja čula. „Molim te, budi obazriva.“

To je zvučalo kao zbogom, ali ja nisam želela da sama sačekam baku. „Zar odlaziš?“

„Motriću na tebe. Ali njoj se neće dopasti da me vidi u ivom društvu.“

Pustila sam ga da se povuče nekoliko koraka i tek onda postavila goruće pitanje. „Otkud ti ovde?“

Luk sleže ramenima. „Želela si da budeš spašena, zar ne?“

9

Jedna od bakinih najpozitivnijih osobina meni je zapravo strašno išla na živce: nju je gotovo nemoguće uspaničiti ili iznervirati. Kao i mama, ona je svoja najžešća osećanja spakovala u kutijicu i vadila ih je iz nje samo u izuzetnim prilikama. Ne baš upadljivi tragovi natprirodnih batina koje sam dobila nisu se kvalitikovali u tu kategoriju.

Umesto da odlepi, ona mi je pomogla da smestim harfu u kola, uzela peškir poprskan bojom sa zadnjeg sedišta i raširila ga po suvozačevom sedištu da ne ostavim tragove krvi na njenim čupavim, sivim presvlakama iz kojih se širio miris omekšivača od pomorandže. Potom je bez reči poterala kola u rikverc.

Ponosno sam prstom bockala zadobijene rane. Bolje povrede nisam mogla da poželim... Izgledale su grozno, ali nisu mnogo bolele. Krv koju sam prolila nije mnogo dirnula baku, jer je i sažaljenje završilo u istoj kutiji sa ostalim osećanjima. „Imaš li papirnate ubruse ili tako nestor? !“

Dok je napuštala parking, kradomice sam pogledala u retrovizor u nadi da bih mogla ugledati Luka, ali ispratila me je jedino publika sastavljena od breza. Pitala sam se šta će se dogoditi sa telom džinovske mačke.

„Imam maramice sa alkoholom u pregratku za rukavice“, odvratila je baka. „Očistićemo ih bolje kod mene.“

„Kod tebe?“, zastala sam u pola pokreta, sa šakom već u pregratku za rukavice.

Baka me je tada prvi put stvarno pogledala i ja zatreptah kada u njenim očima prepoznali mamine, okružene borama. „Zar stvarno želiš majci da objašnjavaš šta se dogodilo sa tom haljinom? Kod mene je još neka tvoja odeća.“

Možda je Luk ipak bio u pravu. Ona bi mogla da poveruje u istinu.

„Šta je to bilo?“ Glas joj je bio smiren i odmeren. Isto tako je mogla da me pita: „Kako je bilo?“, ili: „Da li si lepo provela dan?“

Uzdahnula sam, pomalo iznenađena što nameravam da joj kažem istinu i potanko opisala ceo događaj... Od gubitka prstena do Lukovog pritanja u pomoć. Uživala sam pričajući joj ovaj poslednji deo zbog načina na koji se onomad ophodila prema njemu na prilaznom putu. Očekivala sam da će umanjiti značaj ovog događaja i predstaviti ga kao nevažnu pričicu lišenu strasti i opasnosti. Međutim, nekoliko trenutaka pošto sam završila, ona nije ni reč prozborila. U kolima je vladala tišina koju su narušavali samo točkovi koji su se okretali po putu prošaranom oblicima letnjeg lišća.

Konačno su joj se usta iskrivila u grimasu i ona reče: „Trebalo da popričamo o ovome čim se dovedeš u red.“

Nisam bila sigurna zašto bi razgovor trebalo da bude drugačiji kada promenim odeću, ali dobro sam znala da baku ne treba čačkati kao ni mamu. Nismo ni reč progovorile dok nismo stigle do njene stare farmerske kuće u obliku slova L usred polja kukuruza.

„Odeća ti je u gostinjskoj sobi na spratu. U ormanu sa policama. Napraviću ti čaj.“ Ona se zaputila u kuhinju, a ja uz stepenice.

Bez obzira na to koliko je napolju bilo toplo, u njenoj farmerskoj kući uvek je bila promaja. Najviše se osećala upravo u gostinjskoj sobi. Baka je škripavi, oštećeni drveni pod prekrila šarenom prostirkom, a zidove blede poput leda ukrasila vedrim apstraktnim slikama, ali meni je ta soba svejedno oduvek delovala hladno. Hladno da ti se mozak smrzne, a ne „dodaj mi džemper“ hladno.

Tata mi je kazao da je to nekada bila Delijina soba i da umalo nije umrla u njoj kao mala. Čak i da izostavimo taj deo sa umiranjem, mrzela sam tu sobu, jer je uticala na oblikovanje Delijinog šarmantnog karaktera.

Uzela sam odeću iz ormana - tu su, znači, završile moje omiljene vrećaste somotske pantalone - i presvukla se u kupatilu. Dok sam skidala sasušenu krv sa kože, sećala sam se Lukovog snažnog zagrljaja i osećala njegov miris u nozdrvama. Pri tom mi je nekakva pesnica stezala stomak... kao kada mi prorade živci, samo prijatnije.

Gde li je on sada?

Sišla sam i pridružila se baki u kuhinji, trepćući na jarkoj sunčevoj svetlosti koja je prodirala kroz prozore. Gurnula mi je čašu ledenog čaja u šaku i dala mi znak da sednem za okrugli sto.

Proverila je da li sam dobro očistila ranu. „Ti znaš šta se dešava, zar ne?“

Osećala sam se pomalo glupo. „Misliš na vile i vilenjake?“

Naglo je podigla pogled i zagledala se u mene. „Da te više nikada nisam čula da izgovaraš te reči. Čim ih izgovoriš, oni načulje uši. Postoji razlog zašto ih nazivaju ‘dobre komšije’ i ‘plavokosi narod’. Reči koje si upravo izgovorila smatraju za uvredu. Psovku.“

Otpila sam malo čaja. Baka nikada nije stavljala dovoljno šećera... Uvek je trućala o tome kako je rafinisani šećer rđav po zdravlje, bla, bla, bla. „Ako si sve vreme znala za njih, zašlo mi ništa nisi kazala? ‘Oh, evo ti, nosi ovaj ružni prsten’, i to je bilo sve?“

Baka je napućila usta, ali meni je bilo jasno da zapravo pokušava da zatomi osmeh. „Zato si ga znači bacila u slivnik?“

„To je zaista bilo slučajno.“

„Mmm. Oni se oduvek trude da bar malo zagorčaju život ženskom delu naše porodice.“

Malozagorčaju. Upravo me je nekoliko puta ujela mačka pored koje čeljust deluje poput razdražljivog gupija. Ako je to bilo tek

blago zagorčavanje života, radije bih preskočila ostalo.

Baka je dobovala prstima po stolu. „Otprilike si u odgovarajućem uzrastu kada bi oni mogli da počnu da ti stvaraju probleme. Ništa veliko. Mislim da im sve što je staro i ružno nije ni od kakve koristi. Zanimaju ih samo sasvim nove igračke.“ Slegla je ramenima kao da priča o mukama koje joj zadaju mravi ili nečem isto tako ovozemaljskom.

„Zato sam ti dala prsten.“

„Ponašaj se kao da nemam razloga da ih se plašim.“

Ponovo je slegla ramenima. „Zaista ti ne mogu ništa ako nosiš nešto od gvožđa. Šta misliš, zašto svakodnevno u vestima ne slušamo priče o podmetnutoj i ukradenoj deci? Sada gvožđe ima na svakom koraku. Gnjavili su i Deliju i tvoju majku dok su bile mlade, a onda su odustali.“

Ko bi rekao da su vile i vilenjaci gnjavili moju konzervativnu majku? Kakva uvrnuta pomisao. Delija je bila još uvrnutija. Mogu da zamislim scenu. Vila: *Oslobodi se, ljudski stvore.* Delija: *Zašto?* Vila: *Zarad nezamislivih zadovoljstava i večne mladosti.*

Delija: *Čekam bolju ponudu.*

„Zašto mi nisi ranije dala prsten? Na rođenju, na primer?“

„... Zaista sam mislila da su digle ruke od nas. Ali onda sam ugledala njega i znala sam da su se vratile.“

Nisam morala da pitam na koga je mislila. Stomak mi se ponovo zgrčio, samo što su ovog puta u pitanju bili živci i to ne oni koji donose prijetnost. Nisam znala šta da kažem. Svaka reč koju bih izgovorila odala bi moju sve veću zaljubljenost njime, a ne verujem da bi baka dobro reagovala na to. Čak i da sam bila u stanju da postavim pitanje nevinim glasom, nisam želela da čujem odgovor.

Nisam dozvoljavala da mi iz glave izbledi prizor mog spašavanja, za koje je on bio zaslužan, kao ni činjenica da se čvrsta uhvatio za mene pošto je ubio mačku. Vezala sam se za to poput mornara za jarbol kada se sprema oluja.

I oluja je došla. „On je jedan od njih, Derdra.“

Odmahnula sam glavom.

„Znam da jeste. Videla sam ga pre dvadeset godina i izgledao je u dlaku isto kao pre neki dan.“ Pobrkala ga je sa nekim drugim.

„Uvek se pojavljuje preostalih. Tako je bilo i sa Delijom.“

Uspela sam da procedim nekoliko reči. „On me je spasao, bako. Taj deo si zaboravila?“

Izluđujuće nonšalantno je slegla ramenima. Imala sam želju da je tresnem što mi s takvom nemarnošću gazi po srcu. „Sve je to igra, Derdra. Oni vole igre. Okrutne sportove. Zar si zaboravila priče koje smo ti nekada pričali pred spavanje? Zagonetke, imena i trikove. Uostalom, kakvu bi korist imali od tvoje smrti? Oni žele da te ukradu.“ Pogrešno je protumačila izraz mog lica i rekla mi krajnje saosećajno, što joj nije bilo svojstveno: „Oh, ne brini! Naći ću ti neki drugi komad gvoždenog nakita.“

Uхватила sam ključ koji mi je visio oko vrata i gurnula ga ka njoj. „On može da dodirne gvožđe, bako. Ti si rekla da oni to ne mogu. E pa, on može.“

Mogao je da dodirne prsten, a i dao mi je ovo. Upozorio me je na njih.“ Ljutito sam odgurnula stolicu. „Ne bih rekla da je on jedan od njih.“

Baka je malkice podigla poklopac kutije sa osećanjima i dozvolila mrštenju da pobegne iz nje.

„Jesi li sigurna da može da dodirne gvožđe?“

U mojoj glavi njegovi prsti su dodirivali kožu pored ključa, držali moje prste, preleteli preko prstena.

„Sigurna sam.“

Zamislite samo, ponovo se namrštila, ovog puta je mrštenje koje je pustila iz kutije bilo još dublje.

„Sigurno je... Mora da je nekakav polutan. Nešto... da li je imao kapi za oči?“

Moje srce je brže zakucalo pri pomenu reči „polutan“, ali je već u narednom trenutku, čim je pomenula kapi, potpuno zakazalo. Nisam morala da odgovorim; moj izraz lica joj je rekao sve što ju je zanimalo.

„Mora da koristi kapi da bi video njih.“ Ustala je i gurnula stolicu pod sto. „Moram smisliti nešto što će delovati na njega.“

Morala sam da je pitam: „Da li baš moraš?“

Ponovo se zagledala u mene, ovog puta prodorno.

„Derdra, sve što ti je kazao je laž. Oni nemaju dušu. Oni nemaju prijatelje. Oni ne vole. Oni se igraju. Oni su velika, okrutna deca koja žele sjajne nove igračke. Ti si za njih sjajna i nova igračka. Poigrava se tobom.“

Palo mi je na pamet da bi trebalo da osećam potrebu da se isplačem, ali oči mi čak nisu bile ni vlažne. Ili da bi trebalo da se ljutim, ili nešto drugo, međutim, nisam osećala nikakvu potrebu. Bila sam tako prazna da je već i samo to bilo *nešto*.

„Prilegni na sofu da se malo odmoriš. Biću u radionici. Odvešću te kući kada završim.“

Nisam joj odgovorila, zato što ništa ne poseduje glas. Jednostavno sam uradila ono što mi je naložila i povukla se u dnevnu sobu. Posegnula sam za slikom na kojoj me Luk grli, ali je nisam našla.

* * *

Gledala sam reprizu *Plavacadok* se senke nisu pomerile i izdužile preko ivice kauča od belog pruća. Osamstoti policajac je gurnuo osamstotog kriminalca na stražnji deo kola kada je moj telefon zazvonio. Proverila sam ko zove i javila se.

„Zdravo.“

„Veliko D!“, začula sam Džejmsov glas iz daljine. Nisam uspela da zvučim isto toliko oduševljeno.

„Izvini što te nisam danas zvala. Ja sam kod...“

„Bake. Rekla mi je tvoja mama. Po glasu bih rekao da je strašno nadržkana. Mogu li da dođem da blejimo?“

Zamislila sam se. Nisam znala šta želim, ali sasvim sigurno nisam želela da budem sama. „To bi bilo sjajno.“

„Nadao sam se da ćeš to reći“, odvratio je Džejms i ja začuh kako se ispred prozora zatvaraju vrata automobila. „Jer sam već ovde i baš bi bilo bez veze da moram da se vratim kući.“

Telefon je zamukao u mojoj šaci, a odmah potom su se zalupila i vrata sa mrežom. Džejms me je pronašao u dnevnoj sobi i ja ustadoh da sklonim gomilu knjiga o holističkom lečenju sa drugog kraja sofe.

On spusti veliku papirnatu čašu za poneti na ivicu stola. „Znam da baka ne stavlja dovoljno šećera, pa sam ti doneo pravu stvar iz *Lepljivog praseta*.“ Pogledao je moju ruku koju sam bila očistila, ali se ugriz i dalje jasno video. „Jesi li dobro?“

Izgledao je krajnje normalno i *bezbedno*. Preplanule ruke i majica sa sarkastičnim natpisom: *To je samo jedna od usluga koje nudim*. Izgledao je kao i svakog leta koje pamtim i podsećao me na sve ono što trenutno nisam mogla da imam. Žestoko sam se borila sa neobičnim naletom osećanja otprilike trećinu sekunde, a onda sam briznula u plač.

„Hej, hej!“ Džejms je seo pored mene na kauč i pustio me da se isplačem na njegovoj sarkastičnoj majici. Nije postavljao pitanja niti je pokušao da me natera da pričam, što vam najbolje govori kakav je on strava prijatelj. Kada sam to shvatila, samo sam još jače zaplakala. A onda sam pomislila da svo to moje plakanje sigurno deluje krajnje patetično, i još sam se žešće raspekmezila.

Kada sam počela da se tresem, Džejms me je privukao i čvrsto obmotao ruke oko mene poput živog džempera. Zubi su mi cvokotali. Konačno sam uspeła da promucam: „Mislím da sam u šoku.“

Ispružio je ruku i obrisao suze sa mojih obraza bridom izvrljane

šake. „Da li to ima neke veze sa tragovima zuba na tvojoj ruci? Ne sećam se da sam ih već video. Znaš da imam *ludo* oko za pojedinosti.“

Sažalno sam se nasmejala. „Da sam imala video-kameru kada sam ih zaradila, naprasno bih se obogatila. To mi je uradila nekakva džinovska mačka.“ Progutala sam novu seriju glupih suza i ponovo se stresla protiv svoje volje. „Kada će prestati ova drhtavica?“

„Kada se smiriš.“ Ustao je i povukao me za zdravu ruku. „Hajdemo. Očigledno su ti potrebni krompirići.“

Dozvolila sam mu da me podigne sa kauča i već sam se osećala bolje. „Meni je potreban natprirodni ošamućivač.“

„Možda imaju i to. Nisam obratio pažnju na današnje specijalitete.“

Nešto mi je palo na pamet. „Moram da se javim baki. Izvodi nekakav vudu u radionici.“

Izišli smo na vrućinu i zaputili se kamenom stazom, koju je baka sama napravila, do radionice. Na putu su nam se isprečili trava i štrkljasto cveće, kao i njihovi verni pratioci insekti. Slatko sam se nasmejala kada je Džejms počeo mahno da se brani od pčele koja mu se suviše približila.

„Skičiš poput devojčice“, primetih.

„Zaveži!“

Iz unutrašnjosti radionice dobro je bakin glas. „Jesi li to ti, Džejmse?“

Džejms me je sledio u prigušeno plavetnilo radionice. „Aha.“ Iako su radionicu osvetljavale tri sijalice, a još je priđe i svetlost spolja prodirala kroz otvorena vrata, unutrašnje osvetljenje nije bilo ni prineti bleštavilo sunčeve svetlosti napolju. Treptala sam dok se nisam navikla na promenu.

„Otkud ti ovde?“ Baka podiže pogled sa glavnog radnog stola. Konzerve sa bojom, četkice i lak gurnula je u kraj stola kako bi napravila mesta za svoj najnoviji projekat. Verovatno je u pitanju

vilinski ekvivalent spreju protiv buba. Ili možda samo ekvivalent rasterivača insekata. Ma šta da je bilo u pitanju, imalo je jak i neprijatan miris, kao kada malu prostoriju poprskate prevelikom količinom osveživača vazduha.

„Ptičica mi je kazala da je Di gladna.“ Džejms je kružio oko bakinih manjih radnih stolova, zagledao drvene ploče saiscrtanim složenim ustrojstvima i nekoliko puta bocnuo prstom veliku čašu od kamena. „Pohitao sam da je spasem. Znam gde mogu da nađem odlične zasićene masnoće.“

Baka se nasmejala. Dopadao joj se Džejms, ali kome nije. „Trenutno bi joj dobro došlo da se neko malo brine o njoj.“ Potom je napravila pauzu. Mislim da je htela da proveriti koliko sam rekla Džejmsu pre nego što nastavi.

Džejms je uzeo kamen sa rupom, prineo ga oku i zagledao se u baku kroz dotičnu rupu. „Ne bismo želeli da je odnese nešto neprirodno, hmmm?“

Zadovoljna baka nastavi nemilosrdno da gnječi nedužnu biljku i da je pretvara u zelenu pastu.

„Ne, ne bismo. Imaš li bilo šta od gvozda kod sebe?“

„Nemam.“

Baka mu ponudi narukvicu od gvozda koju je nosila oko zglavka. Bila je glatka i bez sjaja, a na krajevima koji su se goli ivo dodirivali nalazile su se dve kuglice. „Samo mi je još ovo ostalo. Uzmi.“

„Mislim da je vama potrebija nego meni.“

Odmahnula je glavom i pokazala na gomilicu paste. „Ovo će imati mnogo jače dejstvo od gvožđa kada bude gotovo. Ako nameravaš da se šetkaš unaokolo s njom, biće ti potrebna.“

Džejms je nevoljno prihvatio narukvicu i raširio krajeve kako bi mogao da je stavi oko svog zglavka. „Hvala.“

Baka mahnu u mom pravcu zelenim tučkom.

„Koristi glavu i nemoj zaboraviti šta sam ti kazala. Vidimo se večeras. Doneću ovo. Nemoj da kažeš mami da ću doći, jer će

smatrati svojom dužnošću da napravi kolač od gomoljika ili da zakolje prase.“

Nasmejala sam se. Bila je sasvim u pravu.

Džejms me povuče ka vratima.

„Oh.“ Baka me namršteno pogleda. „I pazi šta govoriš u Delijinom prisustvu.“

Baš zanimljivo.

10

U *Lepljivom prasetu*, jedinom pravom restoranu u gradu, uvek je bilo bučno. Nismo mogli da jedemo napolju, jer je još bilo suviše toplo, pa smo se pridružili glasnim i gladnim ljudima koji su čekali na sto. Čim sam osetila miris dima koji se dizao sa roštilja, stojeći iza znaka „Molim vas, sačekajte da se oslobodi mesto za vas“ sa prasetom koje se smeje, na trenutak me je ispunilo osećanje već viđenog ili izgubljenog vremena ili tako nečeg. Toliko često sam dolazila ovamo tokom mnogih godina da sam zaboravila koliko je meni sada zapravo godina i šta sam radila pre nego što sam ušla ovamo. Džejms me je jednim udarcem lakta vratio u sadašnjost.

„Skloni se sa svetlosti“, rekao je tihim glasom.

„Derdra, vrati se u zemlju živih, vrati nam se... ah! Evo je, narode!“

Uvelo sam ga pogledala. „Zamislila sam se.“

„Ako je suditi po tvom snenom, dalekom izrazu lica, razmišljala si o svemiru.“ Hostesu je zbunio šarmantno joj se osmehnuvši. „Dvojku, molim vas. Zaobidite ona sranja za pušaće.“

Bila je suviše očarana da bi bilo šta odgovorila, pa sam joj ja prevela. „Dva za nepušaće, molim vas.“

Hostesa je bez reči klimnula i odvela nas do separea. Smestili smo se jedno naspram drugog. Pošto je otišla, nagnuli se ka

Džejsu. „Baš je slatka.“

Džejs je uzeo jelovnik (kao da ga do sada već nije naučio napamet) i promrmljao: „Nisam zainteresovan.“ Dok je on razgledao stražnju stranu jelovnika, meni se sa prednje osmehivalo prase sa kariranom keceljom. „Imaš sreće. Današnji specijalitet su natprirodni ošamućivači.“

Jednim udarcem šake prilepila sam jelovnik koji je držao ispred sebe za površinu stola. „I bila je očarana.“

Ponovo ga je podigao i zadubio se u proučavanje navedenih priloga. „Nisam zainteresovan.“

„Zašto nisi?“ Znala sam da suviše navaljujem, ali izjedala me je krivica. Imala sam utisak da izdajem naše prijateljstvo, jer sam se strašno zatelebetala u Luka, i osećala bih se mnogo bolje kada bih naterala Džejsa da bar malo tlertuje sa nekom devojkom.

Spustio je jelovnik i začkiljio u mene.

„Zainteresovan sam za drugu, ako baš moraš da znaš.“ Zatim je skrenuo pogled. „Nisam nameravao da ti kažem.“

Preplavilo me je olakšanje. *Hvala ti, Bože. Samo neka bude jako lepa, krajnje privlačna i pre svega ljudsko biće.*

„Ti dobro znaš da meni možeš da kažeš takve stvari.“ Pa dobro, krivica se na trenutak vratila, jer se ja *njemu* nisam poverila kada mi se slična stvar dogodila. „Da li je poznajem?“

Džejs slegnu ramenima. „Možda.“ Potom je malo živnuo. „Ove godine je pohađala sa mnom časove iz prirodnih nauka.“ Osmehnuo se, ali ne očima.

Netremice sam ih posmatrala i on je izgleda osetio potrebu da nastavi. „Zove se Tara.“

Baš čudno, dok je govorio i ja ga gledala u oči, kao da sam videla nekakvo treperenje oko njegove glave, nalik na ulje koje pluta po vodi. Trepnula sam.

„Ima crvenu kosu“, nastavio je Džejs. Treperenje ulja postalo je postojanije. Ispred Džejsovog lica nalazilo se neko nedovoljno

jasno žensko lice čije je obraze uokvirivala stepenasto ošišana kosa.

„Talasavu. I zelene oči.“ Pogled mi je uzvratio par sivih očiju, čudljivih i sklonih samoposmatranju.

„Smejaćeš se“, dodao je on, „jer je darkerka. Crna šminka i sve što ide uz to. Ogrlica sa šiljcima. Ukapirao sam to.“ Međutim, devojka tamne kose, sivih očiju i bez šminke, u plavoj majici sa V izrezom, koju sam videla ispred sebe, nije bila darkerka. Devojka koju je treperavo projektovala

Džejmsova savest bila sam ja.

Skrenula sam pogled sa njegovih očiju i zagledala se u pod, slika je nestala. „Zvuči mi kao zanimljiva osoba.“

U redu. Možda se zavaravam. Možda sam samo umislila da tajanstveno lebdim u vazduhu na kosmičkom televizijskom ekranu. Ali ne bih rekla. Mislim da sam mu čitala misli.

Oh, čoveče.

Ovo je bilo hiljadu puta teže svariti od pomeranja kašika.

Što sam više razmišljala o tome, tim sam manje bila u stanju to da prihvatim. Pomeranje kašika sam mogla da izbegnem. Ali nisam mogla do kraja života da izbegavam da se zagledam u nečije oči. Niti sam to želela.

„Derdra!“ Ponovo sam se usredsredila na Džejmsa.

„Pitao te je šta želiš da piješ.“

Pored stola je stajao bubuljičavi kelner i ja pokušah da gledam u njega, ali ne i u njegove oči.

„Izvini“, uskočio je Džejms. „Moju prijateljicu je jutros napala namćorasta pudla moje majke i bojim se da je još pomalo u šoku. Donesi joj, molim te, zaslađeni čaj. I krompiriće.“

Kelner odjuri, a ja se zagledah u sto.

„Šta nije u redu s robom? Potpuno si odsutna.“ Džejms ispruži šaku preko stola i podiže mi bradu jednim prstom. „Da li je to zbog mačke ubice ili darkerke?“

Nesretno uzdahnuh. „Nisam želela normalan život dok ga nisam izgubila.“

Nasmešio se na to. „Di, ti nikada nisi bila normalna.“

Njegovo objašnjenje je bilo suviše lako, kao natpis na kakvom podsticajnom pošteni. „Nikada nisam bila *ovoliko* nenormalna. Pravi sam baksuz i magnet za baksuze.“

„Di, pomeranje deteline i to što te proganjaju zle feje ne može da promeni ono što jesi. To ti je kao kad učiš da sviraš neki muzički instrument. To je ono što ti *radiš*. A zle feje... Pa one ti dođu kao neka vrsta prepredenih fanova. U suštini si ti ona stara, bez obzira na veličinu kašike koju pokušavaš da pomeriš ili na raspojasanost fanova koji tresu kombi dok odlaziš. Niko osim tebe same neće moći da te izmeni tokom svega ovoga.“

Namrštila sam se na njega, pazeći da se suviše ne zadubim u njegove oči. „Kada si postao tako pametan?“

Lupnuo se po čelu. „Transplantacija mozga. Stavili su mi mozak kita. Sada polažem razrede zatvorenih očiju, ali ne mogu da se oslobodim žudnje za krilom.“ Slegao je ramenima. „A i žao mi je kita koji je dobio moj mozak. Verovatno kruži oko Floride i pokušava bar ne trenutak da ugleda neku devojkicu u bikiniju.“

Nasmejala sam se. Sa Džejsom nikada nisam mogla da vodim bilo kakav ozbiljan razgovor, ali zato u njegovom društvu nikada nisam bila uznemirena. Izgleda da ga uzimam zdravo za gotovo. „Zašto mi veruješ?“

„Zašto ti ne bih verovao?“

„Zato što je to ludost.“

Džejsove oči potamneše i meni se na trenutak učini da sam videla još nešto u dobrom, starom Džejsu.

„Možda sam i ja lud.“

* * *

Već se gotovo bilo smrklo kada me je Džejs dovezao do kuće.

Baka još nije bila svratila, a ako jeste, mama to nije pomenula. Pitala sam se koliko će baki biti potrebno da pripremi zeleno blato. I gde je naučila kako se ono pravi.

Umakla sam mami pre nego što je uspela da me pritisne pitanjima i obukla košulju sa dugim rukavima da prikrijem tragove ugriza. Kada sam se vratila u kuhinju, zatekla sam mamu na jednoj od barskih stolica. Podigla je pogled i gurnula šolju toplog kakaoa preko šanka. Bela zastava. Prihvatila sam je bez oklevanja. Za početak sam zaboravila da me je ostavila u crkvi. Njen „počnimo iz početka“ kakao pokrivaio je i gomilu drugih grehova.

Zagledala se u paru koja se u kovitlacu podizala iz kakaoa. Bila je tako mlada i lepa na prigušenoj oker svetlosti u kuhinji. Koliko poznajem mamu, verovatno je okrečila zidove u oker upravo zbog toga. „Da li je svirka dobro prošla?“

Znači, pristup izokola.

„Vrlo dobro. Baka i ja smo se sjajno provele. Ona...“ Zaćutala sam čim sam se setila da me je zamolila da ne kažem mami da će svratiti. „Haljina mi je ostala kod nje. Slučajno sam prosula gazirani sok po njoj. Rekla je da će je ona očistiti.“

„A Džejms te je odveo na večeru?“

Otpila sam malo kakaoa. Talog crne čokolade kliznuo mi je niz grlo i na trenutak sam zaboravila šta me je pitala. Morala je da mi ponovi pitanje.

Otpila sam još malo kakaoa. Osetila sam tragove pomorandže. „Kod *Lepljivog praseta*.“

„Više bih volela da vreme provodiš sa Džejmsom nego sa Lukom.“

Namrštila sam se, ali nisam podigla pogled. Mamu je uvek bilo mnogo lakše razbesneti kada ne gledate u nju. „Zašto?“

„Kao prvo, Džejmsa poznajem. Poznajem njegove.

Znam da si bezbedna kada si s njim.“

„Bezbedna sam i kada sam sa Lukom.“ Setila sam se kako bez

reči zabada bodež u čeljust mačke i bez trunke oklevanja zariva oštricu u njen mozak.

„Suviše je star za tebe. I ne ide u tvoju školu.“ Poslednju rečenicu izgovorila je pomalo neodlučno. Nagadala je.

Podigla sam pogled i zagledala se u nju. Njena slabost bila je u neodlučnosti. Pitala sam se koliko sam puta u prošlosti imala priliku da raspravu okrenem u svoju korist kao sada, ali je nisam iskoristila, jer sam bila previše zadovoljna sobom.

„U pravu si. Provešće ovde samo leto i na poslednjoj je godini. Znam da je malo prestar. Ali, ja ne pravim gluposti, a on je pravi gospodin. Ima li šta loše u tome?“

Mama zatrepta. Mislim da nije znala šta joj valja činiti. Da li sam joj se ikada pre racionalno suprotstavila? Ikada? Popila je kakao. I dalje je bila mlada i lepa, ali se duž njenog oklopa sada protezala upadljiva pukotina.

Mogla sam da sačekam da nešto kaže, ali nisam. Požurila sam da izvojujem pobedu. „Imam mobilni, tako da uvek možeš da me pozoveš. Da li ti se nekada nisam javila? Vaspitala si me da znam šta mi valja činiti. Sada ćeš ti morati da naučiš da mi veruješ.“

Oh, prokletstvo, to je bilo baš dobro! Sprala sam osmeh sa malo kakaoa. *To je bilo ubitačno.*

Mama je uzdahnula. „Pretpostavljam da si u pravu. Ali tražim od tebe da mi ubuduće uvek kažeš kada budeš izlazila s njim.“ Potom je ustala i otišla u kuhinju da opere svoju solju. Prozor iznad sudopere, kroz koji je prodirao mrkli mrak, uokvirivao je njenu glavu. „Šta Džejms misli o tome?“

„Uh... kako to misliš?“

Okrenula se i pogledala me sa blago usahlim izrazom na licu. „Upotrebi mozak, Derdra.“

U mom snu, Luk je sedeo u svom umornom Bukefalu, ruku prekrštenih na volanu i sa čelom položenim na njih. Jedva vidljiv u pokretnoj tami kola, tork na njegovoj ruci svetlucao je sumornom tajnom.

Ja nisam bila u kolima, ali mogla sam da vidim delić njegovog lica kao da sam nevidljivi, sićušni promatrač koji čuči na menjaču. Pokretao je usne i jedva čujnim glasom izgovarao:

„Ja sam Luk.“ Pauza do narednih reči protegla se u sate, živote. S druge strane prozora promicala je magla, čiji su bleđi i vlažni prsti ostavljali tragove po staklu. „Prošlo je hiljadu, tri stotine četrdeset osam godina, dva meseca i jedna nedelja. Nemoj me zaboraviti, molim te.“

Magla je vukla za sobom i nekakvu polaganu, opasnu muziku koja je mamila poput obećanja sna datog čoveku na umoru. Luk je ispružio ruku ka radiju i okrenuo dugme.

Zvučnici su zagrmeli i probudili me. Treptala sam i osvrtala se po sobi, ali nisam mogla da skontam koliko je sati. Osvetljenje u dnevnoj sobi bilo je nekako čudno. Konačno sam shvatila da su za to krivi magla, koja je pritiskala prozore, i mesečina, koja se zavlčila u svaku pukotinu. Zastenjala sam i ispružila se na sofi, jer mi se vrat načisto bio ukočio. Raj je podigao glavu i pogledao me sa svog mosta na podu. Njegov izraz mi je jasno stavljao do znanja da bi nam oboma bilo bolje u mom krevetu.

„Ali tamo gore ima baksuza“, objasnila sam mu šapatom. Sela sam i ponovo se protegla, prešavši pogledom preko sata na zidu: dva ujutro. Teško da ću ubrzo ponovo zaspati.

Pre nego što sam stigla da se zapitam šta me je to trglo iz sna, začula sam prigušeno kucanje po prozoru. Raj je poskočio. Skočih i ja, više uplašena Rajevom neočekivanom kretnjom nego bukom. Iz magle se promolilo lice i priljubilo nos uz staklo prozora, ostavivši na njemu otisak.

Opustila sam se i pored toga što je Raj počeo da laje. Bio je io Luk. Ponovo je prislonio nos uz. prozor i stao da se krevelji. Podigla sam prst... *samo trenutak...* i odskakutala u kuhinju. Zastala sam ispred vešernice da navučem farmerke i majicu dugih rukava koju sam nosila te večeri, osećajući se pomalo glupo što me je Luk video u gornjem dolu letnje pidžame i raščupanu. Kaj me je sledio do stražnjih vrata, ne prestajući tiho da reži.

Tek tada sam se setila šta mi je baka bila rekla. Glasić koji se uvek slagao sa mamom, bakom i Delijom prošaputao je *vile i vilenjaci. Poigrava se tvojim osećanjima. Žele da te ukradu. Imun je na gvožđe. Ne prilazi.*

Ne znam zašto se moja savest uopšte trudila. Čim sam ugledala Luka na prozoru, znala sam da me ništa neće sprečiti da iziđem i nađem se s njim. Morala sam. Moje srce je već tuklo kao ludo i na samu pomisao da je on tamo napolju, iako nije izgovorio ni jednu jedinu reč. Baš sam bila patetična, ali to što sam znala da sam patetična nimalo mi nije pomoglo.

Otvorila sam stražnja vrata u srebrnasti, strani svet. U vazduhu je visila magla kroz koju je provirivala mesečina i ceo predeo obasjavala treperavim plavetnilom. Luk je stajao u podnožju stražnjeg stepeništa sa šakama u džepovima. Dugački rukavi crne košulje skrivali su njegov tork. Sve u vezi sa njim bilo je plavo i svetio. Ovo mi je više ličilo na san od onoga koji sam cio malopre sanjala.

„Izvini ako sam te probudio.“ Mada nije zvučao kao da mu je žao.

Tiho sam zatvorila vrata za sobom i zastala na stepenicama, potpuno svesna da mama i tata spavaju unutra. Trudila sam se da govorim što tiše.

„Ionako nisam baš najbolje spavala.“

„Ja uopšte nisam spavao.“ Osvrnuo se unaokolo i osmotrio maglu, a onda se ponovo zagledao u mene i neodređeno osmehnuo. „Kada malo bolje razmislim, bilo je baš sebično od mene što sam te

probudio da bi me zabavljala, jer ne mogu da spavam.“

Prekrstila sam ruke i okrenula lice prema blagom povetarcu. Noć je predivno mirisala na pokošenu travu i daleko cveće. Bila je to jedna od onih noći kada pomislite da je sunce precenjeno. „Kako želiš da te zabavljam? Umem pomalo da stepujem, ali pošto sam bosa, delovaće prilično glupo.“

Luk je začkiljio kao da me zamišlja kako stepujem.

„Mislim da ne moram to da vidim. Više bih voleo...“ Prvi put je delovao nesigurno dok je zamišljeno zurio u pokretnu plavu svetlost. „Znam da si kazala da ne želiš da budeš ‘praksa’. Ali mogla bi da prošetaš sa mnom, a ja bih mogao da se pretvaram da sam i dalje samo očaran tobom i ništa više.“

Stomak mi je pomahnitao. Nisam pretpostavljala da ću morati da uložim toliko napora kako bih primorala stopala da ostanu na stepeništu. „Da li je bezbedno po mene da pođem s tobom?“

Nisam bila u stanju da pročitam izraz njegovog lica, ono je za mene predstavljalo pravu masku. Uzdahnuo je. „Verovatno nije.“

I ja sam uzdahnula, pridružila mu se u podnožju stepenica i pružila mu ruku. Luk je trenutak posmatrao moje ispružene prste, a onda je podigao pogled i zagledao mi se u lice.

„Čula si da sam kazao da verovatno *nije*?“

Klimnula sam. „Baš me briga. Poći ću s tobom.“ Nameravala sam da se zaustavim na tome, ali reči su same od sebe izletele. „Zar to nije ono što radiš? Sludiš me da ne znam u kom pravcu idem i onda me ukradeš?“

Zurio je u mene.

Nastala tišina me je naterala da dodam. „Baka mi je kazala šta si.“

Nastavio je da zuri u mene još jedan dugi trenutak, a onda je s mukom procedio. „Šta... sam... ja?“

Umalo da kažem „vilenjak“, ali sam se setila da ne smem da izgovorim datu reč i odmah sam je progutala. „Jedan od njih. Viđala

te je i ranije. Zato te mrzi. Spravlja nešto što će te držati podalje od mene.“ Reči su navirale same od sebe. Jednostavno nisam mogla da umuknem.

Luk se potpuno ukočio i procedio. „Misliš da sam jedan od njih?“

„Ne znam. Svejedno mi je. Upravo to pokušavam da ti kažem. Svejedno mi je šta si.“ Odmakla sam se za jedan korak, grizući usnu. Upravo sam ispraznila kutiju sa osećanjima, koju je trebalo da držim pod ključem, jer sam bila jedna od Moneganovih.

Luk je stegao šake u pesnice. „Nisam jedan od njih.“

„Šta si onda?“

„Ne mogu da ti kažem. Nikome ne mogu da kažem. Mogao bih ranije da odletim.“

Iznenada mi je sinula briljantna ideja. „Možeš“, rekoh mu.

Odmahnuo je glavom. „Ne mogu.“

„Ne moraš ništa da kažeš. Dopusti mi da pokušam da ti pročitam misli.“ Bila je to krajnje jednostavna i savršena ideja. Zašto se ranije toga nisam setila? Već sam u svojoj glavi imala prilike da vidim kako moj lik treperavo izlazi iz Džejmsovog uma. Ako sam to uspela samo zahvaljujući tome što sam se na trenutak usredsredila na njegove oči, šta bih sve mogla da postignem ako bih se zaista potrudila?

Videla sam otpor na njegovom licu. Ako je zaista bio ono što baka kaže da jeste, nikada neće pristati. Možda nije bio to što baka kaže da jeste, ali će svejedno odbiti. Nisam sigurna da bih volela da meni neko čita misli, a ja nemam šta da krijem.

Luk se ponovo zagledao u maglu, a onda mi je prišao sasvim blizu i upitao tihim glasom? „Možeš li ti to?“

„Mislim da mogu. Uradila sam nešto slično danas po podne.“

Grizao je gornju usnu. Bio je tako ljubak, ličio je na klinca koji pokušava da donese odluku. „Ne znam. To je tako...“

„Privatno?“

„Aha.“ Duboko je udahnuo. „U redu. U redu. Uradimo to. Ali ne ovde. Na nekom bezbednijem mestu.“

Raspoloženje se promenilo. Odjednom smo ponovo bili na istoj strani. Zagledala sam se u plavu svetlost koja je koso padala i zapitala se od koga ili čega treba od sada da se čuvamo. I koja su se to mesta kvalifikovala kao bezbedna. Možda crkva? Najbliža crkva bila je udaljena deset minuta vožnje odavde.

„U blizini postoji groblje, zar ne?“ Lukov glas je uspeo da se probije cio mojih misli. „Čini mi se da sam ga video.“

Klimnula sam. „Misliš na ono odmah iza naše kuće?“

Staro groblje sa velikim spomenikom?“

„Okruženo je gvozdenom ogradom, zar ne?“

Namrštila sam se. „Ali nema kapije.“

„Nema veze. Oni ne mogu da prođu ispod gvozdenog luka. A to ima, je li tako?“ Prišlonio je pesnicu uz čelo. „Bože, ne mogu da verujem da radim ovako nešto. Nemaš pojma koliko je to za mene glupo.“ Otvorio je pesnicu i pružio šaku ka meni. Prihvatila sam je i on čvrsto stegnu moje prste. „To je glupo da gluplje ne može biti.“

Zajedno smo prošli kroz stražnje dvorište i zašli među posrebreno drveće. Odatle smo nastavili izlokonom stazicom koja je vodila do groblja. Vazduh oko nas se presijavao i pomerao, menjao se i kovitlao, dodirujući nas nevidljivim hladnim šakama, visio među drvećem poput gaze, svetlucao na lišću poput dragog kamenja. U ovoj noći ništa nije bilo ljudsko, osim mene i Luka, a nas dvoje smo se čvrsto držali za ruke okruženi tako debelim slojem magije da ste je mogli dodirnuti.

Osećala sam da me posmatraju.

Luk ni u jednom trenutku nije pustio moju šaku i nije spustio gard. Videlo se da je strašno napet. Bio je u toj meri oprezan da je lako mogao da pukne. Pošto sam imala prilike da vidim šta je uradio onoj mački, teško mi je bilo da zamislim neprijatelja koji bi

njega mogao da savlada. Osim ako on sam sebi nije neprijatelj.

Lučni prolaz od gvozda na starom groblju iznenada se pojavio između zimzelenog drveća i Luk me je brže-bolje gurnuo kroz njega, a zatim i sam skočio za mnom kao da je u poslednjem trenutku umakao nekakvim razjapljenim čeljustima. Osvrnula sam se, pogledala kroz lučni prolaz i zatreptala, jer sam na trenutak videla senku kako promiče s druge strane i nestaje u magli. Sva sam se naježila. Htela sam da pitam Luka šta on misli čija bi to senka mogla biti, ali zapravo nisam želela da znam. Lakše je biti hrabar ako ne znaš.

„Hoćemo li unutra?“ Predložila sam jedva čujnim šapatom. Luk je sledio moj pogled do masivnog spomenika od mermera na sredini groblja i klimnuo. Krivudali smo između nadgrobničkih spomenika i visokih sivih američkih platana. Mrtvi su osluškivali naše korake dok smo prelazili preko njih. Nikada ne bih pomislila da ću biti bezbednija na groblju nego izvan njega.

Ledeno beli spomenik uzdizao se ispred nas u magli. Ličio je na trostranu grobnicu i unutra se nalazio kip muškarca koji u naručju drži dete. I njih dvoje bili su od ledeno belog mermera, veći od života, zaleđeni u tamnom, plavom moru. Bez oklevanja sam se uvukla u spomenik. Osećala sam se bezbednije među njegovim senkama. Luk me je sledio.

Sela sam u udaljeni ugao i naslonila se leđima na hladni mermer. Gledala sam Luka kako iz džepa vadi šaku eksera. Pažljivo ih je poređao duž otvora spomenika pre nego što je seo u naspramni ugao od mene. Svi do jednog bili su iskošeni i okrenuti u istom pravcu.

„Zašto?“, upitala sam.

„Okrenuti su u pravcu kapije. Ekseri će se pomeriti ako neko na silu pokuša da uđe. Ako prođu kroz jednu tako usku rupu, njihovo... biće... okrenuće krajeve.“

Zurila sam u eksere koji su nepokretno počivali na mermeru.

„Zar nisi kazao da ne mogu da prođu ispod lučne kapije.“

Lukovo lice bilo je bledo. „Većina njih ne može.“

Nisam želela da razmišljam o tome. Prošaputala sam. „Nisi se predomislio u vezi sa ovim?“

Isturio je bradu i ponovo klimnuo. „Šta treba da radim?“

Grizla sa usnu, odjednom više nisam bila sigurna da li ispravno postupam. Šta ako sam pogrešno protumačila ono što se dogodilo u *Lepljivom prasetu*? Možda ja zapravo nisam u stanju da čitam misli. Možda je u pitanju bila samo obmana. Možda smo se na ovo ponoćno putovanje uputili kako bismo mogli da kažemo da nas nešto sledi i da malo posedimo u hladnoj mermernoj grobnici i zurimo jedno u drugo.

„Di“, tiho me pozva Luk. „Šta treba da radim?“

Podigoh pogled. Njegove oči su svetlucale u ledenoj tami. „Dozvoli mi da se zagledam u tvoje oči.“

Uzdahnuo je, privukao kolena do grudi i obuhvatio ih rukama. Jedva sam ga čula kada je kazao:

„Nemoj misliti loše o meni.“

Zatim se zagledao u moje oči. U prvom trenutku nisam mogla ni na šta da se usredsredim, ali uživala sam i u tome što sam nesmetano mogla da zurim u njegovo lice, da posmatram njegov pravi, uski nos, odlučne usne i blede obrve nadnesene nad oči poprskane ledom.

Iznad njegove glave je zalepršala blistava bela ptica i uplašila me. Čim sam skočila, ona nestade poput dima na vetru.

Luk je već bio na nogama. „Šta je bilo?“

Odmahnuh glavom. „Izvini. Videla sam pticu. Iznenadila me je.“

Razvukao je usta u osmeh pomalo nervozno.

„Mislio sam na pticu.“

Ponovo smo zauzeli iste položaje i ja krenuh iz početka. „Pokušaj nešto drugo.“

Iako sam znala da mogu očekivati bilo šta, ipak sam se trgnula kada je na pod između nas pala detelina.

„Detelina?“, upitah.

Luk klimnu.

Ali ja sam želela više od toga. Dvadeset pitanja nije moglo da me zadovolji. Želela sam sve po spisku.

„Isprazni um.“

Videlo se da mu je neprijatno. „Priroda se gnuša vakuuma.“ Ali ipak je klimnuo, stavivši mi do znanja da je spreman.

Ovog puta sam *osetila* da prodirem u njegov um. Čelo između mojih očiju postalo je toplo čim sam počela da se usredsređujem i dok je svetlucavi medijum rastao u prostoru između nas, osetila sam izvestan pritisak, oklevanje. Luk me je puštao samo da zakoračim u njegov um.

Oglasila se nekakva niska, mukla nota, ali ovog puta nisam poskočila. Sada sam već znala da potiče iz svetlucanja koje je predstavljalo Lukov um. Flauta je nastavila da obilazi poznatim marševim korakom oko slike široke zelene ravnice posute stenama veličine čoveka. Ta se slika raspršila poput peska i zamenili su je mračna unutrašnjost bara, muzičari nagurani jedan na drugoga, mahnita muzika koja je podražavala neku vrstu večnih otkucaja srca. Ta je slika nestala brže nego ona malopredašnja i zamenio ju je komplet ključeva za kola koji je udarao o vrata. Isto tako brzo, pojavila se još jedna slika: ja, prvog dana u gimnaziji. I još jedna: mladić sa zlatnim pramenovima u inače tamnoj kosi, tapše Luka po ramenu.

Osetila sam da se Luk stresao i oslonio o naspramni zid. Slike nastaviše da se pojavljuju i nestaju pred mojim očima. Luk sklupčan na nekakvom skučenom i mračnom mestu, drhti od zime. Frulaš svira škotski ples, Lukova čuvena flauta pronalazi kontrapunkt. Neka prelepa žena hvata Luka za vrat dok on pada na kolena. Bele linije proleću ispod guma kola.

A onda je usledilo još brže nizanje slika. Opako lep nož. Mladić pada licem na moker asfalt ulice, iz boka mu viri nož.

Još jedan muškarac u nekakvoj čudnoj odeći bori se za vazduh i pada. Lukove šake stežu njegov topao vrat iz koga ističe život. Razdirući bol u Lukovim grudima.

Prodorni vrisak neke žene prekida oštrica noža koja para njenu belu kožu. Šakama steže tri eksera od gvozda dok ne ustave crveni trag na njegovom dlanu.

Još jedan mladić, čiji je vrat proboden isto kao i vrat velike mačke. Devojka mojih godina iz koje svakim udahom život sve više ističe, u lokvi grimizne krvi.

Divljački nož zariva se bezbroj puta u Lukovu ruku i zaseca zlatnu traku. On leži u bari krvi i samouništenja. Bela ptica lepeće krilima po krvi.

Uzleće iz krvi. Još jedno telo. Pa još jedno. Šake prekrivene crvenom bojom.

Pred očima mi je bilo samo crvenilo koje se sa sve više vrtoglavosti uzdizalo. Srušila sam se na hladni mermer, moje disanje bilo je isuviše usporeno i razmaknuto. Rane na ruci su me pekle.

„Dosta“, dopro je do mene jedva čujni Lukov glas sa druge strane poda. Sedeo je priljubljen uza zid bleđ kao krpa. Njegovo bezbojno lice odražavalo je jad i bilo je okrenuto u stranu. Videla sam jednu jedinu krvavu suzu kako mu klizi niz obraz, ostavljajući za sobom crveni trag.

U tom trenutku sam shvatila da mu nisam samo čitala misli, već da sam učinila mnogo više od toga.

12

Ležala sam na mermeru čitavu večnost dok su napolju

nadgrobni spomenici beležili proricanje vremena, a mesečeva senka kružila oko njih, osvetljavajući drugu stranu njihovih ojađenih površina i bacajući svoju svetlost na hrišćanska imena koja već decenijama nisu korištena. Hladnoća mermera uvlačila mi se u vene i kolala mojim telom. Sve vreme dok sam ležala na hladnom kamenu, nadajući se da će me Luk podići sa tla i strepeći od toga, kroz glavu su mi promicale slike smrti. Ne. Ne samo smrti. Ubistava.

Nisam znala šta da mislim o svemu tome i moj mozak je jednostavno prestao da radi. U jednom trenutku sam shvatila da sam u stanju da se pridignem i sednem. Pogledala sam na drugi kraj grobnice, ka mestu na kome je Luk ležao. Bio je tako vitak i neobično bled i sklupčan u obliku slova iz nekog alfabeta koji nisam poznavala. Zurio je u noć obraza položenog na zid i mutnog pogleda. Trag usirene krvi još je obeležavao put kojim je ona neobična suza skliznula niz njegovu jagodicu i nastavila duž vilice. Sledila sam njegov pogled i on me je odveo napolje do nadgrobnih spomenika. Zagledala sam se u sve gušću maglu koja se šunjala oko njihovih osnova. Grobovi. Prava stvar.

Htela sam da ga pitam da li je stvarno ubio sve one ljude. Ali sam se setila da je u jednom trenutku kazao: *Da li me se plašiš?*

Stvarno ih je pobio.

Znači, nije bio vilenjak. Bio je ubica.

Ponovo sam se zagledala u njega. Onako sklupčan delovao je tako jadno i tužno. Grlo mi se steglo od iznenadnog besa koji nisam mogla da progutam. Pitala sam se kakva uvrnuta logika mu je dozvoljavala da ga te smrti u ovom trenutku toliko potresu... a u narednom će mu, pak, dozvoliti da to ponovo učini.

„To je, znači, tvoja tajna?“, obrecnula sam se. Luk nije okrenuo glavu. „Nisi vilenjak... samo si serijski ubica?“ Trebalo je da kažem „jedan od njih“, ali u tom trenutku mi je bilo svejedno. Natprirodna bića izgleda da su bila najmanji od mojih problema.

Luk je bio potpuno miran, poput još jedne mermerne statue u spomeniku.

Ne znam zašto, ali njegovo ćutanje me je samo još više razbesnelo. Zaključila sam da sam u stanju da ustanem i odmah sam to i učinila. Imala sam utisak da se prostor između nas stalno sve više uvećava i da ga posmatram sa naspramne strane.

„Nameravao si da me ubiješ, je li tako? Odlučio si da me spaseš od njih kako bi mogao na miru da me proburaziš?“

I dalje je bio nepokretan. Ali me je pitao mrtvačkim glasom: „Zar se ne plašiš?“

„Ne! Besna sam.“

Konačno me je pogledao i njegove oči su od mene nemo zatražile razumevanje. Ali, kako bi bilo ko mogao da ima razumevanja za ovako nešto? Nije ovde bila reč o divljem seksu, drogama ili džinovskim posterima Britni Spirs koje sam otkrila u njegovom umu. Ovde je bila reč o leševima koje je ostavio za sobom. To su nekada bili živi ljudi kojima je prekratio život isto onako brzo kao i divljoj mački. Postojala je možda samo jedna stvar koju nisam mogla da mu oprostim. Otvorila sam svoj zapečaćeni oklop i pustila ga unutra... i sada me je to *bolelo*.

„Znači, svaki put do sada kada si me pitao da li smatram da si nedovršen ili štagod... uradio si to zato što si ubica? *Ubica?*“

Glas mu je bio ravnodušan. „Nije to tako jednostavno.“

Obavila sam ruke oko struka. „Oh, objasni mi onda. Nemoj mi reći da su svi odreda slučajno naleteli na tvoj nož? Da pogađam. U pitanju je samoodbrana. Ona devojka koju sam videla, nameravala je da te šutne.“

Odmahnuo je glavom.

Nije čak ni poricao. „Koliko? Koliko si ih ubio?“ Kao da je to uopšte bilo važno. Nije ovo bio test iz matematike niti je broj pogrešnih odgovora uticao na rezultat. Bio je ubica, bez obzira na to koliko je tela ostavio za sobom.

„Ne teraj me da se sećam.“

„Zašto? Da li boli? Ne misliš li da je njih više bolelo?“ Luk je izgledao kao da mu svaka moja izgovorena reč nanosi bol poput oštrice noža, međutim, nije imao prava na milost. „Koliko?“, obrecnuh se.

„Ne teraj me da se sećam.“

Glas mi je podrhtavao od divljeg besa koji nisam mogla da kontrolišem. „Kretenu. Pustio si me da verujem da si dobar momak. Naterao si me da ti verujem!“

„Izvini.“

„Izvini ni izdaleka nije dovoljno! *Ubijao* si ljude. Ne vojnike. Nevine ljude. Videla sam ih. Ništa ti našao nisu učinili! Ti si... ti si... čudovište.“ Slike su i dalje promicale kroz moju glavu, slike savršenog nasilja u trenutku smrti. Želela sam da povratim, da nekako izbacim otrov iz tela, ali ovog puta nisam mogla. Ne samo da ih je pobio... već me je opteretio sećanjima na njihovu smrt. Kao da sam ja počinila te grozote.

Obrisala sam suzu... pravu suzu, a ne uvrnutu i krvavu... sa obraza i skljkala se nazad na pod. Bes me je prošao isto onako brzo kao što me je i obuzeo. Nisam želela ništa da osećam.

„Možeš li da mi oprostiš?“, prošaputao je Luk.

Obrisala sam još jednu suzu pre nego što je stigla da sklizne. Želela sam da pati isto koliko i ja. Pogledala sam ga i odmahнула glavom. Kako je uopšte mogao da pita tako nešto?

„Kako sam mogao?“ Zadržao je moj pogled, moleći me da se predomislim, preklinjući me da mu oprostim. Ponovo sam odmahнула glavom. „Ne.“

Usledila je poduža tišina. Godine su prošle pre nego što je ponovo progovorio.

Jedva sam ga čula kada je kazao. „Nisam ni mislio.“ Polako je ustao i pružio mi ruku. „Hajdemo. Odvešću te kući.“

Zagledala sam se u njegovu šaku. Zar je stvarno mislio da ćuje

prihvatiti? Te prste koji su udavili čoveka? Koji su stezali nož i napravili smrtonosni rez preko devojčinog grla? Mora da mi je pročitao misli na licu, jer je spustio šaku. Njegova utučenost i opušteni krajevi usana slomili bi mi srce da sam dozvolila sebi da zaboravim svu onu krv koju je prosuo.

Ustala sam bez njegove pomoći i isturila bradu. Ako ništa drugo, od majke sam naučila bar da odglumim da je sa mnom sve u redu i kada nije bilo. I nikada više ništa neće biti u redu. Okrenula sam se ka njemu, pažljivo ćušnula sva osećanja pod led i rekla: „U redu, idemo.“

Trebalo je da se plašim. Njegova sećanja su mi kazala da bi mogao da me ubije pre nego što i pomislim da potrčim. Čak sam znala da i sada ima onaj prokleti bodež u koricama ispod nogavice farmerki. Ali strah sam zaključala zajedno sa svim ostalim osećanjima u kuriju i mislim da je neću otvoriti u skorije vreme. Možda je čak nikada više neću otvoriti.

Luk je uzdahnuo i pokupio svoja tri eksera sa ulaza u spomenik. „Ako ti to išta znači... tebe neću povrediti. Ne mogu da te povredim.“

Ledeno sam ga posmatrala. „Isto kao što ne možeš ništa da mi kažeš o sebi?“

Odmahnuo je glavom, ne gledajući u mene. Prešao je pogledom preko groblja, iako se ništa nije naziralo kroz gustu maglu. „Bar ne na taj način. I hajdemo. Pre nego što oni iziđu.“

U trenutku kada je kazao „oni“, jedan kratki drhtaj uspeo je da utekne iz kurije u koju sam zaključala osećanja, ali je brzo prošao. Verovatno je bilo glupo plašiti se njih, a ne njega, međutim, iako sam bila ubeđena da oni žele da me povrede, nisam mogla da poverujem da bi Luk želeo da mi nanese zlo.

Izišla sam za njim iz spomenika i nastavila da krivudam između grobova. Bili smo tihi poput duhova. Magla se poigravala mojim vidom, ali bila sam prilično uverena da se ne vraćamo istim putem

kojim smo došli.

„Zašto idemo ovim putem?“, prošaputala sam. Lukov pogled sevnu pored mene. „Preskoćićemo ogradu. Oni će očekivati da iziđemo kroz kapiju.“ Okrenuo se ka meni, prešao pogledom preko ključa koji sam i dalje nosila oko vrata i krenuo. Magla se pomerala i svetlucala, skrivajući od nas čak i veliko drveće koga smo postajali svesni trenutak pre nego što bismo naleteli na njega. Gvozdenu ogradu sam ugledala tek kada sam bila dovoljno blizu da je dodirnem. Sezala mi je do struka i po svojoj čvrstoći i crnoj boji izdvajala se od svega u oblaku oko nas.

Luk se uhvatio za nju i prebacio na drugu stranu u trenu. Ponovo mi je pružio ruku.

Stala sam na najnižu šipku ograde, izbegla da ga dotaknem i preskočila je. Ponovo je spustio ruku i krenuo prvi. Trebalo mi je samo nekoliko trenutka da razaberem da se nalazimo na kraju puta gde sam pronašla njegov parkirani auto. Moja kuća se nalazila na svega nekoliko minuta odatle.

A onda sam osetila miris. Poznati, oštri, slatkasti miris koji je dosta podsećao na miris pokošene trave. Takođe sam čula zvuk gotovo nalik na muziku, koji je obrazovao deliće melodije u onom delu mog mozga koji sam mislila da ne koristim.

Osetila sam da se Luk pokrenuo sekundu pre nego što se stvarno pokrenuo, a onda me je zgrabio i povukao ukraj puta, čvrsto mi stežući mišicu. *Da li bi u ovom trenutku trebalo da počnem da ga se plašim?*

Nismo napravili više od nekoliko koraka kada nam se obratio nečiji prijatni melodični glas: „Mislila sam da sam ja jedina koja ne može da spava.“

U prvom trenutku nisam prepoznala taj glas, ali onda se Luk ukočio i okrenuo. Videla sam kako iz magle iskoračuje i kreće ka nama, jedna visoka, snežna prilika. Da je nisam srela u daleko običnijim okolnostima, verovatno mi ne bi delovala toliko

zastrašujuće. Osim toga, ona ne bi trebalo da bude ovde. Eleanora nam se približavala idući sredinom puta i usputse zgušnjavala. Nisam bila načisto da li je to posledica magle ili se ona zaista materijalizovala upravo tu na putu. Luk mi je čvršće stegao ruku i malo me pomerio kako bi se našao između mene i Eleanore.

Pogledao ju je i nonšalantno upitao: „Šta želiš?“

Bilo je očigledno da me štiti od nje.

Kleanora se osmehnula tako ubavo da me je glava zbolela. „Zašto ovo ne bi mogao da bude slučajan susret?“ Zavukla je ruku u nabore lepe bele odore i izvadila dugačku, bisernu oštricu sa okruglom, neukrašenom drškom.

„Mogao bi biti“, zarežao je Luk. „Šta, do đavola, hoćeš?“

Reči koje su izišle iz njegovih usta zvučale su pogrešno, jer se u njima očitavalo očajanje.

Eleanora se nasmejala tako delikatno da se drveće sa obe strane puta streslo. „Ne priliči ti da se žestiš, dragi.“ Pružila mu je uglačani nož od kosti. „Donela sam ti ovo, jer si, izgleda, svoj izgubio.“

„Nisam ga izgubio.“

Kružila je oko nas. Luk me je tako čvrsto stezao da me je bolelo.

„Da“, konačno je rekla. „Vidim.“ Eleanora posegnu ka mojoj kosi kao da namerava da je dodirne i ispruži elegantne prste ka mom licu, ali ih odmah naglo i povuče. Zatim spusti pogled na prste kao da je iznenađena onim što su upravo uradili i zagleda se u Lukovu tajnu koja mi je visila oko vrata.

Luk se povukao jedan korak i povukao mene za sobom. „Ne diraj je. Drži te tvoje prljave šake što dalje od nje.“

Eleanora je proučavala nokte. „Hmmm. Ne znam zašto si tako grub, dušo. Bili smo baš popustljivi prema tebi poslednjih nekoliko dana. Svi su bili tako fini s tobom. Očekivala sam da ću te zateći u dobrom raspoloženju. Imao si višenego dovoljno vremena da se odmoriš. „’ Pono vo mu je pružila nož. „Ovo ti je prilika da sve lepo okončaš kako bismo mogli da nastavimo sa svojim životima.“

Nasmejala se i ovog puta se od njenog smeha zatreslo drveće duž celog puta. „To jest, većina nas.“

Zamišljala sam kako njegova sedetha površina polako klizi preko mog vrata, ostavljajući za sobom crveni trag. Ubio je već toliko ljudi, uopšte ga ne poznajem. Ponovo sam u svom umu videla kako zariva bodež u čeljusti mačke. Međutim, i pored svega nisam se plašila, ma koliko me logički deo mog uma upozoravao da bi trebalo. Izgleda da sam u njemu videla samo i jedino svog zaštitnika.

Luk je bez reći odmahnuo glavom.

Eleanora je napravila još jedan krug oko nas, ovog puta ne skidajući pogled sa mene. Odmeravala me je. „Ah, Luk. Tokom proteklih godina, tvoj izbor nije uvek bio na visini, oboje to znamo, slažeš se? Ali smatram da je ovaj verovatno najgori koji si ikada napravio.“ Eleanora je ove otrovne reći procedila kroz stisnute zube. „I zato te pitam, jesi li zaista siguran da ne želiš to da uradiš? Na brzinu? Biće gotovo za tren oka. Ja bih to obavila umesto tebe... ali znaš.“

„Ne.“ Glas mu je bio odlučan, ali osetila sam da se trese, jer smo se dodirivali.

Eleanora je blago napućila usne. Anđeli su plakali i cveće je venulo kada bi to uradila. „Šta onda da joj kažem?“

„Reci joj...“ Luk je na trenutak začutao, a kada je ponovo progovorio, u glasu mu se osećalo očajanje.

„Kaži joj da joj se prepuštam na milost i nemilost. Reci joj da ne mogu to da uradim i da je molim za milost.“

Eleanora je bila zbunjena. možeš to da uradiš? *Ne možeš* da ubiješ ovu devojkicu? Zašto?“

„Volim je.“ Luk je to kazao ravnomernim glasom kao da saopštava nekakvu činjenicu, na primer, *nebo je plavo*.

Osetila sam da mi klecaju kolena. Da me nije držao tako čvrsto, sigurno bih posrnula.

Osmeš na Eleanorinom licu bio je tako blistav da nisam mogla da gledam u nju. Sijala je zastrašujućom radošću. „Oh, reći ću joj. Da li da joj prenesem i tu poslednju rečenicu?“ Spojila je šake i prinela prste usnama kao da će se raspući zbog tog strašnog poklona koji je dobila od njega.

Luk se spremao da odgovori, ali put je bio prazan.

Magla se lagano vukla po površini asfalta. Posle jednog dugog trenutka, Luk me je pustio i odstupio jedan korak, pogleda uprtog u mesto na kome je do malopre stajala Eleanora. Isprepleo je prste iza glave i čvrsto zatvorio oči. „Bože, šta sam to učinio?“

Odlično pitanje. Nisam imala pojma šta se upravo dogodilo. Upamtila sam samo reči: „Volim je.“ One su mi se žarile u mozak i stalno su se iznova ponavljale zajedno sa ubistvima koje je počinio, kao njihov užasni kontrapunkt. Ništa drugo nisam uspevala da zadržim, iskliznulo bi čim bih pomislila na to. Gledala sam Luka kako korača, sa prstima i isprepletenim iza glave i slike ponovo počese da mi promiču kroz glavu. Bezumna sećanja... Luk kao dete, poseže za rukom neke odrasle osobe. Kosa mu sija na zalasku sunca u gradu. Njegovi prsti kucaju po tastaturi.

U glavi mi se vrtelo. Skrenula sam pogled i pokušala da se usredsredim na vlastiti život i vlastita sećanja, međutim, Lukova su nastavila da mi promiču kroz glavu u mlazevima sličnim snu. Kapci su mi odjednom otežali, kao da me je iznenada stigao umor neprospavane noći. Imala sam želju da legnem posred puta i zaspim, iako sam jednim delom znala da moja iscrpljenost nikako ne može biti prirodna.

„Šta je to sa mnom?“, upitala sam poluzatvorenih očiju. Luk me je pogledao i uzdahnuo. „Umorna si?“ Polako sam klimnula.

Treći put mi je pružio ruku od kada smo izišli iz grobnice. Nije trebalo da je prihvatim. Ali neka sve ide do đavola. Bila sam suviše umorna da bih podvrgavala preispitivanju svoje sumnje i slike iz njegove prošlosti koje su nastavljale da sevaju kroz moj um, a površ svega strašno sam želela da prihvatim njegovat ispruženu

šaku. I učinila sam to. Ispružila sam ruku i on me je čvrsto uhvatio za šaku i poveo kući kao kakvo dete.

„Da li si ikada čula za duhovne vampire? Ljude koji se hrane energijom koju crpu iz drugih ljudi?“

„Uh... šta?“

„Ti ljudi bi sve dali da mogu da budu kao Eleanora kada porastu. Mora da je iskoristila mnogo energije da izvede taj svoj trik nestajanja. Baš sam se pitao od koga ju je dobila.“

Posrnula sam i uspela da se uspravim. „Zašto se i ti ne osećaš ovako? Zašto samo ja?“

„Zato što si ti bila lak plen. Zato što je želela da te povredi.“

Kazao je još nešto, ali ja na to nisam obratila pažnju. Tonula sam u san na nogama. Luk mi je pustio ruku i ja sam se istog časa skljkala na put. Laknulo mi je što smo stali.

„To ne dolazi u obzir, dražesna. Idemo.“ Nagnuo se i podigao me kao da sam kakav lagani paket. Delić mene, koji je još bio budan, prošaputao je: *Ne možeš mu verovati. Reci mu da te spusti.* Umesto da to uradim, oslonila sam lice o njegovu mekanu crnu košulju. I dok me je poznati Lukov miris uljuljkivao u san, poželela sam da život bude ovako jednostavan.

* * *

Probudila sam se na nekoliko trenutaka kada je hladni vazduh iz klima-uređaja počeo da mi štipa kožu. Uneo me je u kuću, prošao pored Raja koji je režao na podu kuhinje i popeo se uz uske stepenice, prethodno me okrenuvši postrance kako ne bih udarala o zid. Pomisao da bi mama mogla da nas otkrije nije me naterala da iskočim iz njegovog naručja, što je nepobitni dokaz da me je Eleanora potpuno iscrpla. Uopšte se nisam iznenadila što Luk tačno zna koja je moja soba. Napredovao je nečujno preko poda, tiše od padanja snega noću.

Pažljivo me je spustio na krevet i ušuškao. Krevet mi se učinio božanstveno udoban posle dve noći provedene na kauču... Bio je

hladan i mek. Luk je kleknuo da bi bio u ravni mojih očiju. Gledala sam ga kroz gotovo spuštene kapke kako zuri u mene zamišljenog izraza lica. Na obrazu mu je još bila sasušena, crvena mrlja od suze.

„Da li je sada sve uništeno?“

Polako sam trepnula, sa unutrašnje strane kapaka, kao na projektoru slajdova, smenjivale su se slike na kojima se Luk smcje i igra sa psom veoma sličnim Raju. Nisam sigurna da li sam mu na glas odgovorila. „Ne znam.“ Nisam znala kako da mu odgovorim na to pitanje pre nego što saznam zašto je pobio sve one ljude. Treptaj. Slika na kojoj pokušava da stigne tork. Treptaj. Slika iz sadašnjosti na kojoj je Luk dovoljno blizu da me dodirne, ali to ne čini.

„Da li i dalje vidiš moja sećanja?“

Primorala sam oči da se otvore i klimnula u jastuk.

Glas mu je bio jedva nešto jači od šapata. „I ja vidim tvoja.“

Promrmljala sam: „Pošteno sam zeznula, zar ne?“

Dodirnuo je mrlju od krvi na obrazu... moju krv... i položio čelo na ivicu kreveta. „Oh, Di. Šta da radim?“ Vreme je neprimetno prolazilo. Da li sam spavala? Treptaj. Vidim ga kako me nežno ljubi u obraz ili se to možda stvarno dogodilo. Zatim osećanje praznine u stomaku, kada sam shvatila da je otišao.

Potom samo san.

KNJIGA TREĆA

Sedeo sam u dolini zelenoj

*Sedeo sam tamo sa ljubavi svojom jedinom I srce moje nežno
izabrat' se borilo između Ljubavi stare i ljubavi nove...*

Dok je blagi vetrić proplankom pirio

I ječam zlatni talasao.

- „Vetar koji talasa ječam“

13

Probudili su me zvonjava mobilnog i glasni razgovor u prizemlju. Mama i Delija. Nikakvo iznenađenje. Za njih dve je svađa predstavljala nasušnu potrebu kao što je to za ostale ljude bilo disanje. Svađale su se instinktivno i neizbežno. Zarila sam lice u jastuk, pokušavajući da uteknem od jarkog sunca. Mora da sam se pošteno uspavala.

Okrenula sam se na stomak i izvadila mobilni iz stražnjeg džepa (baš dobro što sam izvukla upravo ove farmerke iz prljavog veša pre nego što sam noćas izišla da se vidim sa Lukom, jer bi telefon u protivnom završio u mašini). Sela sam i protrljala snene oči. Imala sam utisak da sam proteklih nekoliko sati bila mrtva. Bila sam izgubljena u snu bez snova, tako dubokom da nisam čula zvonjavu telefona.

Luk.

Istog časa sam se razbudila dok su mi pojedinosti melodrame u koju se pretvorio moj život prolazili kroz glavu. Podigla sam poklopac telefona: četrnaest propuštenih poziva, tri nove poruke. Svi pozivi do jednog bili su od Džcjmsa. Počeo je da me zove negde

oko šest ujutro, a poslednji je bio od pre nekoliko minuta. Otvorila sam tekstualne poruke.

Prva: *Probudi se spavalice.*

Naredna: *Moram da razgovaram s tobom.* Poslednja: *Nazovi baku.*

Razume se da nisam pozvala baku. Pozvala sam

Džejsa. Javio se maltene pre nego što je telefon uopšte zazvonio.

„Zar ovih dana spavaš u kovčegu? Satima pokušavam da te dobijem.“

„Šta se desilo?“

„Jesi li zvala baku?“

Ustala sam iz kreveta sva ukočena, jer sam spavala u farmerkama. „Nisam, pozvala sam tebe. Zvao si me četrnaest puta, pa sam mislila da je važno.“

„I jeste važno. Mislim da se nešto dogodilo tvojoj baki.“

„Molim?“

„Nazovi to mojim šestim čulom. Da li ti je donela onu smesu koju je spravljala?“

Kada malo bolje razmislim, nije. Osećala sam izvesnu krivicu što sam zaboravila na to. „Nije. A nije ni zvala. Da li mi to razgovaramo o tvojoj kristalnoj kugli – šestom ćulu, ili o zdravom razumu?“

„Kristalnoj kugli. Molim te da je nazoveš i proveriš da li sam u pravu? Nadam se da nisam, ali od ranog jutra mi ne da mira neko zaista grozno osećanje s tim u vezi. Nisam mogao da spavam. Čak sam izigravao Derdru.“

„*Povratio si?*“

„Aha. Nazovi je, molim te.“

„U redu, u redu. Javiću ti.“

Prekinula sam vezu, ali pre nego što sam stigla da okrenem bakin broj, mama me je pozvala iz prizemlja. Odmah mi je bilo jasno

da se jedva kontroliše, a to je značilo da će neko da nadrlja.

Oh. Šta ako zna za moju noćашnju avanturu? ! Mućiće me, ubiće me, a onda će me vaskrsnuti pomoću crne magije kako bi mogla ponovo da me ubije. Mama se nikada nije potrudila da sa mnom razgovara o seksu... jer bi u tom slučaju saznala šta ja zapravo mislim o nećemu... ali mi je zato jasno stavila do znanja šta misli o devojkama koje se ne drže samo za ruke sa svojim momcima. Još se sećam kako smo jednom prilikom, kada me je dovezla na posao u *Dejvov led*, zatekle Saru da se ljubi sa dećkom na parkingu. U to vreme sam tek bila počela da radim kod Dejva, i sećam se da sam se zapitala kako neko može uopšte da poželi da mu bilo ko gurne jezik u uvo, kada je mama rekla:

„Devojke kao ona nemaju nimalo samopoštovanja.

Niko neće kupiti kravu ako može besplatno da dobije mleko.“

Sada sam se, pak, pitala, kakav bi bio osećaj da se Lukov jezik nade u mom u vetu.

„*Derdra!*“ Ponovo se razdrala mama. Uspravila sam se i na brzinu obrisala tabane da ne primeti iz prve da sam celu noć lutala po komšiluku. „Ne teraj me da se popnem!“

Ohrabrila sam samu sebe i uputila se u kuhinju. Tamo sam zatekla mamu, Deliju i tatu. Svako je stajao u svom ćošku i držao solju sa katom. Svo troje je delovalo umorno i napeto na jakog suncu kasnog prepodneva koje je prodiralo kroz prozore. Znaći, biće troje na jednu. To mi uopšte nije izgledalo fer.

„Dobro jutro“, pozdravila sam ih. Moj plan je bio da ništa ne priznam.

Mama jedva da me je pogledala. Progovorila je tek pošto je otpila poveći gutljaj kafe. „Danas popodne radiš, je li tako?“

„Da, od jedan“, odvratila sam sa nevericom u glasu, jer uopšte nisam očekivala to pitanje.

„Tata može da te odbaci, ali će Džejms morati da te pokupi, a ako on ne može, moraćeš da uzmeš slobodan dan, jer ja ne mogu da

dođem po tebe.“ Ispila je ostatak kafe i odložila solju u sudoperu. Tata ju je gledao ispod oka. Kladim se da su se svađali pre mog dolaska.

Mama je nastavila. „Delija i ja moramo u bolnicu.“

Ponovila sam poslednju reč koju je izgovorila sa izvesnim strahom u glasu. „Bolnicu?“

Delija je izvadila ogromnu budžu sa ključevima iz tašne i čvrsto uhvatila mamu za mišicu. „Baka je pala ili tako nešto. Iz hitne pomoći nisu sigurni. Verovatno nije ništa ozbiljno.“

„Pala?“, nastavila sam da ponavljam tuđe reči. Bake druge dece padaju. Moja baka nije bila krhka starica sklona padanju. Ona je od onih koje premeštaju i farbaju nameštaj. Ona pravi zelenu kašu od izmrvljenih biljaka protiv vila i vilenjaka.

Ne znam zbog čega, ali setila sam se Eleanorinog zastrašujućeg osmeha koji nam je uputila neposredno pred odlazak.

„Ili tako nešto“, izgovorila je glasno Delija, glasnije nego što je obično govorila, ako je to uopšte moguće. „Idemo da vidimo kako je. Uverena sam da će ubrzo da je puste. Zadržali su je samo iz predostrožnosti.“

Mama je ošinula Deliju pogledom, a ja sam se zapitala oko čega su se svađale.

Ne obraćajući pažnju na otrovne poglede svoje sestre, Delija mi se obratila s visine. „Ti si je juče videla, Derdra. Da li si primetila bilo šta neobično?“

Verovatno sam juče bila suviše zabavljena samom sobom da bih bilo šta neuobičajeno primetila. Juče sam tamo jedina neobičnost bila ja. Odmahnula sam glavom. „Delovala mi je OK.“

Mama je pobednički odmerila Deliju. „Hajdemo.“

Njih dve su zajedno nagnule na vrata i ostavile me sa tatom. Kao i obično, on je ćutao, sve reči koje je možda mogao da izgovori Delija i mama su potrošile. Konačno se počesao po bradi i pogledao me. „Vidaš se sa onim flautistom sa takmičenja?“

Sa mamom mi je bilo teško da razgovaram, jer sam morala da poštujem pravila i igram njene igrice. Sa tatom je bilo lako. Klimnula sam potvrdno.

„Da li ti se dopada?“

Nije me bilo sramota, ali su mi se obrazi svejedno zajapurili kada sam priznala. „Mnogo.“

„Da li se ti njemu dopadaš?“

„Mnogo.“

Tata klimnuo i skinuo ključeve sa kuke pored vrata. „Drago mi je. Idem da uključim hlađenje u kolima. Dođi kada budeš spremna za polazak, važi?“ Tiho je izišao na stražnja vrata za razliku od mame i Delije, a ja sam se vratila na sprat da se presvučeni kako ne bih oko sebe širila prodorni miris vlažne trave i noći provedene napolju.

Telefon je zazvonio dok sam ga na spratu prebacivala u stražnji džep lepih farmerki za posao. Pogledala sam broj, ali ga nisam prepoznala.

„Da?“

„Zdravo.“

Bio je to Lukov glas i istog časa me je prošao drhtaj, uprkos svemu. Prijatan drhtaj. „Ti imaš telefon?“

„Sada imam. Ranije nikada nisam imao nekoga s kim bih želeo da razgovaram.“ Napravio je pauzu.

„Da li želiš da razgovaraš sa mnom?“

„Ne bi trebalo.“ Setila sam se da me tata čeka u kolima i odmah se dala u potragu za čistim parom sokni. „Ali želim. Stalno razmišljam o tome kako ćeš mi ponuditi objašnjenje za ono što sam sinoć videla u tvom umu.“

Usledila je tišina.

„Da li je ovo telefonska verzija tužnog izraza lica koje složiš svaki put kada mi saopštiš da ništa ne možeš da mi kažeš?“

„Pretpostavljam da jeste. Nadao sam se da ćeš videti nešto što će opovrgnuti sve to... sve ono... dok si mi čitala misli.“

„Postoji li nešto što bi moglo da opovrgne sve to?“

Luk je uzdahnuo. „Biće bolje da i ovo protumačiš kao još jednu telefonsku verziju tužnog izraza lica.“

Trebalo je da mu postavim neka mnogo važnija pitanja, ali me je znatiželja naterala da nastavim.

„Šta se dešava kada nešto ne možeš da mi kažeš?

Da li ti se jezik zaledi, ili se desi nešto slično?“

Trenutak je ćutao. „Bolno je. Grlo mi se nekako stegne. Nikada ne znam šta će tačno to da izazove i zato se trudim da to izbegnem.“

„Kako bi bilo da sve to lepo zapišeš?“

„To bi mnogo bolelo.“

„Da li to znači da bi imao grdne probleme ako bi mi kazao ko te sprečava da progovoriš.“

„Krajnici mi se ohlade čim pomislim da ti kažem“, reče Luk i ja u njegovom glasu nazreli smeh.

„Hoćemo li se videti danas?“

To bi bilo baš idiotski, pomislila sam. A onda sam se setila. „Luk, baka je u bolnici. Mama je upravo otišla tamo sa Delijom. Rekle su da je pala ili tako nešto. Ali...“

„Baka nema običaj da pada“, završio je Luk rečenicu umesto mene.

Oklevala sam. „Misliš da su to mogli biti...“

„Možda. Želiš li da je posetim? Odmah bih znao.“

„Ona te mrzi.“

„Nije jedina. Šta je sa nama? Hoću li te ponovo videti? Možeš i da odbiješ. Uništila bi sve moje nade i snove, ali ne isključujem ni tu mogućnost.“

Obula sam cipele dok sam razmišljala. Verovatno sam mogla svu krivicu da svalim na hormone. Na potpuno pomanjkanje morala.

Prokletu gomilu mrtvaca. A šta ja radim? Dopuštam da me podiđu žmarci pri samoj pomisli da bih mogla ponovo da ga vidim. A ako me ponovo poljubi, najverovatnije ću eksplodirati. *Zemlja zove Derdru. Opasulji se. On je ubica, zar si zaboravila?* Ali možda je postojao razlog zašto je pobio onolike ljude. Ili se ja samo zanosim. Naglas sam rezonovala ovako: „Znači, moglo bi postojati nešto što bi opovrgnulo ono što sam videla u tvojim mislima.“

„Mislim da mi je dozvoljeno da odgovorim sa jednim definitivnim možda.“

„Mene ne nameravaš da ubiješ.“

Osmeha nestade iz njegovog glasa. „To mogu da ti obećam. Ako ništa drugo, bar to mogu da ti obećam. Nikada te neću povrediti.“

Pitala sam se kako izgleda biti u normalnoj vezi, u kojoj ne moraš da postavljaš ovakva pitanja. Da li bih gajila ista osećanja prema njemu da vodi normalan život i da ima normalnu prošlost? U tom trenutku sam prelomila. „Videćemo se kasnije.“

„Ulepšala si mi dan, dražesna. Idem da posetim tvoju baku. Nemoj nikome otkriti moju tajnu.“ Telefon mi je zamukao u ruci.

* * *

Slobodno smo mogle da zatvorimo *Dejvov led*. Izmaglicu malopredašnjeg plavo-sivog neba i vrelinu koja je gušila polako su smenjivali sve masivniji olujni oblaci i niko nije bio raspoložen za sladoled. Naslonila sam se na šank i zurila kroz velike prozore u oblake koji su se skupljali, prevlačeći gvozdeni ključ gore-dole po lancu. Padalo mi je na pamet hiljadu i jedno mesto na kome bih se trenutno radije nalazila.

Nisam želela da gledam u sat, jer bi me samo podsetio koliko još moram da ostanem ovde. Nisam želela da iščitavam stare Džejmsove poruke, jer bi me to samo podsetilo da me još niko nije pozvao da mi saopšti šta se dešava sa bakom.

„On ti je to dao, zar ne?“, prekinu Sara moje dosađivanje. Naslonila se na šank sa druge strane, omogućivši mi da zavirim

mного dublje u njen dekolte nego što bih ikada poželela. Iako je nosila istu čednu Dejvovu kecelju kao i ja, uspjela je da pronađe košulju koja se gotovo nije videla ispod te čedne Dejvove kecelje.

Podigoh pogled ka njenom licu. „Aha.“

„Videla sam vas prvog dana dok ste sedeli pored kola. Zaista je sladak.“

„Aha.“

Sara se zaverenički nagla ka meni. . „A i stariji je.

Sigurno završava fakultet, zar ne?“

„Aha.“

Gurnula je prst u uvo, začkiljila i zagledala se kroz prozor kao da pokušava da vidi u šta ja to gledam.

„Znam da se ponavljam, ali nikako mi ne ide u glavu, kako to da neko poput tebe završi sa nekim poput njega? Bez uvrede. Ozbiljno, bez uvrede.“

U prethodnim epizodama *Derdrinog života*: u poslednjoj epizodi naše serije, Sara usput ukopa Derdru koja je potpuno isključena iz svega što se oko nje dešava, i ona to prihvata bez gundanja.

Ove nedelje u *Derdrinom životu*: Derdra uzvraća udarac.

Zakolutah očima u njenom pravcu. „Meni se čini da stariji momci padaju na suptilniji izgled, slažeš se?“

Sara je sledila moj pogled do svog dubokog dekoltea. „Ja... uh... nisam to primetila. Zaista?“

„Da“, odlučno sam kazala, zagrejavši se za svoju teoriju. „Znaš kako to ide, mladi momci žele lepotice. Stariji momci traže *dubinu*. „Zatomila sam osmeh i spremila se da zadam završni udarac.

„Zato ja nikada ne bih izišla ni sa jednim momkom iz škole.“ Nisam mogla da poverujem da sa njom vodim ovakav razgovor... kao da smo prijateljice.

Pitala sam se da li to rade ostale devojke u gimnaziji, one koje

brbljaju ispred ormanića o momcima i muzici koja im se dopada. Možda se samo pretvaraju da su drugarice, a zapravo ništa ne znaju jedne o drugima.

Sara je razrogačila oči. „Zbog toga ni sa kim nisi izlazila? A ja sam uvek mislila da se ni sa lom ne zabavljaš, jer si otkačena.“

Na skali taktometra od jedan do deset, Sarin rezultat je sasvim sigurno bio jedanaest. Uopšte mi nije jasno zašto sam je se do sada plašila. Slegla sam ramenima. „To kažu svi koji me ne poznaju. Oni su na gubitku, ne ja.“

Izraz strahopoštovanja na Sarinom licu vredeo je milion dolara. Osećanje koje je kolalo mojim venama vredelo je dodatni milion.

A onda je Pegavi Baksuz ušao u poslastičarnicu i nije mi preostalo ništa drugo nego da se pozdravim sa dva miliona dolara. I ovog puta bio je savršeno odeven, kragna polo majice podignuta, a prsti priljubljeni jedan uz drugi u džepovima savršeno sašivenog kaki šorca otkrivali su desetak kožica upletenih oko njegovog zglavka.

Postojala je jedna velika razlika u odnosu na prethodni put kada sam ga videla... Sada sam znala da je vilenjak. Nije mi to toliko jasno govorio oštar biljni miris koji je uneo u poslastičarnicu, već činjenica da je na isti način kao i Eleanora bio u stanju da savršeno upravlja mislima. Postajala sam sve uverenija da je upravo to glavna odlika vila i vilenjaka. Nije se moglo reći da je prelep, mada je bio... već je u pitanju bio način na koji je ta lepota *zadavala bol* kada biste se u nju zagledali. Takođe je iznutra blistao zdravljem i toplinom, iako su fluorescentne svetiljke u poslastičarnici i munje spolja sprale svu boju sa mog i Sarinog lica. Kako sam uopšte mogla da pomislim da je ljudsko biće?

Kada je položio šake na šank i osmehnuo nam se, primetila sam prigušeni sjaj torka ispod njegovog levog rukava. Sara je diskretno povukla kecelju naviše i skliznula duž šanka ka njemu. „Čime mogu da vas poslužim?“

Pegavi Baksuz je skrenuo pogled sa Sare ka meni, pa ga onda ponovo vratio na nju. „Ne znam. Sve izgleda strašno ukusno. „’ Sara izvi uglove usana naviše. Ja sam sva naježena i dalje stajala na istom mestu. Ispod same površine mojih opažanja, mogla sam da osetim Lukova sećanja na Pegavog Baksuza, koja su ključala i pretila da izbiju na površinu.

„Imaš minut da odlučiš“, reče Sara, pokazavši na praznu poslastičarnicu. „Ne žuri.“

Odgurnuo se od šanka, prevlačeći prstima po ivici staklene vitrine. I ovog puta je stalno bio u pokretu kao i prvi put kada sam ga srela. Videla sam kako naglo povlači prste od poteza metala na vitrini, a zatim ih lenjo vraća na staklo kao da se ništa nije dogodilo. U glavi su mi prigušeno treperila Lukova sećanja: Baksuz nagoni stado jednogodišnjaka u reku i smeje se dok njihove razrogaćene oči nestaju ispod površine neočekivano duboke vode. Baksuz kruži oko Luka dok ovaj steže tri gvozdена eksera u šaci pobelelih zglavaka na prstima. Baksuz prelazi šakom preko krvave kože izbezumljene devojke, dok čvorovi kožica oko njegovog zglavka ostavljaju tragove po njoj. Zaškrgutala sam zubima u želji da zaboravim ono što sam videla.

„Baš je teško izabrati“, reče on tiho, osmehujući se Sari. „Mogu li dobiti više od jednog pošto ne mogu da se odlučim?“

Sara me pogleda i nasmeja se. „Da li i dalje razgovaramo o sladoledu?“

„Zar smo uopšte razgovarali o sladoledu?“ Pegavi Baksuz se nagnu ka Sari, prelazeći jezikom po ivici savršenih usana. Ja sam imala ogrlicu, ali ništa nije moglo da ga spreči da dopre do Sare.

Teško mi je bilo da poverujem da ću nju štititi od njega. Pridružila sam joj se, čvrsto prislonila ruku uz njenu i odlučno kazala: „Ili izaberi sladoled ili se gubi odavde.“

Na moje veliko iznenađenje, Sara se nije pobunila, već se neprimetno povukla dalje od njega. Izgleda da je čak i ona negde

povlačila crtu. Možda je čak i najnevinija ovčica u stanju da namiriše vuka ako on dovoljno smrdi.

Pegavi Baksuz je skočio uvis i obreo se na šanku. Skok je bio zapanjujuće visok i neverovatno graciozno izveden. Sara, koja je stajala iza mene, ispusti nekakav tihi zvuk. Prebacio je noge na drugu stranu i zamlatarao njima iza šanka. Sklonila sam se izvan domašaja njegovih nogu, na šta se on zakikotao. „Ne budi takva. Samo sam mislio da će Luk možda biti voljan da podeli sa mnom svoju igračku.“ Gladno se iscerio u mom pravcu i pokazao na ključ oko mog vrata. „Možda bih kasnije mogao da ti pomognem da se otarasiš toga.“ Pogledao je preko ramena, u sunce koje je pržilo na nebu. „I to uskoro, čini mi se.“

„Kretenu“, promucala je Sara. „Gubi se odavde ili ću ti natovariti pajkane na grbaču.“

Izgleda da ga njena pretnja nimalo nije zabrinula. Sa praznog dlana prosuo je pregršt deteline na šank. Zalepetale su krilima leptira i uzletele poput prelepih repova lasta pre nego što su zdrobljene završile na podu... Ipak je to bila samo uvela detelina. Sva sam se naježila od njegovog osmeha.

„Mogu da ti pokažem neke stvari koje Luk ne može, dražesna“, promrmljao je.

„I ja mogu da vam pokažem neke stvari koje on ne može.“ Džejms je pustio vrata poslastičarnice da se zatvore za njim. „*Dražesna*.“ Džejmsova današnja oprema delovala je pomalo čudno. Pored majice sa natpisom *Ti: Gubi se s moje planete* preko ramena je poput puške prebacio gvozdenu lopatu za skupljanje pepela iz kamina. Ta kombinacija je na neki neobičan način odgovarala prilici.

Pegavi Baksuz se iskezio i skliznuo sa šanka, palacajući jezikom na Džejmsa. „I ti bi da se igraš?“ Nagnuo se unazad ka meni i onjušio me. „Mada ona bolje miriše. Toliko je dobra da bih mogao celu da je progutam.“

Džejms je spustio lopaticu i odlučno prišao Baksuzu. „Gubi se.“

Pegavi Baksuz je dozvolio predmetu od gvožđa da ga sprovede do vrata, zatim se okrenuo da me pogleda i pokazao mi srednji prst.

Džejms je zarežao i zamahnuo lopatom prema Baksuzovoj glavi. Lopata nije uspela da uspostavi kontakt sa njegovom lobanjom, jer se Baksuz naglo trgnuo da izbegne gvožđe i udario glavom o vrata tako snažno da se staldo zatreslo. Zatim se skljojao na pod.

Džejms ga je pljunuo. Vilenjak je otvorio oči kada mu je pljuvačka dodirnula obraz i osmehnuo se.

„Tako ćemo, znači, da igramo ovu igru.“

Iznenada sam pred očima videla Luka kako sateruje Baksuza uza zid i gotovo dodiruje nožem njegov vrat, a Baksuz se isceri i kaže: „Ovo će, znači, biti odlična igra.“

Potom sam ponovo pogledala ka vratima, kod kojih je stajao Džejms nadnet nad praznim mestom na podu. A po pločniku sa druge strane vrata skakutao je beli zec.

Džejms i ja smo posmatrali zeca dok nije nestao u zakržljalom žbunju iza parkinga i tek smo se onda pogledali. „Imate problema sa glodarima?“, upitao je on.

„Mislim da je u pitanju lasica.“ Ispustila sam vazduh koji nisam ni znala da zadržavam. „Šta ćeš ti ovde?“

Džejms prebaci lopatu preko ramena i zagleda se kroz prozor u trenutku kada je zagrmelo. Nije stigao da mi odgovori, jer se sa svog mesta iza mašine za milkšejk oglasila Sara. „Šta se to ovde, do đavola, dogodilo?“

Nisam znala šta da joj odgovorim. Džejms je slegao ramenima. „Vilenjak ubica.“

Sara je zurila kroz prozor u parking po kome je malopre skakutao zec. Ta devojka je sve radila pogrešno. Govorila je kada je trebalo da ćuti i nije imala šta da kaže kada je trebalo da govori.

Pogledala sam na sat. „Idem da zaključam stražnja vrata. Mislim da je vreme da brišemo odavde.“ Sara je i dalje nepomično stajala.

Grizla je usnu, zadubljena u misli, lica preobraženog usled poniranja u samu sebe.

„Odlična ideja“, rekao je Džejms. „Vodim te da vidiš baku pošto završiš. A Saru ću otpratiti do kola.“

Zaključala sam stražnja vrata i pozatvarala kutije sa posipima i mrvicama od kolača. Sara je mehanički obrisala mašinu za milkšejk i radnu površinu. Osećala sam se neprijatno kada ćuti, imala sam utisak da bi trebalo nešto da kažem samo da bih je naterala da progovori. Iznenada sam se zapitala da ona možda ne brblja sve vreme u želji da me natera da prekinem svoje zamišljeno ćutanje.

Kada smo završile s tim neprijatnim ženskim povezivanjem, videle smo da Džejms podiže nekoliko poslednjih stolica na stolove. Na kraju je podigao i lopatu koju je bio ostavio pored vrata.

„Bolje da krenemo pre nego što počne kiša.“

Iz džepa se oglasio moj telefon i ja ga izvadili. Ovog puta sam znala ko zove i javila sam se još dok je zvonio. „Luk?“

Jedva sam ga čula: „Video sam baku. Bili su to oni.“

14

Munje su osvetljavale unutrašnjost olujnih oblaka koji su izgurali poslednje ostatke plavog neba. Sekundu kasnije, usledio je tako snažan udar groma da su se zatresli prozori na Džejmsovom starom „pontijaku“. Skupila sam se u kolima i zarila lice u poznatu kožu sedišta kamilje boje. Miris ovih kola, stara koža i tepih, uvek će me podsećati na Džejmsa. Ova kola i jesu na neki način *bila* Džejms. Proveo je mnoge časove obnavljajući ih od šasije pa nadalje, tako da se maltene srodio s njima.

Isključio je album *Audioslejšva* koji smo slušali i imala sam utisak da se sprema nešto da kaže, ali se u poslednjem času predomislio. Nastupila je neuobičajena tišina za nas, jer smo uvek zadirkiivali jedno drugo. Upravo zbog toga je bila tako čudna.

Nekoliko narednih trenutaka nije mi čak palo na pamet ništa što bih mogla da kažem. A onda: „Kako si znao da je baka u nevolji? Kako je to izgledalo?“

Džejms je dobio prstima po volanu, tobože zaokupljen putem ispred sebe. „Ona mi je rekla. Tvoja baka. Odjednom mi je pripala muka i iz nekog razloga setio sam se nje u radionici. Nazvao sam te i negde između svih tih poziva koje sam ti uputio, ona mi je rekla.“ Glasno je ispustio vazduh.

„Pobogu, Di. Nisam ništa manji čudak od vas. Uskoro ćete me gledati na TV sa kuglom i mojim brojem 900.“

Pogledala sam ga i namrštila se baš u trenutku kada je munja osvetlila jednu stranu njegovog bledog i bezizražajnog lica. „Mislim da bi trebalo da uzmeš neko stranjsko ime. Niko neće poverovati *domaćem* medijumu.“

„Esmeralda je lepo ime“, promrmljao je Džejms.

Zagrmelo je tako snažno da mi je zazvonilo u ušima i misli mi skrenuše na nešto mnogo preče.

„Jednostavno ne mogu da poverujem da su joj oni nešto učinili. Luk mi je kazao da su oni.“

„Znam.“ Džejms pređe pogledom preko mene. „I ona mi je to rekla. Nazvala je to 'vilinskim metkom'.“

Zvučalo je tako nevino, kao „bolestan od ljubavi“. Vilinski metak. Zapitala sam se šta ću zateći kada stignem u bolnicu i nervozno se promeškolljila na sedištu. „Teško je u to poverovati. Greška. Ne mogu da izračunam.“

„Oh, nije to sve“, stade da me uverava Džejms.

„Malo sam istraživao Tornking Eš... sećaš li ih se?“

„Aha. Stalno me zovu i pokušavaju da me navuku da se prijavim.“

„I ja sam dobio pismo od njih.“ Džejms mi pokaza znak za bolnicu i skrenu na put sa tri trake. Purpurno-crni oblaci mogli su se videti čak i kroz guste krošnje iznad naših glava. A sa druge

strane drveća presijavali su se automobili na bolničkom parkingu. Stomak mi se grčio dok sam razmišljala o baki koja je unutra ležala. „Očigledno je to neka škola za čudake.“

„Mislio sam da je u pitanju konzervatorijum. Kako se ono zovu? Čarter škole?“

„Aha, i ja sam to mislila. Potražila sam ko je sve kod njih diplomirao i svi su mi se učinili čudni. Potom pozvala nekolicinu i uverila se da su *zaista* čudni. Izgleda da genijalce za muziku, kakvi smo mi, gotovo uvek smatraju čudacima, što nas dvoje i jesmo.“

„Stvarno?“

Džejs je pronašao prazno mesto u moru kola. Imali smo utisak da su sva kola srebrna i da odbijaju tamnu purpurnu boju nazad ka nebu. Ugasio je motor i okrenuo se na sedištu licem prema meni. „Konačno sam uspeo da doprem do čoveka koji je pokušao da te regrutuje, Džordža Normandija... Da li si znala da je on glavni? Bilo kako bilo, saterao sam ga u ćošak. Kazao mi je da su psihičke sposobnosti povezane sa muzičkim sposobnostima i da dobri muzičari često poseduju ‘dar’, kako je on to nazvao, dok ti i ja to nazivamo ‘mušičavošću’. Tvrdi da mu je dovoljno da čuje nekog muzičara kako svira i da zna da li poseduje dotičnu ‘mušičavost’ ili ne.“

„Nema šanse!“

„Ima šanse. Znao je da sam medijum. Luk je nešto drugo... Ne mogu da se setim kako je to nazvao. Astralno nešto? Takođe je kazao da si ti mušičava do daske i da si dušu dala za čarter školu.“

Bila sam neobično polaskana.

„Mislim da oni upravo zbog toga žele da te se dočepaju, Di. Ne mislim na ljude iz Tomking Eša, već na one sa velikim’O’. Hoću da kažem da mi se čini daje prevelika slučajnost što te jedni smatraju čudakom i po, a drugi, to jest oni, žele da te se dočepaju po svaku cenu.“ Crveno-smeđe obrve su mu se narogušile. „Možda oni čuju tu tvoju ‘mušičavost’ dok sviraš. Nije li sve to počelo na

takmičenju?“

Počelo je sa Lukom.

Spustila sam šaku na kvaku vrata. „Zašto oni žele ljude poput nas? Mislim na one ljude iz te škole.“

Džejms je otvorio svoja vrata. Unutrašnjost kola istog časa preplavio je nalet vlažnog vazduha.

„Očigledno se dosta ljudi poput nas ne snalazi baš najbolje u životu. Normandijev klinac je bio koncertni violinista sa petnaest godina i ubio se. Pretpostavljam da su osnovali školu da bi nam pomogli da iziđemo na kraj sa tom ‘mušičavošću’.“

Odmahnula sam glavom. Od svih stvari koje sam čula ove nedelje, ispostavilo se da je upravo ova preveliki zalogaj za mene i da mi nikako ne ide u glavu. Škola za muzički nadarene čudake.

„Trenutno nisam u stanju to da svarim. Uđimo pre nego što pokisnemo.“

Zajedno smo pohitali preko srebrnog parkinga i ušli u ružnu, nezgrapnu bolnicu. Ličila je na džinovsku belu kutiju koju je neko gurnuo na sredinu isto tako ružnog betonskog parkinga. Neka dobronamerna da kažemo umetnička duša ofarbala je vrata i ramove prozora plavo-zelenom bojom, ali ni to nije pomoglo. Bolnica je i dalje delovala nezgrapno i ružno.

Unutrašnjost je bazdila na antiseptik i stare ljude. Niskoj tavanici i mirisu hemikalija pošlo je za rukom da istisnu sve misli iz mene, tako da sam primećivala jedino najsitnije i najbeznačajnije pojedinosti. Kratko skvičanje mojih patika po pločicama. Zujanje faksa. Zviždanje vazduha kroz otvor u tavanici. Tihi smeh nekog glumca iz televizora u čekaonici.

„Kako mogu da vam pomognem?“ Veselo nam se osmehnula recepcionerka iza pulta. Zabuljila sam se u svetlu šaru na njenoj uniformi. Podsetila me je na jednu od onih slika u slici u koje mora dugo da se bulji da bi se na kraju razabrala svinga ili farma.

Džejms me je šutnuo. „Kako se zove tvoja baka?“

„Uh. Došli smo u posetu Džejn Rejli.“

Recepcionerka je krajnje efikasno ukucala njeno ime i napućila usta dok je iščitavala uputstva na monitoru. „Dozvoljene su posete samo članovima porodice.“

„Ja sam joj unuka.“

Recepcionerka odmeri Džejmsa.

„Ja sam njen drug iz peska“, rekao je Džejms. Zakačio je kažiprste jedan za drugi i pokazao ih joj.

„Mi smo ovakvi. Veoma bliski. Kao članovi porodice.“

Recepcionerka se nasmejala i saopštila nam broj sobe. Krenuli smo duž hodnika. Patike su i dalje skvičale, otvori za ventilaciju i dalje su zviždali, a mi smo tražili sobu broj 313. Brojevi soba su se smenjivali sa podsticajnim fotografijama zalepljenim duž zida i mi smo išli od jednog do drugog sve dok mamino siktanje nije najavilo da smo stigli do bakine sobe. Sledila sam se u hodniku, a Džejms je neodlučno zastao iza mene.

„Ovo *nije* normalno.“ Morala sam da se napnem da bih čula njen glas, ali je zato Delija bila i jasna i glasna.

„Pala je. Šta tu nije normalno?“

„Ne, sve je ovo pogrešno. Ovo liči... liči...“

Delija ju je začikavala. „Na šta, Teri? Na snove koje si nekada sanjala? U vreme kada si još piškila u krevet?“

„Nisam piškila u krevet“, besno je prosiktala mama.

„Te tragove ostavljala su njihova stopala. Uvek su imali vlažna stopala.“

„Tako znači. Zar nisi u ono vreme govorila da si sve to zapravo sanjala?“

„Ti si rekla da su to bili snovi. Mama je govorila da su snovi. *Ja* to nikada nisam kazala.“

Delija se nasmejala. To nije bio nimalo prijatan zvuk. „Ja ti sigurno nisam govorila da su to snovi, Teri. Zar si zaboravila da sam

u to vreme umirala?

Mama je oklevala. „Sećam se... prokleta bila! Prestani da se osmehuješ! I ti si umešala prste u ovo, zar ne?“

„Ne budi glupa.“ Zatim je Delija glasnije kazala:

„Slobodno uđi, Derdra.“

Džejms i ja razmenismo poglede. On je ušao prvi, a ja za njim. Mama i Delija stajale su svaka sa jedne strane bolničkog kreveta, blede kao kreč pri zeleno- belom osvetljenju u sobi.

Mama je delovala kao da je neko progoni. Oštro je skrenula pogled na mene. „Derdra, nisam znala da ćeš sada doći ovamo.“

„Džejms me je dovezao“, nepotrebno sam kazala, pokazavši na njega.

„Idem po nešto za jelo“, raspevano je kazala Delija i iskežila se u maminom pravcu. „Ako vam nisam potrebna.“

Mama ju je ošinula pogledom koji je jasno govorio *crkni* na tri različita jezika, i Delija je nestala. Pošto je otišla, iskrivila sam vrat da vidim baku i ugledala samo gomilu cevčica i mašina. Obratila sam se mami optužujućim glasom, iako mi to nije bila namera: „Zar nisi kazala da je pala?“ Progurala sam se dublje u sobu i pridružila se mami pored kreveta. Udaljila se od mene poput kapljice ulja koja dodirne vodu.

Baka je ležala sasvim nepokretno ispod uredno zategnutog ćebeta na kome su ukočeno počivale njene šake. Nije bilo vidljivih povreda na osnovu kojih bih mogla da zaključim da su joj vile i vilenjaci to uradili ili šta bi mogao da predstavlja taj „vilinski metak“. Ali nije bila ni budna. Čovek bi rekao da duboko spava ili da bez svesti leži u bolničkom krevetu.

Okrenula sam se ka mami. Džejms je stajao iza nje pognute glave. Izgleda da je brže od mene izanalizirao bakino stanje. „Šta joj je?“

Mamin glas je zvučao efikasno. Osećanja su i dalje bila brižljivo zaključana. „U kom i je. Niko ne zna zašto. Nije pala. Nije bila

bolesna. Jednostavno je u komi, i niko ne zna kada će se probuditi. Uradili su gomilu testova, kao što su MRI i ostali i za sada je sve u redu. Ali još čekamo na neke rezultate. Kažu da bi svakog trenutka mogla da ustane.“

Ili nastavi ovako da leži narednih sto godina. Pogledala sam baku, ličila je na mrtvacu. Taj prizor me nije uznemirio. Imala sam utisak da gledam neku emisiju na televiziji u kojoj glumimo ja i moja porodica, a stvarna ja sedi bezbedna ispred televizora. Pitala sam se da li će se ponoviti događaj sa mačkom, da li će me osećanja sustići kasnije, kada spustim gard.

Sumrak je učinio da soba izbledi. Nalazio sam se napolju i zurio u blatnjavu odeću u jarku, skvrčenu pod raznim uglovima usled čega mi se prevrtao stomak. Voda u jarku ju je samo polovično prekrivala. Trebalo mi je nekoliko trenutaka pri sve bleđoj svetlosti da shvatim da je to gomila tela i udova isprepletenih u stravičnoj slagalici. Nečija bela šaka čvrsto me je uhvatila za ruku ispod novog sjajnog torca i povukla. Njen vlasnik, visoki mladić zlatasto smeđe kose, reče: „Hajdemo, Luk. Hajdemo. Mrtvi su.“

Nisam mogao da odvojim pogled od tih tela. Rilo mi je hladno i osećao sam se prazno. Na tome sam bio zahvalan. U neku ruku mi je laknulo što ne mogu da plačem za svojom braćom. Oslepeo bih da zakukam. Morao bih da provedem sate i sate praveći kapi kako bih njih ponovo mogao da vidim. A tokom tih sati bih se pitao šta li oni rade dok ja nisam svestan njihovog prisustva.

„Luk, ništa ne možeš da učiniš.“

„Da sam bio ovde...“ *Ovde, umesto što sam izvršavao njene zaповesti...*

„U tom slučaju bi i ti bio mrtav.“ Zlatasto- smedokosi muškarac me je ponovo povukao za ruku, ovog puta još jače nego malopre. „Sklanjaj se odatle. Učinićemo da zaboraviš.“

„Nikada neću zaboraviti.“ Luk je zatvorio oči, ali je slika izlomljenih tela i dalje bolno plamtela iza njegovih kapaka.

„Derdra, Džejms se tebi obraća.“

Trebalo mi je nekoliko trenutaka da razdvojim stvarnost od Lukovog sećanja. Da zamenim smrad blata i smrti mirisom bolničkog antiseptika. Postiđeno sam nekoliko puta trepnula da se oslobodim, a onda sam se okrenula ka Džejmsu koji je stajao pored vrata. „Molim?“

„Rekoh, žao mi je što ne mogu da ostanem“, ponovio je Džejms. „Imam svirku večeras sa gajdašima. Nema šanse da se izvučem.“

Mamino lice iznenada se smrklo. „Derdra, svirka.

Prijem kod Varšavskih. To je večeras.“

„Mislila sam da je u nedelju.“

„Danas je nedelja. Ne mogu da verujem da sam na to zaboravila.“ Zamišljeno se ushodala. Prvi put je takvu vidim. Džejms je začuđeno podigao obrvu kada mu je okrenula leđa, ali ja sam razumela maminu preneraženost. Uvek je do detalja planirala svima život i pojedinosti beležila u neku vrstu dnevnika u svojoj glavi. Činjenica da je zaboravila nešto od toga govorila joj je da ju je bakino stanje zaista uzdrmalo... a nije dolazilo u obzir da prizna da je uzdrmana.

„Kako ćeš stići tamo? Delija ima svoja posla... Tata treba da me pokupi kasno večeras posle posla. Ja ovde nemam kola.“

„Ja ću je odvesti.“ Džejmsov glas prekinuo je njeno šetkanje.

„Ne. I ti moraš da stigneš na svirku.“

Odmahivala sam glavom, zamišljajući kako odlazim na prijem i bljujem u toaletu dok baka leži u bolnici. „Mama, taj prijem nije toliko važan. Javiću im da ne mogu. Mogu da puštaju CD ili tako nešto. To je samo glupi prijem, a baka je u bolnici.“

Prestala je da korača i zagledala se u mene.

„Varšavski su ga planirali mesecima. Ne možeš da odustaneš. Ovo se neće promeniti zato što si ti ovde.“ Pokazala je na baku prstom koji je blago podrhtavao. „Zašto tata baš danas mora da radi do kasno...“

Strašno me je nerviralo što se tako glupo drži svog prokletog rasporeda. „Da si mi dozvolila da polažem vozački, mogla bih sama da se odvezem gde treba. Kakva luda ideja, a? Šesnaestogodišnjakinja sa vozačkom dozvolom?“

Mama me je gledala napućenih usana. „Ne budi smešna, Derdra. Obe znamo da još nisi spremna da sama voziš.“

Džejs nije morao da bude medijum da bi osetio kakvo stanje je na pomolu. Povukao se u ugao sobe.

„To su gluposti“, rekoh joj ja. „Umem bolje da se uparkiram od tebe! Ti jednostavno želiš da kontrolišiš svaki delić mog života. Jasno je meni zašto ne želiš da vozim! U tom slučaju ne bi mogla da nadgledaš svaki moj budni trenutak!“ Prestravila sam se, jer sam mislila da sam preterala, ali nisam mogla da se zaustavim. Zašto to radim upravo sada? *Umukni, Di, samo umukni.* Ali nisam poslušala samu sebe. „Dojadilo mi je da radim sve na tvoj način. Dojadilo mi je da mi planiraš ceo život.“

Mamino lice se ukočilo. „Ne mogu da poverujem da si toliko nezahvalna. Zar ne shvataš koliko si srećna što imaš roditelje koji misle na tvoju budućnost? Trudim se da ti omogućim da postigneš nešto u životu, jer mi je mnogo stalo do tebe.“

„Trudiš se zato što ti nisi postigla“, odbrusila sam.

„Zato što je Delija uradila sve ono što si ti želela da uradiš.“ *Oh, Bože, nisam valjda upravo to izgovorila.*

Izraz lica joj se nimalo nije promenio. „Moramo li baš sada da vodimo ovaj razgovor?“

„Mi nikada ne razgovaramo, mama. Nikada me ne pitaš za mišljenje. Samo me sve vreme guraš, a to je *glupo*. Odavno je trebalo da obavimo ovaj prokleti razgovor.“

„Šta želiš da ti kazem? Da mi je Delija ukrala život? Da Delija dobija sve? Da bi ti mogla da budeš sve ono što ja nisam... Previše te forsiram... Ja sam majka koja samo zapoveda... Eto, jesi li sada srećna?“ Delimično se okrenula od mene i počela da pretura po

tašni. „Pozvaću Deliju. Možda će hteti da se vrati i odveze te na svirku.“

Nisam mogla da prestanem da se tresem. Nisam mogla da poverujem da sam joj se suprotstavila.

Bila sam šokirana svojim ispadom. Nisam znala šta mi bi da se tako izvičem na mamu dok baka leži u bolničkom krevetu. Oklevala je da ukuca broj... Mislim da je bila isto toliko uzbuđena što će pozvati Deliju koliko sam ja bila uzbuđena što ću se voziti u Delijinim kolima.

„Ne zovi Deliju. Pozvaću Luka. On će verovatno moći da me odveze.“ Izvadila sam telefon i ukucala njegov broj. Mora da se javi, potrebno mi je da se javi. Želela sam da izađem iz ove sobe i da se sklonim što dalje od svoje porodice. Čak i od Džejmsa koji je stajao u dovratku i pokušavao da se pretvara da nije čuo našu raspravu. Želela sam da pobegnem od svega što je trenutno sačinjavalo moj život.

„Da?“ Uticaj koji je Lukov glas imao na mene bio je malo ublažen preko telefona, ali je ipak uspeo u meni da izazove bolnu želju da budem pored njega.

„Luk?“

Kada je čuo Lukovo ime, Džejms je skrenuo pogled.

Ali Lukov glas me je odvukao na drugu stranu.

„Mislio sam na tebe.“

Setih se mrtvih tela u jarku. „I ja na tebe.“ Nisam mogla da kažem nešto više pred prisutnima koji mi trenutno nisu bili naklonjeni. „Ovaj, u bolnici sam. Da li bih mogla da te zamolim za uslugu?“

Luk je istog časa pristao i obećao da će uskoro doći. Džejms je promumlao neku vrstu pozdrava i pobegao iz sobe pre nego što sam stigla da smislim šta da mu kažem. A mama je samo stajala prekrštenih ruku i proučavala me.

Obavila sam ruke oko sebe. „Da čujem, mama?“

„Obuci plavi komplet.“

* * *

Stajala sam ispred ulaza u bolnicu dvadeset minuta pre nego što sam ugledala Buketala kako se probija kroz pljusak, tamna masa u sivom, bezobličnom svetu. Stresla sam se, delimično zbog napetih živaca, delimično zbog očekivanja, delimično zbog velikog olakšanja i gledala kako se stari nudi zaustavlja ispod betonske nadstrešnice i kako se sa njega sliva voda na klizavi tamni asfalt.

Dok sam trčala ka kolima, sevnula je munja, blistava i silna, a sekundu kasnije je tako snažno zagrmelo da sam na trenutak ogluvela. Uletela sam u kola i zalupila vrata, ostavivši oluju napolju.

Dok je automobil kretao, preplavilo me je nekakvo čudno osećanje olakšanja. Imala sam utisak da je prestao da me muči bol koji nisam ni znala da me muči. Morala sam da uzdahnem.

„Izvini što mi je toliko trebalo.“

Čim sam začula njegov glas pored sebe, postalo mi je sasvim svejedno što on uopšte nije za mene. Bilo mi je toliko drago što sam u kolima s njim da nisam mogla čak ni da zamislim da bi bilo šta drugo moglo biti važno. Znala sam da je to sebično, ali nisam marila.

Okrenula sam se ka njemu. I on je mene pogledao, i to ozbiljno. Ispod očiju je imao tamne podočnjake... podsećanje na borbu od prethodne noći. „Zdravo, dražesna.“

Rekla sam mu istinu. „Zaista mi je drago što te vidim.“

„Nemaš pojma koliko mi je bilo potrebno to da čujem.“ Njegov uzdah mogao se meriti sa mojim.

„Kuda?“

„Prvo kući da uzmem harfu. I prokleti plavi komplet.“

„Imam poklon za tebe“, rekao je Luk. Ne odvajajući pogled od puta, zavukao je šaku u džep i spustio mi u šaku bakin prsten.

„Izvukao si ga iz lavaboa?“ Ponovo sam ga stavila na prst. Više

mi nije bio tako ružan, jer sam sada znala koliko je koristan. Dok sam odsutno prelazila prstom po ivici, zagledala sam se kroz prozor u kišu. Naleti vetra udarali su u kola. Na trenutak ih je ispunila blistava svetlost i ja sam se šćućurila sekundu pre nego što je udario grom. „Divna noć za prijem.“

Luk je bacio pogled na retrovizor, iako iza nas nije bilo ničega osim sivog zida. „Sve će biti gotovo do prijema. Mada me brinu sve te munje.“ Lice mu se smrklo. „Unose mnogo energije u atmosferu.“

Odmah mi je bilo jasno na šta misli. „A tu energiju bi Eleanora mogla da upotrebi za ponovni čin nestajanja?“

„Ne brine mene nestajanje“, reče on skrušeno. „Već pojavljivanje.“

Da li je zato svaki čas gledao u retrovizor? I ja sam, sve dok nismo stigli do kuće, svaki čas bacala pogled na ogledalo na suvozačevim vratima, iako nije imalo šta da se vidi osim mlaza vode koji su podizale gume.

Skrenuli smo na prilazni put. „Idem po harfu i da se presvučem. Želiš li napolju da me sačekaš?“

Luk se preko mog ramena zagledao u praznu kuću koja se jedva videla kroz zavesu od kiše. „Ne želim da budeš sama. Poći ću s tobom.“

Iskočili smo iz kola i potrčali ka stražnjim vratima. Kiša mi se slivala niz prste dok sam pokušavala da gurnem ključ u bravu. Otvorila sam vrata što sam brže mogla. Kada smo se našli u kuhinji, pogledala sam Luka i zastenjala.

Spustio je pogled na mokru košulju i rekao blagim glasom: „Trebalo ti je sto godina da otključaš vrata, šta si očekivala? Gde je sušilica? Ubaciću je unutra dok se ti budeš presvlačila.“

Čim sam ga zamislila bez košulje, vilica mi se oklembesila i jedva sam uspela da pokažem prstom ka vešernici pre nego što sam se povukla u svoju sobu. Odustala sam od staromodnog plavog

džempera koji mi je mama savetovala da obučem i odlučila se za beli uski džemper na zakopčavanje i kaki suknju. Zamišljala sam da u toj odeći izgledam *profesionalno, ali seksi*. Dok bih u plavom džemperu koji mi je mama odabrala verovatno izgledala kao frigidna puritanka zaludena muzikom.

Vratila sam se u prizemlje, oprezno stupajući kroz sivilo zaostalo posle kiše. Bilo mi je čudno što sam sama u kući. Bez zujanja televizora, Delijinog glasnog govora i stalnog zujanja maminog miksera, kuća je delovala tiho i prazno; jedini spori i ritmički zvuk proizvodila je sušilica za veš. Zamislila sam Luka kako stoji tamo dole i čeka da siđem; obuzela me je ista ona nervoza kao pred javni nastup.

Nisam imala poverenja u samu sebe kada je on bio u pitanju.

Ušla sam u slabo osvetljenu kuhinju i odmah ugledala Lukovo bledo obličje. Stajao je šakama oslonjen o radnu površinu i gledao kroz prozor. Pošto je bio nag do pasa, mogla sam da vidim kako stvarno izgleda njegovo mišićavo telo. Podsetio me je na savršeno podešenu i smrtonosnu mašinu. Ramena su mu bila pokrivena plitkim ožiljcima koji su podsećali na tajanstvenu kartu. Sledeći ih, moj pogled je stigao do zagonetnog sjaja zlatne trake oko njegovih bicepsa. Čim sam ušla, blago je nakrenuo glavu i ja sam znala da me je čuo iako je nastavio da zuri kroz prozor u kišu još nekoliko sekundi pre nego što se okrenuo.

„Baš si bila brza.“ Kada se okrenuo, ugledala sam ogroman, beo, bezobličan ožiljak u blizini srca, veći od svih ostalih. Nisam se trudila da prikrijem svoju znatiželju. Prišla sam mu. Začkiljila sam kada sam shvatila koliko mora da je bila velika ta rana.

„Od čega je ovaj?“

Nije mi odgovorio. U njegovim očima nazrela sam istu onu dubinu kao i onomad kada sam završila sa čitanjem njegovih misli. Ispružila sam ruku, opreznim prstima dodirnula izdignuti, neravni ožiljak i osetila pod njima sjajnu kožu. Istog časa me je pohodilo sećanje.

Bilo je to jedno od onih koje sam već imala prilike da vidim u grobnici. Ali ovog puta mi se pružila prilika da duže posmatram. Luk stoji leđima okrenut ka nekoj staroj drvenoj zgradi i drži vrh grešnog noža naspram vlastitog ramena, ovlaš i pažljivo izvlačeći po koži liniju do torca kao da iskušava svoju snagu. Kapljice krvi izbijaju duž traga, a ja zadrhtim od pogleda njegovih očiju... Kao da iza njih ničega nema. U naredni rez uneo je više snage, ali se ni ovog puta nijednom nije trgnuo dok je parao vlastitu kožu. Sečivo je preskočilo preko torca. Naredni rez bio je još dublji. To je, razume se, bilo ludilo. Ako je pokušavao da se je to uzaludan posao. Nož nije mogao da naudi torcu. On je i dalje postojano obuhvatao njegov biceps iako je nastavio ruku da pretvara u trake mesa, koje je lepljivo crveno ćebe prekrivalo posle svakog novog poteza nožem. Takođe se prelivalo preko zlatne trake oko njegove mišice.

Luk je konačno drhtavo spustio nož i ja sam odahnula. Ali prerano. Brzo poput napada zmije otrovnice, zario je sečivo u vlastite grudi i stao mahnito da ga uvrće. Šake su mu konačno skliznule sa drške, glava pala unazad na zgradu, a telo počelo da se uvija i lučno izvija.

Zadržala sam dah i na jedvite jade oslobodila se sećanja. Oči su mi bile vlažne od suza. Treptala sam.

„Pokušao si da se ubiješ.“ Čim sam to izgovorila naglas, sećanje je postalo stvarno. Zurila sam u njega i ponavljala: „Pokušao si da se ubiješ?“

Luk je progutao knedlu, stojeći nepokretan poput kakvog kipa pod mojim prstima.

Pokušavajući da umetnem ovaj delić u slagalicu zvanu Luk, nastavila sam da sledim blede linije koje su prelazile preko njegovog torca. „Zašto bi to učinio sam sebi?“

„Videla si.“ Postojano mi se zagledao u oči. „Zašto ne bih?“

Šesnaest godina odlaženja u katoličku crkvu ispunilo mi je usta odgovorima, ali svi su oni imali ukus lepka i zato sam ćutala. A onda

mi je iznenada palo na pamet da mi odgovor ni ne neba... da zapravo ne želim da govorim. Zagrlila sam ga, obavila ruke oko njegovog vitkog tela i priljubila obraz uz ožiljak na njegovom ramenu, onaj koji je napravio kada gaje prvi put zaparao sečivom.

Luk je položio glavu na moju i nastavio da broji minute svojim dahom, dok su se otkucaji mog srca usporavali, hvatajući korak sa njegovima. A onda sam osetila njegova usta, njegov topao dah na mojoj hladnoj koži, pritisak na vratu, istovremeno nežan i uporan. Deo mene mi je govorio da ga zaustavim dok sam još pri sebi, ali ga je veći deo mene isuviše želeo... Želeo je da oseti njegove poljupce na vratu, iza uveta, duž vilice, dok njegova usta ne pronađu moja i ukradu mi dah. Nisam bila u stanju da razmišljam, jer mi je mošusni miris njegove kože bio tako blizu, a njegovi prsti upleteni u moj rep. Mozak je vrištao - *otišao je predaleko* - ali se telo kretalo u vlastitom ritmu, i sve više priljublivalo uz njega.

Iznenadni bol prostrelilo mi je srce i isterao mi vazduh. Osetila sam kako se Lukovo telo ukočilo. Odgurnuo se od mene, prineo šaku grudima i položio prste na kožu. Oči su mu sve više tamnele. Kada je novi bol protutnjao kroz moje grudi, ostavivši za sobom plameni trag, Luk se stresao i čvrsto zatvorio oči.

„Šta se događa?“, prošaputala sam. Ali plameni prst ponovo je prešao preko mog srca. Ovog puta Lukovo telo se zgrčilo i on je udario o radnu površinu, oborivši poklopac od lonca na pod. Posegnuo je drhtavom šakom ka radnoj površini pre nego što se srušio na pločice pored poklopca. Tork oko njegove ruke sijao je belim vrelim sjajem, osvetijen nekom vrstom zastrašujuće magije.

Tek sam rada shvatila. To nije bio moj bol... već njegov. Ono što sam ja osećala bila je samo senka, neka vrsta srodnog bola izazvanog onom čudnom magijom koju sam primenila na nama na groblju. Spustila sam se pored njega. Drhtao je u skladu sa plamenim talasima koji su se kotrljali kroz moje grudi.

„Luk.“ Dodirnula sam mu lice i on je usredsredio pogled na mene, grizući usnu. „Šta ti se to događa?“

Osećala sam da se njegovo telo trese pod mojom šakom, gledala sam ga kako daje sve od sebe da ne zaurla od bola i osećala sam se gore nego što sam mogla i da zamislim. Jedva je procedio kroz zube.

„Kažnjavaju me.“

Trgnula sam glavu uvis i zagledala se u prozore, pokušavajući da nazrem to što je moglo da nas promatra.

Luk je primetio moj pokret i sa puno muke uspeo da izgovori: „Zbog... onog što sam kazao... Eleanori.“ Zastenjao je i sav se sklupčao oko stegnutih pesnica.

Setih se izraza Eleanorinog lica u tom trenutku. Zbunjeno ga je upitala zašto ne može da me ubije kad sam ja samo obična devojka. Vilinska kučka! Ja nisam bilo koja devojka. Ja sam mušičava devojka. Zavukla sam šaku među isprepletene udove i pritisnula je na Lukove grudi. Osetila sam otkucaje njegovog srca, spore i tegobne kako se apatično odbijaju o rebra.

Zatvorila sam oči, pokušavajući da razmišljam o tome kako sam se osećala dok sam pomerila detelinu preko stolova. Pred očima mi je bila vatra koja je plamtela u Lukovim grudima i prljila krila pomahnitale golubice. U crnim očima golubice odražavali su se narandžasto-beli plameni jezičci koji su proždirali jedno pero za drugim, kovrčali ih i pretvarali u crne neupotrebljive stvari.

„Ugasi se“, prošaputala sam. Međutim, vatra je nastavila da gori, a golubica je otvorila kljun i zagledala se u nebo, zaleđenog i praznog pogleda usled bola. Morala sam da se sabe-rem, usredsredim na problem. Šta izaziva gašenje vatre? Nedostatak kiseonika, je li tako? Zamislila sam da nešto isisava vazduh iz plamenova i da on beži od vreline, ostavljajući za sobom prazninu kojom vatra ne može da se hrani.

Vatra se zaleljala i smanjila na jednom krilu golubice, posle čega je i bol u mom srcu zatreperio.

„Nemoj“, dahtavo mi je rekao Luk. Otvorila sam oči i videla kako

odmahuje glavom. „Nemoj to da radiš. Samo me ostavi na miru.“

„Zašto?“

„Znače.“ Osećala sam pod šakom grčevire otkucaje njegovog srca. „Saznaće šta sve možeš. Za sada... samo nagađa.“

Bilo mi je jasno da ga boli svaki mišić. „Ne mogu da te gledam takvog.“

„Slagao sam je. Rekao sam joj da ti... nisi... pretnja.“ Okrenuo je lice od mene. Izgrižena usna mu je krvarila. „Molim te... Di... nemoj.“

Nisam znala šta da radim. Strašno sam se plašila da bi mogao umreri ležeći pored poklopca na popločanom kuhinjskom podu. Ako uopšte može da umre. Pošto sam videla kako mu se oštrica noža zariva u grudi, nisam više bila sigurna da može umreti. Međutim, znala sam da oseća bol i teže mi je bilo njega da gledam kako se grči na podu nego da podnesem vlastiti bol.

Sklopčala sam se na hladnim pločicama pored njega i zagrlila to drhtavo mišićavo telo, zarivši lice u njegov vrat. I dok smo tako zajedno ležali, dok je on postajao sve topliji i topliji, a ja ga stezala sve jače i jače, duboko dišući sam čekala da prestane da se trese i konačno smiri. Sve vreme sam znala da sam mogla to da sprečim. Mislim da je to bila najteža odluka koju sam ikada morala da donesem.

Luk je otvorio oči i položio šaku na moj obraz, rekavši tako tiho da sam ga jedva čula. „Hvala ti.“

A možda on to uopšte i nije kazao naglas.

15

Nisam želela da idem na onaj prijem. Bakino sranje bilo je neizvesno tako da nije imalo nikakvog smisla svirati na nekakvom prijemu. A sada pošto sam videla Luka kako se muči na kuhinjskom

podu, to bi bilo čak i idiotski. Prožimao me je strašan utisak da je vreme dragoceno i da bi zabavljanje gomile bogatih advokata predstavljalo pravo traćenje tog istog vremena.

„Život mora da ide dalje“, rekao je Luk kada sam mu kazala da ću otkaçiti prijem. „Ne možeš jednostavno da prestaneš da živiš. Šta bi inače radila?“

Provela bih to vreme s tobom. Ležala s tobom u mom krevetu, trudila se da upamtim tvoj miris i zvuk tvog glasa kako mi to niko nikada ne bi mogao oduzeti.

Prešao je šakom duž moje ruke i prepleo prste sa mojima. „Di, moraš da nastaviš kao da se ništa ne događa. Ako to ne uradiš... Oni će doći da obave ono što ja ne mogu.“

I tako smo spakovali moju harfu u kola i krenuli do Varšavskih. Kao što mi je Luk bio obećao, nebo je bilo vedro i jasno, a jedini znaci oluje već su zamicali za drveće. Dok je Luk vozio zadubljen u misli, ja sam se zavalila na suvozačevom sedištu i počela da kucam epsku poruku Džejsmu... Sve sam mu priznala, kao što smo to uvek radili. Od početka našeg prijateljstva, pribegavali smo pisanoj (to jest otkucanoj) reči kada je trebalo da izrazimo misli kojih smo se na neki način stideli ili su bile suviše ozbiljne da bismo o njima razgovarali u četiri oka. Setila sam se da sam jednom od Džejsma dobila dugačku poruku o anđelima čuvarima u kojoj je razglabao o tome da li svako ima svog anđela čuvara ili ne, i još jednu u kojoj me pita da li mislim da je zatvorenost mentalna bolest, a sećam se i da sam ja njemu poslala jednu dugačku o tome kako smatram da se nikada neću uklopiti, i još jednu u kojoj sam napisala da je muzika možda u stanju da nas pronese kroz vreme... Bila je toliko dugačka da mi je bio potreban čitav sat da ukucam sva slova na neodgovarajućoj tastaturi. Ova je bila nešto kraća od te.

Džejmse, trebalo je da budem iskrena s tobom od početka, ali plašila sam se da ne povredim tvoja osećanja ili pokvarim naše prijateljstvo. Provodila sam dosta vremena s Lukom i mislim da se zaljubljujem u njega. Znam daje to ludost i suviše brzo, ali ja tu

ništa ne mogu. On je na neki način deo ove vilinske stvari, ali još ne znam na koji. Čitam mu um i to je jedna od novih uvrnutih stvari koje sam u stanju da radim i mislim da sam otkrila da je pobio mnogo ljudi. Znam da će ti ovo zvučati zbrkano, ali mislini daje bio prisiljen. Trebalo bi da ubije i mene, ali neće, i ja sada strahujem da će onaj ko stoji iza svega ovoga njemu uraditi neko grozno. Ne znam šta da radim. Možda je meni zapalo da ga spasem. Molim, ne budi ljut na mene; meni je potrebna tvoja pomoć.

Uzdahnula sam i izbrisala poruku pre nego što sam je poslala. Potom sam zatvorila telefon i okrenula se ka Luku. „O čemu razmišljaš?“

„Da li će moju životnu priču napisati kao tragediju ili epsku fantastiku?“ S mukom se otrgao od vlastitih misli i sve mi se čini da je živnuo samo mene radi.

Nasmejala sam se. „Takođe se pitaš hoće li angažovati nekog slatkog momka da igra tvoju ulogu?“

„Ne, pitao sam se da li će se film završiti poljupcem, ili prikazom polja po kojima sam nekada slobodno lutao.“ Pogledao me je na tren i prstima prešao preko moje nadlanice pre nego što se ponovo zagledao u put pred sobom. „Nadam se poljupcu, a očekujem švenk.“

Namrštila sam se. „Možeš li da mi kažeš ko ti je uradio ono u kuhinji?“

Luk je ćutao nekoliko trenutaka, kao da nije siguran koliko može da mi otkrije. „Neko... ko je počeo isto kao ti.“

„Oh, to je baš određeno.“

„*Ne mogu* da budem određeniji.“

Dnevna svetlost je polako zamirala i ja čkiljeći pokušah da razmišljam o tome kakva sam.

„Stidljiva? U vlasti više nego odlučne majke? Muzikalna?“

Luk je stenjanjem propratio sve što sam navela.

„Razmišljaj o osnovnim stvarima.“

„Žensko? Ljudsko biće?“

„Bip! Osvojili ste bojler!“ Luk je stavio naočari za sunce, jer je i on počeo da čkilji na večernjoj svetlosti. Sa njima je bio gotovo nepodnošljivo kul. Zaista nije bilo fer što je u svom arsenalu imao toliko raznog oružja koje je pogađalo Derdrina osećanja. „Teorijski posmatrano, ako je ona slična tebi, mogu da pričam o tebi, i ti ćeš tako saznati dosta o njoj, a nećeš se uvaliti ni u kakvu nevolju.“

„Od svega toga me je zbolela glava, ali mislim da te pratim.“

Luk se zagrejao za dotičnu ideju. „U redu. Popričajmo o tvom daru. On ne može da izmeni ono što jesi. To je kao...“ Upinjao se da pronađe prave reči. „To ti je kao pijanstvo. Čak i kada se natreskaš, u osnovi ostaješ ona stara ti... Pijanstvo može samo da ukloni sve tvoje inhibicije. I pomogne ti da budeš više ti. Što znači, ako poseduješ neku gadnu crtu, bićeš podmukao pijanac. Ako si fina osoba, bićeš jedna od onih srdačnih pijanica. Ti si ludo talentovana devojka koja poseduje zapanjujuću snagu volje, a dar koji poseduješ pojačava tu tvoju osobinu do eksplozije.“

„Već si me osvojio. Ne moraš da me zasipaš komplimentima.“

Luk neodređeno odmahnu rukom. „To mi dođe nekako prirodno. Imam utisak da ne mogu da prestanem. Tvoj konjski repić je toliko sladak da u meni izaziva želju da ga dodirnem. Vidiš, jednostavno mi je izletelo.“

„Ako me nateraš da porumenim, *udariću* te.“ Njegova iznenadna promena raspoloženja me je izbacila iz ravnoteže... Ovo je bio Luk koji je flertovao sa mnom na takmičenju, a ne onaj Luk koji je ronio krvave suze u grobnici ili Luk izgubljen u sećanjima u kuhinji. Moram priznati da mi je ovaj Luk nedostajao.

Pogledao me je i nagradio kratkim, sjajnim osmehom.

Zagrizla sam usnu, ali sam ipak pocrvenela.

„Nastavi da mi pričaš o daru. Pretpostavljam da ta neka druga, koja možda mnogo podseća na mene, ali nije ja, *nije* bila fina osoba

koja je postala super fina osoba pošto se saznalo za njen dar.“ Moje isticanje reči „dar“ očigledno je bilo sarkastično. Još nisam bila odlučila da li da prihvatim Lukovu terminologiju ili ne.

„Ne. Neko ko bi mogao biti sličan tebi i ko je možda imao neke veze sa mojim stanjem bila je jedna gadna paranoidna šizika koja je volela da naređuje ljudima. A kada je razvila svoj dar, postala je gadna, paranoidna šizika koja je naređivala ljudima i povređivala ih ako ne bi izvršavali njena naređenja. Mnoge ljude je povredila.“

Zamislila sam se nad njegovim recima. „A gde se ti uklapaš u sve to?“

„Rekao bih u deo o povređivanju. Znaš šta će se desiti ako pokušam da ti kažem.“ Krišom je bacio pogled na tork. „A gde se ja uklapam u sve to?“

„Ti se uklapaš u deo o paranoji.“

„Plaši se harfistkinja?“

„Upotrebi *mozak*, Di. O čemu smo upravo razgovarali?“

U tom času mi je sinulo. „O telekinezi. Na to si mislio tamo u kuhinji, kada si joj kazao da ne predstavljam pretnju.“ Razmislila sam još malo i izvalila: „Ali to je *glupo*. Da ste me ostavili na miru na takmičenju i da me perverzni baksuzi nisu zasipali četvorolisnim detelinama, nikada ne bih ni saznala da vile i vilenjaci postoje. Jedinu pretnju predstavljala bih za one koji su se našli između mene i kupatila kada me je uhvatila nervoza.“

Luk me je pogledao i iscerio se. Do sada ga nijednom nisam videla ovako veselog. „Tu stupa na scenu paranoidno-šizoidni deo.“

„Nemoguće da sam jedino ja ovakva... oh.“ Tog časa je gomila tela u Lukovom sećanju počela da ima smisla. „Zbog toga, znači... oh.“ Takođe su svi oni razgovori koje sam načula odjednom imali smisla. „Tako znači, ona te tera da radiš takve stvari. Zašto tebe?“

Luk je odgovorio novim pitanjem. „Zašto ne Eleanoru?“

U svom umu videla sam Eleanoru kako naglo povlači elegantne prste što dalje od mene i ključa oko mog vrata. „Gvožđe... Eleanora

ne može da ga dodirne. Ali zar kraljica ne može da ga dodirne? Ona je ljudsko biće.“

„Ne sasvim, ne više.“

Zavrtela sam glavom. „Ali videla sam te... videla sam šta misliš o svemu tome. Kako može da te natera da radiš takve stvari?“

„Dobro znaš da ne mogu da ti kažem.“

Razmišljala sam o tome kako je Luk zario nož u vlastito srce u pokušaju da uništi sam sebe. I o tome kako me je tužno upitao hoću li mu ikada oprostiti dok je sedeo u grobnici. Šta god da ga je nagnalo da ubije sve one ljude mora da je bilo prilično strašno. Sinula mi je užasna ideja. „Ti ne zapadaš u trans, zar ne? Ona je u stanju da na daljinu kontroliše tvoj um na neki vuđu način?“

Luk odmahnu glavom. „Bojim se da sam u tim prilikama uvek potpuno svestan. A onda si ti naišla, zadivila me i to je bio kraj svemu.“ Iznenada je razvukao usta u osmeh, iznenadivši me.

„Neopisivo sam lakomislen. Da li je to ljubav?“ Pre nego što sam stigla da mu odgovorim, on nagazi na kočnicu. „Je li to ta kuća?“

Podigla sam pogled. „Aha.“

Ogromna kuća od cigle porodice Varšavski bila je smeštena podalje od puta. Njena fasada sa stubovima dominirala je ogromnim travnjakom koji se pod blagim nagibom pružao ispred nje. Luk je krenuo Bukefalom uz strmi prilazni put, ne odvajajući pogled od besprekorno uređenog zemljišta. „Ne vidim nijedna kola. Jesi li sigurna da smo stigli u pravo vreme?“

„Sada je pola osam, je li tako?“ Pogledala sam na sat u kolima i uverila se da je tako. „Trebalo bi da smo stigli na vreme. Gospoda Varšavski je kazala da prijem počinje u osam i da slobodno zaobiđeni kuću i smestim se u rotundi. Bila sam već ovde, na prijemu njene kćerke. Oni su mamini prijatelji.“

„Tvoja mama ima *prijatelje*?“

„Budi dobar!“

Luk je razvukao usta u osmeli i parkirao kola sasvim blizu kuće.

On je poneo moju harfu, a ja njegov ruksak. Prišao mi je sasvim blizu i čvrsto mi stegao šaku. Zajedno smo zaobišli ogromnu kuću od cigle, prošli pored grmova u obliku spirala i kamene fontane sa dečakom koji piški u baru. Ako se ikada obogatim i postanem slavna, nadam se da mi novac neće pomutiti pamet i da neću ukrasiti travnjak dečacima koji piške.

U prostranom dvorištu iza kuće nije bilo nikoga, mada su stolovi na sklapanje stajali oslonjeni o zid u blizini stražnjih vrata, a naspram zastakljenog trema protezali su se dugački redovi sklopivih stolica. Povala sam Luka kroz narandžasto-zeleno veče do rotunde sa podom od cigle, krugom stubova i belom kupolom.

„Izgleda da smo baš poranili“, primetio je Luk. Doneo je stolicu na sklapanje za mene i seo na ivicu rotunde, prateći moje pripreme. Posle nekoliko trenutaka tišine, rekao je: „Znam za tvog brata.“

Zavukao je šaku u ofucani platneni ruksak i iz njega izvadio kutiju sa flautom. „Saznao sam iz jednog od tvojih sećanja. Koliko si imala godina kada ga je tvoja majka izgubila?“

Mogla sam da se pravim da nemam pojma o čemu govori, ali nisam mogla, jer sam se sećala meseca, dana i sata kada je mama izgubila bebu. Takođe sam upamtila i kakvo je vreme bilo napolju i šta sam tog dana doručkovala. Pitala sam se šta je Luk još iskopao iz moje glave. „Deset.“

Spretno je sastavljao delove flaute dok je pogledom prelazio duž ivice dvorišta, uvek na oprezu.

„Možda ne želiš da pričaš o tome?“

Setila sam se kako je mamin ogroman stomak prerano nestao i da sam je tada poslednji put videla da plače. Ali to nije bila moja tuga. Posmatrala sam je iz prikrajka. Trudnoća je ionako za mene oduvek bila pomalo nadrealna. „Ne, u redu je. Šta te zanima?“

Luk je preleteo pogledom preko drveća najbližeg rotundi: tri mala trnovita drveta udaljena nekoliko stopa od nas. „Pre nego što zaključim da mi se neko ne dopada, uvek pokušavam da dokučim

postoji li neki razlog zbog koga su ti ljudi takvi kakvi jesu.“

„Misliš na *mene*?“

Sažaljivo me je pogledao. „Na tvoju mamu, glupko.“

Grizla sam usnu. Istovremeno sam osećala potrebu da stanem u njenu odbranu, ali mi je i laknulo što objektivna treća strana smatra da s njom nije lako živeti. „Dobra je ona.“

Luk se namrštio. „Zahvaljujući tvojim sećanjima, bio sam u prilici da vas bez žurbe promatram i mislim da već izvesno vreme ona nije dobro. I nemoj odmah da potežeš Deliju.“ Zavrteo je glavom i dodao posle trenutka pauze. „Moraćemo da zaštitimo tvoju porodicu. Ako i dalje budem odbijao da te sredim, oni će pokušati da dopru do tebe po svaku cenu.“

Nisam mogla da zamislim da bi iko uspeo da navuče mamu da nosi gvozdeni nakit. Ili da se upusti u inteligentan razgovor s tatom o vilama i vilenjacima. A Delija... Ona je u stanju sama da se brani. Možda bih mogla da upotrebim Deliju kao mamac.

Luk se nasmejao kada je video izraz mog lica.

„Mislim da bi trebalo da saznamo na čemu je tvoja baka radila pre nego što su oni stigli do nje.“

Istog časa sam se otreznila, jer sam se setila da baka leži u bolnici dok se mi ovde smejemo. „Da li će lekari moći da je dovedu u red? Da li *ti* možeš da je dovedeš u red?“

Luk slegnu ramenima i odmahnu glavom. „Bojim se da ne znam ništa o tome. Možda neki od njih znaju, ali nisam u prilici da bilo koga od njih tek tako pozovem. Čak i kada bih mogao, nisam siguran da bih želeo to da uradim. Čak ni za najbolje među njima ne mogu da kažem da su *pouzdani*.“

„Nisu valjda svi poput Eleanore i Pegavog Baksuza?“

„Pegavog Baksuza?“

„Bio je na prijemu. A došao je i u *Dejvov led*.“

Luk se namrštio, a onda mu je sinulo. „Aodan. Tako se zove.“

Još je više suzio oči. „Bio je kod Dejva?“

„Džejms ga je tresnuo žaračem, prišavši mu otpozadi.“ To me je podsetilo na nešto drugo što sam htela da mu kažem. „Mislim da je Džejms ljubomoran na tebe.“

Luk zakoluta očima. „Misliš?“ Podigao je flautu kao da namerava da zasvira, ali ju je odmah potom ponovo spustio preko kolena. „Zna te godinama, Di. Imao je prilika na pretek, ali je svaku uprskao.“

Izvila sam obrvu. „Znači, nisi zabrinut zbog toga?“

Luk odmahnu glavom, odsvira „A“ i podesi intonaciju. „Nimalo. Ja te volim više od njega.“

Uzdahnula sam. Želela sam da uhvatim ovaj trenutak, da ga zamotam u šareni papir i poklonim sebi svaki put kada se budem bedno osećala.

Luk baci pogled na utihlu kuću. „Sasvim sigurno smo poranili. Želiš li da se malo zagreješ? Da odsviraš nešto?“

Želela sam da mi ponovo kaže da me voli, mada je sviranje s njim bila najbolja moguća zamena za to. Oslonila sam harfu o rame i glatko drvo savršeno je naleglo u udubljenje između mog vrata i ramena. Imala sam osećaj da jako dugo nisam svirala.

„Svakako.“

Izgleda da se i Luk isto tako osećao, jer je prešao prstima preko flaute i rekao: „Prošlo je dosta vremena. Šta želiš da sviraš?“

Istrtljala sam spisak melodija, koje se obično sviraju na prijemima, a za koje sam mislila da bi ih mogao znati, i on je potvrdno klimao glavom, zastavši samo kod jedne. Zasvirala sam živahni škotski ples i Luk mi se pridružio. Imala sam utisak da smo dva delića u slagalici: visoke, vazdušaste note flaute popunjavale su sve nedostatke harfe, i ritmički arpedi odsvirani u donjim predelima harfe pulsirali su ispod melodije flaute, noseći škotski ples napred sa takvom silinom da sam zaboravila sve drugo osim muzike.

Na kraju serije, prigušila sam brujanje žica šakom. Luk je istog časa svu svoju pažnju ponovo usredsredio na trnovito drveće.

Uхватиła sam ga za ruku, naterala da me pogleda i rekla: „Sada je dosta. U šta to gledaš? Ja ništa ne vidim. Ima li tamo neko koga ja ne mogu da vidim?“

Luk odmahnu glavom. „Ubeđen sam da bi sada mogla sve njih da vidiš, samo ako bi se dovoljno potrudila. Ali tamo nema šta da se vidi. Bar za sada.“

„Za sada?“ Kakav zlosutni način da se kaže ništa. Pokazao je rukom ka uzdignutom delu dvorišta.

„Ovo masivno brdo, ono tamo trnovito drveće, oluja... i vreme i mesto savršeni su za pojavu *Daoine Side*.“

Moja duša je osećala da prepozna je to ime. „Šta je to?“

„‘Zauvek mlade’. Vile koje se mole boginji *Danu*. One su...“ Izgleda da su mu nedostajale prave reći.

„... muzika. Muzika ih priziva. Za nju one žive.“ Slegnuo je ramenima, predavši se. „A ako bilo koja muzika može da ih prizove, onda je to tvoja.“

Dodirnuh ključ koji mi je visio oko vrata. „Da li bi trebalo da budemo zabrinuti?“

„Ne bih rekao. One odbijaju da se zakunu na vernost njoj, a ona zauzvrat, čini sve što je u njenoj moći da uništi njih. Od svih vila i vilenjaka, one su najslabije u stvarnom svetu - svetu ljudi. Bez oluje, kakvu smo malopre imali, ne mogu ni da sanjaju da se pojave pre dugodnevice.“ Međutim, na osnovu njegovog upornog posmatranja trnovitog drveća, znala sam da ih ipak smatra za moguću pretnju i zato sam podigla obrvu. To ga je nateralo da doda: „Ali rekoh ti već da nikada ne možeš biti sigurna kada su vile i vilenjaci u pitanju, zar ne?“

Postoje *Side* koje bi te ubile samo zbog tvog glasa.“

Zurila sam u trnje, donekle preneražena ovim novim saznanjem.

„Nikome neću dozvoliti da te povredi.“ Tiho je kazao Luk.

Gotovo sam mu poverovala. Možda bih i poverovala u njegovu nepogrešivost da ga nisam videla poraženog na kuhinjskom podu i da nisam znala da ga je porazio neprijatelj koji se čak nije nalazio u istoj zgradi. Ipak sam hrabro podigla bradu i ponovo oslonila harfu o rame. „Znam. Želiš li još nešto da odsviramo?“

„Ti u meni izazivaš želju da sviram dok ne zaspim i da posle buđenja odmah nastavim da sviram. Svakako da želim.“

Zavalila sam harfu i počela da sviram mušičavu melodiju u molu, koja počinje lagano i postaje sve brža. Luk ju je istog časa prepoznao i ponovo podigao flautu.

Zajedno smo škotski ples odmah pretvorili u nešto preteče, nešto što izaziva jezu, nešto što nadahnjuje i otrežnjuje. Melodija se spustila u donje delove moje harfe, a Lukova flauta je jurnula uvis, vukući bolnu protivmelodiju uvek za jednu oktavu više. Gotovo da je bilo suviše sirovo. Oboje smo u jasan muzički jezik unosili sve što nas je činilo onim što jesmo za sve one koji su želeli da slušaju.

Tama se ustalasala u senci trnovitog drveća.

Napev je pulsirao poput otkucaja srca, nošen tihim zvukom bubnja iz dubine drveća. Mogla sam da *vidim* muziku, nalik na zgusnutu paučinu, kako se proteže u tamu gde se ulagivala senkama i mamila ih da ožive. Svaka poludela nota, svaki takt ispunjen nadom, svaki delić zvuka prenapregnutog od osećanja, poprimao je oblik. I tamo u zaklonu trnja, melodija je postajala stvarna... Muzika se otelotvorila.

Vila i vilenjak koji su stajali medu drvećem bili su vitki i savitljivi, imali su bledu kožu prožetu zelenim nijansama. To se moglo pripisati trikovima koje je izvodila svetlost ili su takvi rođeni. Vilenjak je držao frulu dugačkim zelenim prstima. Imao je mlađano lice koje je bilo okrenuto ka nama, dok je vila stezala bubanj ispod vitke ruke. Za razliku od Eleanore i Pegavog Baksuza, oni nikako nisu mogli da prođu kao ljudska bića. Bili su prelepi, ali i neobični.

Pustila sam da zvuči škotskog plesa zamru, očekujući da će i oni

možda da izblede. Ali nisu, nastavili su da nas posmatraju iz obližnjeg šumarka.

Nisam videla kada se Luk pokrenuo i zato sam se trgla kada mi je šapnuo na uvo: „Poznajem ih. Ja ih zovem Brendan i Una.“

„Ti ih ‘zoveš’?“

Nastavio je tihim glasom. „Daoine Side nikome ne govore svoja prava imena. Smatraju da to ostalima daje moć nad njima. Ustani kada razgovaraš sa njima... Smatraće te neučtivom ako to ne uradiš.“

On ustade, isturi bradu i obrati se vilenjaku i vili.

„Brendane. Una.“

Brendan priđe bliže sa izrazom znatiželje, ali ne i prijateljstva na licu. „Luk Dilon. Učinilo mi se da sam čuo kako patiš. Tvoja patnja je osobena.“ Očigledno je nameravao da napusti zaklon drveća, ali se sada brže-bolje vratio nazad, držeći šaku ispred lica. „I dalje naoružan do zuba.“

Pomislih da aludira na Lukov skriveni bodež, ali se njegov pogled zaustavio na ključu oko mog vrata. Luk klimnu. „Više nego ikada.“

Brendan podiže svoju frulicu, prelepi instrument prekriven nekom vrstom boje ili pozlate, sa šarom isprepletenog cveća i vinove loze. „Nameravao sam da vam se pridružim, ako mi dozvolite, ali dobro znaš da ne podnosim te gluposti. Da li bi mogao da ga skineš, pa da zasviramo kao u dobra, stara vremena?“

Luk odmahnu glavom i pogleda u mene. Izraz njegovog lica bio je u toj meri zaštitnički i posesivan da me je oblilo blaženstvo. „Bojim se da ovog puta nema ništa od toga. Žao mi je.“

Una, koja je bila vitkija od Brendana, sa kosom pokupljenom na vrhu glave u pet-šest debelih pletenica, progovori iz zaklona drveća. Nisam mogla da razaberem da li ga zadirkuje ili mu se ruga. „Pogledaj samo kako sav sija dok je gleda.“

Brendan joj uputi smrknuti pogled preko ramena, a zatim se

ponovo zagleda u nas i obrati meni i mojoj harfi. „Ti si znači taj drugi glas koji sam čuo. Sviraš gotovo isto tako dobro kao mi.“ Luk me osinu pogledom i ja shvatih da je to bio neverovatan kompliment.

Dok sam ustajala, pokušavala sam da se setim da li sam u starim pričama o vilama i vilenjacima pročitala šta nalažu pravila pristojnosti u odnosima između ljudskih bića i vila i vilenjaka. Uspela sam da se setim samo nasumičnih pasusa o tome da treba biti učtiv, da ne treba jesti vilinsku hranu i da treba izneti višak odeće ako želimo da se resimo braunija¹, ali nisam bila sigurna da li bih bilo šta od toga mogla da primenim u ovom slučaju. Odučila sam da budem uljudna. To je uvek palilo kod maminih mušterija. „Nisam sigurna da je to moguće, ali ipak hvala.“

Ovaj izraz učtivosti naterao je Brendana da izvije usta u poluosmeh i nešto u meni je odahnulo sa olakšanjem jer sam odabrala pravi odgovor.

„Mislim da bi tvoje postojanje bilo prikladnije ako bi svirala sa nama umesto u ovom svetu“, odvratio je on. „Sigurno si svesna da Luk Dilon i njegova muzika nisu od tvoje sorte.“

Una je dodala iz zbunjujuće blizine: „Učio je od najboljih.“

Okrenula sam glavu i ugledala je na svega nekoliko stopa od nas, a u istom trenutku sam osetila da je Luk stao iza mene i zaštitnički me zagrlio. Glas mu je bio prijateljski, iako me je čvrsto stezao. „Nije da ti ne verujem, Una.“

Una se osmehnula i zavrtela u travi. „Au, Brendane, vide li kako je drži?“

Brendan nas je ozbiljno posmatrao. „To je, znači, Derdra, je li tako? Čuo sam glasine koje kruže po Tir na Nogu, o Luku Dilonu i njegovoj neposlušnosti. O tome kako čovek koji nikoga ne voli sada pati od ljubavi.“

Luk se zamišljeno složio s njim. „To je tačno.“ Brendanov izraz lica oslikavao je Lukov. „Prkos je osobina koju cenimo, ali ipak

mislim da ti neće biti od neke koristi. Kraljica je ljubomorna vladarka.“ Zatim je pogledao u mene. „Znaš li kakva će ga sudbina snaći zato što ti je poštedeo život?

„Ona to nije tražila od mene“, obrecnuo se Luk.

Una je prišla sasvim blizu. Izgleda da gvožđe na nju nije imalo onako snažan uticaj kao na njenog sadruga. Zagledala mi se u oči i ja se sva nekako pometoh dok sam padala u njihove bezvremene zelene dubine. A kada je razvukla usra u osmeh i upitala me: „Da li ga voliš?“, oko njih se pojaviše bore.

Luk se potpuno umirio iza mene. Postojalo je milion razloga zbog kojih je trebalo da kažem ne, ali je samo jedan odgovor bio tačan, iako se činio potpuno iracionalan, čak i meni samoj.

Klimnula sam.

Luk je ispustio duboki uzdah.

A među trnovitim drvećem, Brendan, čije je lice delimično osvetljavalo sunce na zalasku, skupi veđe. „Baš zanimljivo. Uopšre nije lako razumeti ljudska bića... čak i tebe, Luk Dilone, a ti si veoma sličan nama.“

Una se vratila tlo Brendana u razigranom vrtlogu i prešla šakama preko njegovih grudi i leđa dok je obilazila oko njega. „Zar nisi čuo njihovu muziku, prijatelju moj? Da li si ikada do sada čuo ljudska bića da tako sviraju? Mora da je to ljubav.“

„Simptom“, reče Brendan, kao da je ljubav bolest od koje mogu da se razbole samo ljudi. Mada sam u njegovom glasu osetila i nešto slično naklonosti ili poštovanju. „Oboje ste budale.“

Iskoračila sam iz Lukovog zagrljaja. „Reci mi zašto. Molim te, pričaj mi o Luku pošto on ne može?“ Tri para iznenađenih očiju zagledalo se u mene, ali sam ja bez obzira na to nastavila. „Želim da znam ko ga kontroliše i šta ga to sprečava da radi šta želi. Ubeđena sam da znate.“ Setila sam se da vile i vilenjaci vole da se s njima učtivo razgovara, pa sam dodala: „Molim vas.“

Una je pogledala Brendana sa osmehom koji nikada nije

napuštao njeno lice. „Oh, Brendane, učini to.“ Brendan je izgovorila pomalo sarkastično, rugajući se imenima koja im je Luk nadenuo.

„Možda će imati neke šanse ako ona bude znala. A meni bi to pricinilo zadovoljstvo.“

Brendan se razdražljivo namrštio u njenom pravcu.

„Za proteklih četiri stotine godina nisam video da ti je bilo šta pricinilo zadovoljstvo.“

„Ovo hoće. Pogledaj samo kako Luk Dillon zaštitnički stoji iza nje iako kraljica...“

„Zaveži“, reče Brendan kao što bi rekao bilo koji moj vršnjak i malo je nedostajalo da se nasmejem.

„Traži nešto zauzvrat.“ Osmotrio me je. „Šta ćeš mi dati ako ti ispričam to što te zanima?“

Una se nasmejala i u kovitlacu udaljila od Brendana, ponovo zaigravši kroz travu kako bi mogla izbliza da nas osmotri.

Bila sam zatečena, nisam znala šta vile i vilenjake zanima, ali sam podozrevala da to neće biti ništa od onoga što bih bila spremna da im dam. Lukove usne očešale su moje uvo kada je prošaputao:

„Melodiju.“

„Prevarantu“, ukorila ga je Una.

„Zaveži.“ Brendan se okrenuo ka njoj, a Una se veselo osmehnula kada ga je videla iznerviranog.

„Da li ti ikada ućutiš?“

Obratila sam se njemu. „Daću ti pesmu. Ali ne bilo koju pesmu. Ovu sam ja napisala.“

Brendan se pretvarao da razmišlja. Iako je bio veoma čudan, odmah mi je bilo jasno da sam ga kupila ovom ponudom. „To je fer. Počni.“

Pogledala sam Luka i on je klimnuo. Sela sam za harfu. Prsti su mi blago podrhtavali od nervoze koju inače nikada nisam osećala i počeh da sviram najtežu pesmu koju sam ikada napisala... Brzu,

složenu i prelepu, a odsvirala sam je savršeno, jer je tako moralo biti. Kada sam završila, ponovo sam ustala, zagledala se u Brendana i čekala.

„Zavidim ti“, reče on. Njegov izraz lica govorio je da on to zaista i misli, i ja se setih da mi je Luk kazao kako bi neki od njih i ubili radi glasa. Sada sam mu verovala.

„A i visok si“, nasmejala se Una, u kovitlacu obišla oko rotunde i vratila se do njega. „Teško da će se bilo šta od toga promeniti.“

Brendan nije obraćao pažnju na nju. Obratio se meni, mada je gledao u Luka. „Da joj ispričam celu priču?“ Nastavio je, ne sačekavši odgovor. „O sjajnom mladiću, sinu jedincu u kralja, koji je odbio da ubija očeve neprijatelje na bojnopolju? Čaja je duša lutala dok je sanjao? Koji je svojom muzikom izazivao zavist vila i vilenjaka? Koji je imao kosu boje zlata i lice koje je dovelo u iskušenje čak i vilinsku kraljicu?“

„Pesnički rečeno, nema šta“, zarežao je Luk.

Brendan se osmehnuo prvi put. „U redu. A da joj pričam o mladiću po imenu Luk Dillon koji je izišao u vreme dugodnevice, kada nije trebalo, i koga je ukralo nešto što sebe naziva *vilinska kraljica*? ‘Dođi ovamo’ kazala mu je...“

„Poljubi me!“ Zakreštalala je Una. „Voli me! Venem u zatvoru koji sam sama srvorila!“

„Zaveži“, opomenu je Brendan. „Tražila je od njega da joj se udvara, ali je on to odbio. Pre njega to niko nije učinio.“ Una podiže svoj bubanj od kože sa tla i počeo zlosutno da udara dlanom po njemu. Brendan je povisio glas da je nadjača. „Lutanja njegove duše dala su joj ideju. Otrgla ju je od njega i strpala u kavez daleko od njegovog tela.“

U glavi sam videla sećanje na to. Ruku koja čvrsto drži Luka za vrat otpozadi, njega kako pada na kolena i dah iz njegovih usta koji se oblikuje u golubicu.

„A onda je naložila čoveku koji nije hteo da ubija da bude njen

ubica, jer joj se dopadalo da ga gleda kako pati. A ubijati je morao, jer bi u protivnom predala njegovu zarobljenu dušu slugama pakla. I tako je on ubijao. Sve vile i vilenjaci u nastanku znali su legendu o njemu. Znali su da ga koristi kako bi prevazišla našu netolerantnost prema gvožđu i da njegov nož prekraćuje živote njenim neprijateljima.“

Luk skrenu pogled, bolnog izraza lica.

Brendan je sa uživanjem nastavio da priča.

„Preklinjao ju je da ga oslobodi, ali naša zla kraljica nema milosti i ne prašta. Sećala se njegovog odbijanja kao da je juče bilo i sada je ona njega odbila. I tako je on ubijao za nju. Bio je kraljičin lovački pas. Lovio je kao nijedna vila ili vilenjak do tada... Nije umirao, ali nije ni živeo, sve dok ga ubijanje nije uništilo i on digao ruku na sebe. Šta misliš, da li bi veštica dozvolila da njena igračka umre, i to smrću koju je sama izabrala?“

„Nikada!“, povikala je Una. Luk je zatvorio oči.

Brendan ju je prostrelio pogledom. „Šapuće se da je kraljica iskoristila ćerku jedinicu u mračnom obredu kojim je uskrsla svog omiljenog ubicu. Bilo kako bilo, uspela je, nije umro. I nastavio je da ubija za nju dok je njegova duša čamila u kavezu negde daleko. Sve dok nije poslat da ubije devojkicu koja je imala isto ime kao kraljica... Samo što je ovu Derdru Luk Dillon zavoleo i nije je ubio.“

Brendan je ućutao.

„Pa, ipak“, dodala je Una i pogledala u nogavicu Lukovih pantalona kao da je mogla da vidi bodež ispod tkanine.

Nisam znala šta da kažem. Želela sam da uzmem Lukovu šaku u svoju, ali je on bio udaljen od mene nekoliko stopa. Stajao je sa rukama obavijenim oko torza, zagledan u daljinu, u pravcu sunca koje je pleglo po ivici drveća. „Spreman si da rizikuješ pakao zbog mene?“

„Više se uopšte ne postavlja pitanje ‘rizika’“, odgovorio je Brendan umesto njega. „Kraljica neće oprostiti ovu izdaju.“

Luk krajnje ravnodušno reče. „Baš me briga.“ Una uzdahnu. „Zar to nije plemenito od njega?“

Brendan je iskoračio iz senke trnovitog drveća tek toliko da mu je svetlost ponovo obasjala lice. „Nije te briga samo zato što ne znaš kakav je pakao. Ja sam...“

Luk se okrenuo ka njemu i zarežao: „Pričaj mi malo o tome. *Živeo* sam u paklu prethodnih hiljadu godina. Već hiljadu godina žalim što sam se uopšte rodio.“ Zatim je upro prst u mene. „Moj život ima smisla jedino zahvaljujući *njoj* i ako je to sve što ću ikada dobiti, nekoliko meseci sa njom... nekoliko *dana*, to je više nego što sam se ikada nadao. Zar stvarno misliš da bi mi Bog oprostio krv na mojim rukama, čak i da mi je duša slobodna? Sleduje mi pakao bez obzira na sve. Pustite me da uživam u svojoj patetično beznadežnoj ljubavi dok mogu. Samo... pustite me da se pretvaram da će se sve dobro završiti.“

Prinela sam šaku licu, skrivajući suze.

Una je stajala sa spoljašnje strane rotunde i sa zanimanjem posmatrala kako mi suze klize između prstiju. „Mogu li da dobijem jednu?“

Zagrizla sam usnu i pogledala je. „Šta ćeš mi dati za nju?“, uspela sam da izgovorim.

„Uslugu“, istog časa je odvratila Una. „A biće ti potrebne sve koje budeš mogla da dobiješ.“

Obrisala sam lice i ispružila ruku izvan rotunde. Suza je skliznula sa vrha mog prsta i Una ju je uhvatila na dlan, jer je stajala na svega nekoliko centimetara odatle. Zatim je odjurila među trnovito drveće sa osmehom koji joj nije silazio sa lica. Prestala sam da je pratim pogledom i okrenula se ka Luku koji me je isprazno posmatrao.

„Poljubi me“, rekoh mu. Kada se nije pomerio, dodadoh preklinjućim glasom: „Molim te.“

Prišao mi je, privukao me k sebi i zagnjurio lice u moj vrat.

Čvrsto sam ga stegla i dugo smo ostali nepokretno da stojimo. Potom je podigao lice do moga i nežno me poljubio u usta. Osetila sam ukus krvi iz puknute usne.

„Derdra?“

Razdvojili smo se i ja počeh da trepćem na slaboj svetlosti sumraka, pokušavajući da razaberem ko bi to mogao biti. Brendana i Une nigde nije bilo. U svakom slučaju, pridošlica je bila duplo veća od oboje.

„Gospođo Varšavski?“

„Da, ja sam. Šta ćeš ti ovde?“ Zurila je u nas, očigledno zbunjena.

Blago pometena usled naglog povratka u stvarni svet, mlitavo sam pokazala na harfu. „Ovde sam zbog prijema.“

Gospoda Varšavski prinese šaku ustima. „Ovde si od pola osam? ! Pobogu, Derdra. Prijem je naredne nedelje!“

Oh.

Uspela sam da se saberem. „Majka mi je rekla da je večeras! Stolovi...?“

„Oh, pobogu, ne! Sinoć smo imali venčanje. Prijem je tek naredne nedelje. Blagi Bože. Sve vreme si nas čekala? Sa...?“

„Lukom“, rekoh ja i brže-bolje dodadoh, „mojim dečkom.“ Mojim natprirodnim, prokletim, veličanstvenim dečkom ubicom.

„Uđite da bar nešto pojedete. Ne mogu da poverujem da ste sve vreme čekali. Upravo smo se vratili iz Vašingtona i čuli glasove iza kuće.“

„Ljubazni ste“, rekoh ja, „ali sada bismo stvarno morali da pođemo. Baka je u bolnici, zato je mama pobrkala datume...“

To je izazvalo razumevanje gospođe Varšavski i ona nas žurno sprovede kroz luksuznu kuću, tutnuvši mi usput u ruke kesu sa kolačićima koje je napravio njihov privatni glavni kuvar (*glavni kuvar!*). Zamolila nas je da kažemo mami da joj javi kako je baka

pre nego što nas je otpratila do Bukefala. Ušli smo u tamu kola i još dugo sedeli u tišini.

Luk je duboko uzdahnuo.

Pogledah ga i rekoh mu: „Una mi se na neki način dopala.“ Luk se kiselo osmehnuo. „I ti si se njoj dopala.“

* * *

Dok smo se vraćali sa prijema koji će se održati naredne nedelje, zurila sam kroz prozor u noć i razmišljala o tome da se ova noć ni po čemu ne razlikuje od bilo koje druge noći u mom životu, a da opet ne liči ni na jednu od njih. Oreoli belo-zelene svetlosti, prepuni insekata koji zuje, okruživali su ulične svetiljke duž glavne ulice koja je vodila kroz grad, osvjetljavajući tihe, prazne pločnike. Ovde je život zamirao odmah po zalasku sunca. Imala sam utisak da smo Luk i ja jedini budni u usnulom gradu.

Umirala sam od gladi. Obično bih posle kasne svirke otišla sa vozačem koji mi je bio dodeljen do *Lepljivogpraset*a da na brzinu pojedemo krompiriće i sendvič. Večeru sam plaćala upravo zarađenim dolarima. Ovog puta nije bilo svirke, a ja sam zaboravila da ponesem novac. Znam da je glupo što ni posle svega kroz šta smo prošli nisam htela da pitam Luka da mi plati večeru. Nisam htela ni da ga zamolim da stane kako bih uzela kolačiće glavnog kuvara iz gepeka, jer bi to bilo isto kao da sam tražila da me odvede na večeru, samo na posredan način.

Sedela sam na suvozačevom sedištu dok mi je stomak tiho krčao i razmišljala kako je mami moglo da se desi da pobrka datume. Što sam više o tome razmišljala, to sam postajala sve zabrinutija. Moja mama je bila živi kompjuter, a upravo je zakazala na nečem tako banalnom. Drugi roditelji su padali na sitnicama, mama je živela za njih.

Oboje smo poskočili kada je u unutrašnjosti kola odjeknula muzika. Posle samo jedne sekunde shvatila sam da je to moj telefon. Verovatno me zove mama. Međutim, broj mi je bio

nepoznat. Ali zato ime iznad njega nije: Sara Medison.

Pogledala sam Luka. „To je Sara.“ Odvažno sam otvorila poklopac telefona i prinela ga uvetu. „Da?“

„Derdra? Broj koji sam nazvala je Derdrin, je li tako?“

Kako je samo glasna. Bilo mi je čudno što čujem njen glas, a ne vidim je, osim što sam bila na neki način izgubljena, jer nisam videla njen raskošni dekolte koji sam vezivala za njenu ličnost. Odmakla sam telefon od uveta. „Aha, ovde Di.“

„Ja sam, Sara.“ Ne sačekavši da bilo šta kažem, ona nastavi: „Moraš smesta da mi kažeš. Ne šalim se, da li ste me vas dvoje zezali danas popodne kod Dejva? Moraš da mi kažeš, jer samo o tome *mozgam*... da tako kažem... od kada sam stigla kući. Moram da znam.“

Nisam nameravala da je lažem. Pogotovo sada kada je onaj Pegavi Baksuz mogao da se okomi na nju ako mu ne pođe za rukom da dopre do mene.

„Nije šala, Sara. Ne bih ti ja to uradila. Dobro znaš da ne bih.“

„Aha. Da, to je istina. To mi nije palo na pamet. Da, tako je. Ali nikako ne mogu to da svarim. Hoću da kažem, pretvorio se u... Boga! Nikada više neću gledati zečeve istim očima!“

Ne bih mogla da kažem da se Luk baš osmehnuo, ali su mu se krajevi usana izvili naviše i ja prasnuh u smeli i protiv svoje volje. „Slušaj, Sara, moraš biti pažljiva u njihovoj blizini. Ne znam šta tačno žele. Možda nikada više nećeš videti nijednog od njih, a možda i hoćeš. Savetujem ti da kod sebe u svakom trenutku imaš nešto od gvožđa. Gvožđe njima ne dozvoljava da nam priđu.“

„Aha. Toliko sam ukapirala, posle onog sa lopatom. Bilo je strava. I šta su oni, nedovršeni?“

Stomak mi je zakrčao i ja se nakašljah da to prikrijem. „Hm, ne baš, bar nisu svi. Neke od njih su strava ribe.“

„Kako da ne... liče na mene“, primeti Sara.

Nisam odmah shvatila da se *našalila* na svoj račun. Nasmejala

sam se sa zadržkom, a Sara je kazala. „U redu, šalila sam se. Ali... Oni su stvarni. Ne moram da se prijavim u ludnicu i počnem da uzimam prozak ili neko slično sranje, je li tako?“

„Tako je“, odvratih ja, iznenadivši malo i samu sebe svojom sigurnošću. „Oni su stvarni... ostalo zavisi od tebe.“

Usledila je još jedna pauza, a onda se Sara nasmejala. Ako je suditi po brzini kojom smo kapirale da se ona druga šali, nas dve smo bile sa različitih planeta međusobno udaljenih nekoliko svetlosnih godina. „U redu. Hvala ti. Sada se bolje osećam.“

Pogledala sam Luka. „Nazovi me ako vidiš još nekog, važi?“

„Nema problema.“ Nastavila sam da zurim u telefon još dugo pošto smo završile razgovor. Da li je ceo svet poludeo? Sara Medison zove mene da se raspita o vilama i vilenjacima kao da je u pitanju nekakav školski trač. Mislim da je to što je Sara nazvala mene mnogo šokantnije od razgovora o vilama. Imala sam utisak da se moja školska nevidljivost izlizala, i to baš sada kada sam konačno shvatila da je ponekad zgodno biti nevidljiv.

Auto je usporio i skrenuo na parking. Podigla sam pogled i zatreptala nekoliko puta kada sam ugledala znak sa šljaštećim neonskim prasetom koje se neonski blistavo osmehuje. *Lepljivo prase.*

„Uvek navратиš ovamo posle svirke, je li tako?“ Skrenula sam pogled sa znaka na Lukovo zamišljeno lice. „Uh, da.“

Napravio je grimasu. „Video sam to u tvojim sećanjima. Prepoznao sam znak. Jesi li gladna?“

Klimnula sam i rekla: „Mogla bih nešto da pojedem.“ Koji sam ja folirant.

Primetila sam da mu je laknulo. „Hvala Bogu. Ja umirem od gladi. Hajdemo, častim te večerom.“

Izjedala me je krivica: ja idem na večeru, a mama sedi kod kuće i brka datume. „Možda bi trebalo da pozovem mamu.“

Luk je zastao sa šakom na vratima. „Zašto? Ona misli da još

sviraš, i ako je pozoveš, moraćeš da joj kažeš zašto nisi tamo. Jesi li sigurna da baš sada želiš da obaviš *taj* razgovor?“

„U pravu si“, složih se ja i izađoh iz kola.

Obišao je auto s prednje strane. Crvena svetleća reklama sa nasmejanim prasetom obasjala mu je lice kada je ispružio šaku. Prihvatila sam je, pitajući se hoću li se ikada umoriti od osećanja koje me prožme svaki put kada njegovi prsti dodirnu moje. Prešli smo preko praznog parkinga i ušli u veoma rashlađeni restoran. Hostesa (ne ona koja je ostala bez reči kada je videla Džejmisa) odvela nas je do separea.

Luk je skliznuo na klupu s jedne strane, a ja sam ostala još jedan dugi trenutak da stojim u čelu stola, lupkajući prstima po nogama, rastrzana između hrabre Dredre i normalne Dredre.

Izvio je obrvu i pogledao me. „Šta je bilo?“

Konačno sam odlučila, skliznula na klupu i silovito se zaletela u njega, izbivši mu vazduh na trenutak.

„Parni valjak!“, rekoh ja.

Nasmejao se lica priljubljenog uz prozor i odgurnuo me. „Veštice.“

„Ko mi kaže!“ Sedeli smo ruku pod ruku i zurili u isti musavi plastični jelovnik kao svi normalni parovi. Ponašali smo se kao da ja nisam čudakinja sa telekinetičkim sposobnostima, a on bezdušni ubica u službi vila i vilenjaka. Pustila sam mašti na volju i počela da zamišljam kako se nas dvoje odistinski zabavljamo... Zamišljala sam da je Luk običan tinejdžer, a ja obična devojka. Da je tako, pojeli bismo iste lepinje sa pljeskavicama koje uvek ovde jedem, onda bi me on uhvatio za ruku, povukao iz separea i odveo do svojih kola. Pustio bi me da vozim, jer zna da volim da vozim, i radili bismo sve one stvari koje rade normalni parovi koji se zabavljaju. Otišli bismo do *Smitsonijana* i pokušali da protumačimo modernu umetnost. Išli bismo u bioskop i gledali glupe akcione filmove i smejali se melodramskim replikama. Odlazili bismo u šetnje po parku i gledali

kako leto nestaje s druge strane obzorja. Izgubila bih nevinost dok drveće odbacuje lišće svuda oko nas. A kada dođe zima, stezao bi moje promrzle šake i govorio mi koliko me voli i da me nikada neće ostaviti.

Pogled mi je deset puta prešao preko istog starog menija, ali nisam videla ni jednu jedinu reč.

„Da li će ovako biti?“, tiho je upitao Luk, i znala sam da razmišlja o istim stvarima kao i ja.

Klimnula sam. „Ovo će biti naše mesto.“ Zurila sam u Luka, pometena njegovom blizinom i tamom s druge strane prozora. Osećala sam da je jedan deo mene... onaj deo koji je pobjegao u Luka dok sam iščitavala njegov um... naelektrisan i nabijen.

Malo se odmakao i ozbiljno zagledao u mene. „Tvoj dar. Da li se pojačava kada padne mrak?“

Da li se zato sada osećam tako živa? „Ne znam. Zašto?“

„Njen je najjači tokom zalaska sunca, pa pomislih da je i sa tvojim možda slično.“ Luk obuhvati svojom šakom moju i povuče je ka sebi. „A trenutno me prožima nekakvo veoma čudno osećanje u vezi sa tobom. Kao da ti je neko stavio nove baterije.“

Ponovo me je uporedio sa dalekom kraljicom koja ga je pretvorila u svog roba... Mislim da mi se to ne dopada. Pitala sam ga osetno hladnijim glasom:

„Da li i od nje primaš ‘nekakvo čudno osećanje’ kada je njena moć najjača?“

„Nipošto. Ali sa njom nisam trampio mozak. Zarazila si me.“

Pogledala sam ga i videla da mi se široko osmehuje i konačno sam priznala: „Zaista se osećam čudno. Poslednjih dana nisam mnogo spavala tokom noći. Misliš li da to ima neke veze s tim?“

Luk slegnu ramenima. „Zvuči prihvatljivo, zar ne? To...“ Zaćutao je kada nam je prišla kelnerica da primi porudžbinu. Nijedno od nas nije iščitalo jelovnik i ja, kao i uvek, naručili sendvič sa svinjetinom za oboje posle čega se ona vratila u kuhinju, verovatno

jedva čekajući da se otarasi poslednjih gostiju za to večer.

Luk tada reče: „Želim da se više posvetiš svom daru.“

Žurno sam progutala gutljaj čaja. „Mislila sam da ne želiš da ona sazna šta sve mogu.“

Govorio je usporeno, kao da ni sam nije bio siguran u ono šta mi predlaže. „To sam rekao zbog onoga što mi je u tom trenutku radila. Navodno niko drugi osim nje nije u stanju da zaustavi mučenje. Odmah bi znala da si ti umešala prste da se vatra ugasila. Ako telekinezu budeš vežbala diskretno, ništa neće saznati dok ne bude suviše kasno.“

„Suviše kasno za šta?“

„U tom slučaju ona bi suviše kasno shvatila da si naučila da se staraš o sebi i ništa drugo joj ne bi preostalo nego da te ostavi na miru.“

Nisam bila baš ubeđena da bi nekoliko ekstra kratkih časova iz telekineze moglo da mi osigura bezbednost. „Stvarno misliš da bi to moglo da se dogodi?“

Luk se nagnuo napred i prešao usnama preko mog obraza. Njegov dah na mojoj koži bio je tako opojan. „To je ono što ja *želim* da se dogodi.“ Zatvorila sam oči i nagnula lice ka njegovom. Nije mi promaklo da nije pomenuo vlastitu bezbednost. Koliko vremena još imamo na raspolaganju? Ako je kraljica stvarno poslala njegovu dušu u pakao, šta se dogodilo s onim delom mene koji je vezan za njega?

„Pokreni kola“, prošaputao mi je Luk u uvo.

Istog časa sam otvorila oči. „Reci mi da nisi upravo prošaputao ‘pokreni kola’.“

Luk se obešenjački osmehnuo. „Zar želiš da te lažem?“

„Pretpostavljam da mi ne bi dao ključeve“, progundala sam. „To jest, ako si to mislio bukvalno i ako to nije bila samo prostačka aluzija.“

Lukov osmeh postade još širi i on pokaza kroz prozor. „Pogledaj,

lako je. Nema nikakve prepreke.“

„Tebi je to diskretno? Šta je onda indiskretno? Da udavim Eleanoru?“

Zamislio se. „To bi bilo indiskretno. Primamljivo, ali krajnje indiskretno.“

Zagledala sam se kroz prozorsko staklo u Bukefala koji se nejasno nazirao na drugom kraju praznog parkinga u krugu prigušene svetlosti i sa odrazom sjajne njuške lepljivog praseta na vetrobranu.

„Svestan si da sam do sada pomerala unaokolo samo biljke.“

„Nećeš znati da li možeš dok ne probaš.“

Uzdahnula sam i nagnula se preko stola da bolje vidim kola. Moram priznati da sam se osećala veoma glupo. Namrštila sam se i pokušala da se setim topline između očiju koja se javila kada sam zeznula naša sećanja na groblju.

Noć je pritiskala staklo, preplavljujući moje oči, i ja ugledah duha Bukefala negde u svojoj glavi. I ja sam bila u njima. Ali kako da pokrenem tu prokletu stvar? U umu sam pogledom prešla preko menjača i stigla do kontakta, primećujući usput čudne pojedinosti koje svi mi ranije promicale, kao što su traka *Džetro Tula* u kasetofonu i tamni, izlizani otisci na volanu tamo gde ga je Luk uvek držao. Pokušala sam da zamislim ključ, ali njegovu sliku nisam uspela da zadržim, ona je za mene bila nedodirljiva.

Da sam bilo šta znala o tome kako se pokreću kola, uspela bih da ih upalim, ali moje znanje o tome bilo je vrlo ograničeno i svodilo se na bledo prisećanje da su u pitanju nekakve eksplozije. Kakve sam sreće, sigurno bih digla u vazduh njegova prokleta kola kada bih pokušala. A možda suviše komplikujem. *Kreni*, žestoko sam poželeva. *Kreni*.

To je bilo bez veze. Ništa se nije događalo. Slika kola polako je nestajala i zamenio ju je crveni polivinil kojim je bilo presvučeno naspramno sedište u separeu.

Luk mi šapnu na uvo. „Pozovi ga po imenu.“

Bukefal, pomislih. Slika kola se istog časa pojačala. Oko mene su se stvorile njegove čvrste konture. Imala sam utisak da istovremeno sedim u kolima, da sam oko njih i iznad njih. Videla sam klipove, kočnice, pedalu za gas, kontakt, sedišta, sve odjednom. *Bukefale, kreni.*

Farovi na drugom kraju parkinga su se upalili i oboje nas zaslepili, ali sam pre toga uspela da vidim kako se kola trzaju u stranu u trenutku kada se motor predao i zagrmeo.

Kelnerica je spustila pred nas dva tanjira.

„Uzmi sendvič!“, rekao je Luk, svetleći jače i od farova.

„Da vam donesem neki preliv?“

Trepnula sam nekoliko puta i pogledala je. „Mislím da bi mene trebalo prelití.“

Sada je kelnerica trepnula nekoliko puta.

„Sve je u redu s njom“, pokušao je da je ubedi Luk. Pošto je kelnerica otišla, on me pogleda i uglovi usana mu zaigraše. Zatim reče: „Ostavićeš ga da radi? Imaj u vidu da više nisam na platnom spisku natprirodnih i da moram da vodim računa o ceni benzina.“

Pokušala sam da nateram motor da se ugasi, ali je on nastavio da prede. Na kraju sam morala da pustim Luka da iziđe iz separea i ode do kola. Posmatrala sam kroz prozor njegovu vitku priliku kako kaska preko parkinga, seda u kola, petlja nešto iza volana nekoliko minuta, zatim otvara haubu i zavlači glavu pod nju. Kada je ponovo izronio, spustio je haubu, vratio se za volan i već posle nekoliko sekundi kola su poskočila napreci i svetla su se konačno ugasila.

Vratio se i seo pored mene. Ubrzano je disao. „Ti si prava atomska bomba, zar ne? Morao sam da smanjim dovod benzina u motor da bi se ugasio.“

Na licu mi je zaigrao široki osmeh. Nisam mogla da se uzdržim. Kakva ludost. Dok sam po danu pomerala stvari, bila sam prilično uzdrmana, sada sam se, međutim, osećala sjajno. Kroz mene kao da

je pulsirala tama koja je pritiskala prozore, a ogromni talasi energije su se podizali i spuštali poput obesnih bas-linija. Imala sam želju da vičem, ali kada sam konačno pronašla reči, postavila sam sasvim obično pitanje. „Kako si znao da ću upotrebiti ime?“

„Oni misle da su imena veoma važna, sećaš se? I u pravu su.“

Namrštila sam se. „Zato niko ne može da upamti tvoje ime?“

Klimnuo je. Usta su mu bila puna roštilja, ali je ipak uspeo da promrmlja. „Ime služi da nekoga sačuvaš u glavi. Većina ljudi *me* se čak ni ne seća baš najbolje.“

„Ali *ja* te se sećam. U stanju sam da izgovorim tvoje ime: Luk Dillon. I oni to mogu. Bar je Brendan mogao.“

„Oni drugačije gledaju na stvari. Pretpostavljam da je to i sa tobom slučaj. Mora da je to za tebe veliki šok.“ Bocnuo mi je prstom ugao usana koje se nisu osmehivale, a trebalo je. „Jedi.“

Setih se koliko sam bila gladna i oboje nastavismo da jedemo sendviče u tišini. Kada smo završili, Luk mi je prebacio ruku preko ramena i privukao me k sebi. Dok je moja glava počivala na njegovim grudima, dok sam slušala evergrin muziku iz zvučnika iznad naših glava i osećala hladni dodir presvlaka od polivinila na rukama, ponovo sam pomislila da se ova noć razlikovala od svih prethodnih uprkos tome što je u *Lepljivom prasetu* sve bilo isto kao i uvek.

Luk se nagnuo i šapnuo mi u uvo: „Voleo bih da mogu ovo da proživim s tobom.“ Nešto u njegovom dahu na mojoj koži dok je izgovarao ove reči, nešto u njegovim prstima koji su me milovali po vratu i ovoj neobičnoj, uzbuđljivoj noći koja je pritiskala prozore, stezalo mi je stomak. Uspravila sam se na klupi, zgrabila ga za ruku i sa izvesnom žurbom ga izvukla iz separea. „Hajdemo napolje.“

Jedva sam dočekala da pogleda račun i izbroji napojnicu. U narednom trenutku već smo bili na prigušenoj crvenoj svetlosti parkinga. Sa svakim korakom koji sam napravila kroz noć, dok me je odozgo posmatrao bleđi mesec, imala sam utisak da odbacujem

deo kože. Da zbacujem sa sebe komade koji me pritiskaju i postupno otkrivam sjajno, lagano stvorenje koje se nalazi unutra. Bila sam okružena zidom koji sam podizala šesnaest godina i sa svakim otkucajem srca on se sve više krunio. Doslovce sam se tresla kada smo konačno stigli do kola, i pre nego što je stigao da izvadi ključeve, ja sam ga poljubila. Bio je to lud, nekontrolisani poljubac, snažno sam pritisla usta na njegova i obavila mu ruke oko vrata.

Luk je bio zatečen i trebalo mu je nekoliko trenutaka da i on mene zagrlji i da mi uzvрати poljubac, prstima mi gužvajući košulju. Bilo je nečeg poštenog i sirovog u našim poljupcima. Dah straha ili predstojećeg gubitka koji nismo mogli ili nismo hteli svesno da prihvatimo. Čvrsto me je stegao i podigao na haubu kako ne bih morala da se propinjem na prste da bih ga dosegla, i ja stadoh da ispitujem kožu na njegovom vratu i licu, i njegove usne. Zaustavila sam se tek kada sam ostala bez daha. A onda sam obavila noge oko njega i nastavila da ga ljubim.

Moj telefon je zazvonio tiho ali jasno u kolima. Nisam želela da se javim. Nisam želela da se ova noć završi, jer nisam znala kakvo će biti sutra. Međutim, Luk je spustio ruke pored tela i položio lice na moj vrat, takođe bez daha. „Trebalo bi da se javiš, zar ne?“

Htela sam da mu kažem da ne moram da se javim. Ali dok sam smišljala čime da to opravdam, Luk me je spustio sa haube i izvadio ključeve iz džepa. Telefon je prestao da zvoni pre nego što ga je uzeo sa suvozačevog sedišta, ali se ispod reči *propušten pozivjoš* video broj mojih roditelja.

Stojeći pored kola i drhteći bez ikakvog razloga, pritisnula sam dugme za ponovno okretanje broja i prinela telefon uvetu. Luk je stao iza mene, obgrlio me otpozadi i prekrstio ruke na mojim grudima, prislonivši obraz uz moj dok sam slušala zvonjavu telefona.

„Derdra? Gde si?“ Mamin glas je bio veoma čudan i ja nisam mogla ni da naslutim zbog čega.

„U *Lepljivom prasetu*. Mi...“

„Moraš da dođeš kući. Smesta.“

To nisam očekivala. Možda joj se pokvario radar za čestitost. „Upravo smo završili večeru. Prijem...“

„Derdra, dođi kući. Važno je.“

Veza se prekinula, ali sam ja nastavila da zurim u telefon još nekoliko sekundi pre nego što sam prepričala razgovor Luku. On me je istog časa pustio. „U redu. Upadaj.“

Ušla sam u kola, nimalo srećna obrtom događaja.

„Ne želim da idem kući.“

„Ni ja ne želim da te vozim kući“, reče Luk. „Ali, nešto se dogodilo. Moramo da se vratimo.“

Kratko rastojanje od *Lepljivog praseta* do mračnog prilaznog puta mojih roditelja prevalili smo u rekordnom vremenu. Sva svetla u kući bila su upaljena i kroz kuhinjski prozor mogla sam da nazrem siluete. Luk je čvrsto stezao moju šaku u svojoj dok smo zajedno išli ka kući.

Mama je bila u kuhinji koju je osvetljavala slaba žuta sijalica. Uznemireno je špartala po njoj kao tigar u kavezu. Lice joj je bilo prošarano nekim čudnim mrljama. Kroz kuhinjska vrata videla sam tatu kako razgovara telefonom. Mama se ukopala u mestu kada je čula da se vrata otvaraju i zagledala se u mene. „Derdra.“ Pogledom je skliznula niz moju ruku do šake koju je Luk držao u svojoj i tu ga je zaustavila. Prešla je preko prostorije u dva koraka i otrgla moju šaku iz Lukove.

„Mama!“, obreknula sam se.

Ali mama nije pustila moju šaku, već ju je podigla i zagledala se u moje prste. „Nosiš bakin prsten. Ovo je njen prsten.“

Uplašio me je izraz njenog lica. Istrgla sam šaku.

„Poklonila mi ga je za rođendan.“

„Tinosiš njen prsten“, ponovila je mama. „Sve vreme ga nosiš.“

Nosila si ga i pre kome.“

Ustuknula sam pred tim stvorenjem divljeg pogleda koje je zauzelo mesto moje majke, ali me je zaustavila Lukova šaka na leđima. „Dala mi ga je, mama. Na prilaznom putu.“

Mama je bez reci upirala drhtavim prstom u njega, a onda je stisnula šaku u pesnicu. Konačno je uspela da pronađe reči kojima će me pljunuti. „Mrtva je.“

Čudno, razmišljala sam o tome šta bi trebalo da osećam, ali nisam to i osećala, bila sam nepristrasna poput istraživača sa terena koji radi za *Nacionalnu geografiju* pažljivo prati događaje i hronološki ih beleži u svesku. *Derdra zaključuje da ju je rastužila vest o bakinoj smrti i štaviše, počinje da strahuje za preostale članove svoje porodice i prijatelje.*

Ali ja nisam osećala ništa od toga. Znala sam da bi trebalo, ali nisam osećala baš ništa, kao da sam upravo ušla u kuhinju i popila grdnju od mame zbog kašnjenja.

„Jesi li me čula?“ Mama izgleda uopšte nije bila svesna Lukovog prisustva. „Mrtva je. Zvali su nas iz bolnice. Tvoj otac upravo razgovara sa njima.“

„Kako?“, konačno sam uspela da prozborim.

Mamin glas je podrhtavao kada je odvratila pitanjem. „Zar je to bitno?“

„Teri?“ Pozvao ju je tata iz susedne sobe dubokim i smirenim glasom. „Dođi na trenutak.“

Mama je odjurila u drugu sobu. Kuhinja je delovala prazno i nemo bez njenog pomahnitalog prisustva. Nisam htela da pogledam Luka ni sama ne znajući zašto. Možda zato što sam naslućivala da bi mi se zagledao u oči i video da u njima nema suza i shvatio koliko sam grozna. Telefon u mom džepu se oglosio: poruka. On nije shvatao da ovo nije obična noć i da nam je potrebno malo tišine.

Luk me je uhvatio za ruku i okrenuo ka sebi.

„Kasnije možeš da plačeš, Di. Suze će doći kasnije.“ Zagledao se u mene suženih očiju. „Moram da otkrijem šta je to pripremala. Sigurno nešto čime je htela da zaštiti tvoju porodicu. Doneću to ovamo.“

Da tugujem nisam mogla, ali zato me je obuzeo strah. „Nemoj da ideš. Molim te, nemoj da ideš.“

„To sada kažeš, ali kako bi se osećala da te nazovu iz bolnice i kažu ti da ti je i otac mrtav?“ Podigao mi je bradu prstom. „To sam i mislio.“

Oči su me pekle od suza, ali iz pogrešnih razloga. Dopustila sam da me nežno poljubi i zagrlji pre nego što je izišao iz kuhinje.

Iz susedne prostorije čula se svađa mojih roditelja. Tata je govorio kao i mek tiho, a mama je urlala na njega. Bila sam sama u kuhinji obasjanoj slabom žutom svetlošću. Izvadila sam mobilni iz džepa. Imala sam jednu nepročitanu poruku.

Bila je od Džejsa, i kao i polovina mojih poruka, prosleđena je suviše kasno... Bila je poslata još pre tri sata. Predmet poruke bio je isti kao i u svim našim epskim tekstovima. Koristili smo poruke za suviše ozbiljne stvari o kojima nismo mogli da razgovaramo u četiri oka: za duboke misli kako smo ih nazivali.

Otvorila sam je.

d. volim te.

Skljokala sam se na pločice i spustila glavu u šake. Slušala sam majku kako urla na oca i pitala se kada će sve to početi da me boli.

Konačno sam skupila hrabrost i pozvala Džejsa, pokušavajući da smislim šta da mu kažem kada se javi. Pustila sam telefon da zvoni dok nisam čula njegov glas: *Dobili ste Džejsa. Pozivanjem ovog broja povećali ste svoj ugled za deset poena. Dodajte tome još deset tako što ćete ostaviti poruku posle zvučnog signala. Čao.*

Prekinula sam vezu. Nikada do sada nisam dobila glasovnu poštu. Bez obzira na to šta je radio i gde je bio, uvek bi se javio.

Osetila sam se sasvim sama.

KNJIGA ČETVRTA

Mladi minstrel u rat je pošao... Med' palima naći ćete njega,
– „Mladi minstrel“

16

Sanjala sam jedan od onih snova kada nisam sigurna da li sam budna ili spavam. *Osećala* sam se kao da sam budna i da ležim u svom krevetu. Ali u glavi mi i dalje nije bilo najbistrije kao da spavam, a glas koji mi je pevao bio je neodređen i snen.

Glas se penjao i spuštao, ne mogu da kažem neprijatno, ali nije se pridržavao nekog utvrđenog ritma dok mi je šaputao da ime Derdra znači „tuga“. Razgrćući magle sna, razabrala sam priču o još jednoj Derdri. Ta treća Derdra bila je verena za kralja od Ulstera, iako je bila zaljubljena u nekog drugog. Derdra je pobjegla sa vatrenim mladim Nišom, mladićem koga je istinski volela, što je kralja propisno naljutilo. Kralj je krenuo u poteru za njom, naredio da ubiju Nišu i njegovu braću, a ukrao Derdru da bi se venčao s njom. Derdra, skrhana bolom, iskočila je iz njegove kočije i razbila glavu o kamen. Bezvučni glas iz mog sna pevao je o tome kako sve Derdre loše završe.

Nišina Derdra bila je bar toliko pametna da se ubije pre nego što su stvari postale još gore. Sve te stare irske legende završavale su se tragedijom, a ja sam upravo jednu od njih proživljavala. Šta je trebalo da očekujem? *Oslobodi se, dete, ljudi*, šaputao je glas promuklo, *oslobodi se bola ovoga sveta*.

To mi je ličilo na neku natprirodnu verziju onih „prestanite da pušite“ traka za kontrolu uma koje slušate dok spavate.

Otvorila sam oči. Grozno sam se osećala... Sve me je bolelo kao da sam prethodne noći podizala vozove. Baku su mi ubile vile, moj najbolji prijatelj bio je zaljubljen u mene, dečko mi je bio bezdušni ubica u službi šizofreničarke iz drugog sveta, i moj jastuk je bio vlažan.

Zašto mi je jastuk vlažan? Brže-bolje sam sela u krevetu i sa odvratnošću prešla pogledom unaokolo. Oh, nije valjda. Čaršavi su mi bili vlažni. Jastučnica mi je bila vlažna. Stočić pored kreveta bio je prekriven savršeno okruglim perlama vode. Sloj rose prekrivao je sve površine mirisnim kapljicama gde god sam pogledala. Podigla sam oči ka prozoru, koji je bio širom otvoren, i prinela vlažne prste nosu. Osećali su se na majčinu dušicu.

Šta se to ovde, do đavola, događa? Spustila sam pogled na Raja, koji je i dalje ležao na podu pored mog kreveta, dok se jutarnja svetlost što je prodirala kroz prozor blistavo odbijala o rosu na njegovom krznu. *I ti si mi neki pas čuvar. Na čijoj siti strani, njihovoj ili mojoj?*

Spolja, ne iz velike daljine, do mene dopre ohol i neozbiljan smeh, sličan melodiji. Skočili iz kreveta i nagnuli se kroz prozor u takvoj žurbi da mi je sims izbio vazduh. Jutarnje sunce me je nateralo da začkiljim, ali mi se ipak učinilo da samkrajikom oka uhvatila nekakvu mrlju treperave tame daleko ispod prozora, koja je suviše brzo nestala tako da nisam bila načisto da li je zaista bila tu ili mi se samo učinilo. Podigla sam šake sa simsa i zagledala se u njih. Dlanovi su mi bili prekriveni zalepljenim laticama. Laticama maka, može biti.

Proklete nedovršene pile i vilenjaci. Ceo dan ću mirisati na kesicu mirišljavog bilja kakve se mogu naći u italijanskim restoranima. Skinula sam latice sa kože i pobacala ostatak cvetova sa simsa, namršteno gledajući prazno dvorište. Vratila sam se nazad u sobu i uzela telefon sa noćnog stočića.

Džejms se i dalje nije javljao. Nisam mogla ni da mu ostavim poruku jer mu je glasovna pošta bila puna, pa sam pokušala da dobijem Luka. I njegov telefon je dugo zvonio pre nego što se začulo nekakvo čudno statičko pucketanje posle koga se veza prekinula.

Zurila sam u telefon u svojoj ruci i posmatrala zgjavke čije se belilo isticalo naspram ostatka kože. Padalo mi je na pamet hiljadu razloga zbog kojih se nijedan od njih dvojice ne javlja, a otprilike njih devet stotina izazivalo je neprijatne grčeve u mom stomaku.

Gotovo potpuno poremećena, okrenula sam se s namerom da siđem u prizemlje i našla se pred parom ogromnih zelenih očiju.

„Pobogu.“

Trebalo mi je nekoliko trenutaka da shvatim da su to Delijine oči i da su toliko velike samo zato što su mi veoma blizu. Nikada mi nije palo na pamet da u Delijine mnogobrojne talente ubrojim i nečujno prikradanje.

Delija mi pruži telefon. „Poziv za tebe.“

Trudila sam se da ne primeti moje nestrpljenje dok sam ga uzimala od nje, ali ona nije sačekala da se izblamiram do daske, već je izišla iz sobe i zatvorila vrata za sobom. Prinela sam telefon uvetu. „Da?“

Nisam odmah prepoznala glas, ali sam se strašno snuždila kada sam shvatila da nije Luk. „Alo? Da li je to Di?“

A onda mi je sinulo ko bi to mogao biti. Njegov glas već duže vreme nisam čula. Bio je to Piter, Džejmsov stariji brat. „Jesi li to ti, Piteru? Aha, ja sam. Nisam očekivala da me ti pozoveš.“

Usledila je pauza. „Nisam ja tebe zvao. Tvoja tetka je nazvala mene.“

Pogledala sam u zatvorena vrata sobe i namrštila se, pitajući se da li bih ispred njih zatekla Deliju da ih otvorim. „*Ra-zuuuumem*. To je čudno... Otkud njoj tvoj broj?“

„Nisam u Kaliforniji. Kod roditelja sam.“

Bilo je nečeg u načinu na koji je to kazao što me je otreznilo i nateralo da obratim više pažnje na njegov ton. „Hej. Nešto nije u redu? Kada si stigao?“

„Sinoć sam doleteo iz Kalifornije. Pobogu, Di, ti ne znaš? Mama i tata ti nisu javili?“

Ponekad znam šta će neko reći pre nego što bilo šta kaže. Ovo je bio jedan od tih trenutaka. Sela sam na ivicu kreveta i jednom šakom zgrabila prekrivač.

Znala sam da moram da sednem pre nego što mi saopšti novosti. „Šta bi trebalo da znam?“

„Džejms...“ Reč mu je zapela u grlu. Piter je napravio pauzu da se sabere. Kada je nastavio, ponovo je vladao glasom. „Doživeo je nesreću dok se sinoć vraćao sa svirke. On je... ovaj... udario je u drvo.“

Spustila sam glavu i šaku stisla u tako čvrstu pesnicu da su mi se nokti žarili u dlan, a drugom sam pritisnula telefon još jače uz uvo. „Kako je on?“

„Auto je potpuno uništen, Di. Leve strane... nema. Policija je sinoć izvela pse i oni još tragaju za... za Džejmsom.“

Znala sam da je zaustio da kaže... „telom“, ali se na vreme zaustavio. Znači, bilo je loše. Osetila sam iznenadnu mučninu pri pomisli da su Džejmsova kola, njegov ponos i dika, slupana do neprepoznatljivosti. Koliko smo se samo puta parkirali na najudaljenijem mesru na parkingu da mu neko slučajno ne oguli farbu kada otvori vrata svojih kola? A sve je to očigledno bilo uzalud.

Progutala sam knedlu. „Nije bio u kolima?“

Piter je dugo ćutao pre nego što je nastavio slomljenim glasom. „Di, misle da je ispuzao iz kola. Misle da je ispuzao i negde umro. Svuda ima krvi... Video sam. Oh, Di!“

Zarila sam nokte u kožu. Želela sam nekako da ga utešim, ali bilo šta da sam kazala, zvučalo bi lažno, jer je i meni bilo potrebno

da me neko teši. „Pite... ne znam šta da ti kažem.“ Osećala sam da uopšte nisam dorasla situaciji. Oboje smo voleli Džejsma... Trebalo je nešto oštroumnije da kažem.

A onda sam shvatila šta zapravo želim da ga pitam. „Da li bi mi pomogao da ga potražim?“

Piter je oklevao. „Di... nisi videla koliko je krvi... ja... Bože.“

„Možda je živ, ne mogu da sedim skrštenih ruku.“

„Di.“ Piterov glas je zadrhtao, a kada je ponovo progovorio, obratio mi se jednostavnim, kratkim rečenicama kao da sam malo ciete koje ne shvata šta mu se govori. „Mrtav je. Bilo je suviše krvi. Trenutno pretražuju reku. Nisu nam dali nikakvu nadu. *Mrtav* je. Rekli su da je mrtav.“

Nije. Ne, nije mrtav. Jednostavno nije. Neću u to poverovati dok ne vidim telo. „Onda mi bar reci gde se to dogodilo. Želim da odem tamo.“

„Ne želiš, Di. Žao mi je što sam i ja otišao. Ne mogu da izbijem iz glave taj prizor.“

„Reci mi gde se slupao.“

Nisam mislila da će to učiniti, ali ipak jeste. Zapisala sam šta mi je kazao na koverti koja je stigla iz Tornking Eša i prekinula vezu. Sada samo treba da smislim kako tamo da stimiem.

Pozvala sam Luka i pustila telefon da zvoni dvadeset puta pre nego što sam prekinula vezu. U grlu sam imala veliku knedlu koju nikako nisam mogla da progutani. Naprosto je odbijala da nestane i kao da se još više uvećala kada se Luk nije javio. Digla sam ruke od nje i navukla lagane farmerke i izlizane martinke. Osećala sam potrebu da budem efikasna, da se pripremim za potragu. Sve vreme dok sam se spremala, čudila sam se samoj sebi koliko sam hladna i sračunata. Imala sam utisak da ono što mi se događa gledam na Di TV sa udaljenosti od milion kilometara.

Sišla sam u prizemlje i zastala kada sam začula povišene glasove iz dnevne sobe.

„Teri, nećeš valjda sama da pripremaš hranu za majčino bdenje. Pusti Džuliju ili Kriku da to obave.“ Delija je bila sažeta i glasna kao i uvek, ne treba zaboraviti da je pila kafu bez mleka sa dodatnom kašičicom superiornosti.

„Malo sutra neću!“ Gotovo je vrisnula mama. „Ne želim da članovi moje porodice koji će doleteti avionom jedu gnjecave kanapee nad kovčegom moje majke.“

„Naše majke.“

Mama se kreštavo i besno nasmejala. „Prava si mustra!“

Trenutno nisam imala žarku želju da se nađem usred svega toga. Možda bih mogla da ukradem kola dok se svađaju. Ili će možda tata hteti da me poveze. Odšunjala sam se do kuhinje i zatekla ga kako pije poslednje gutljaje kate i stavlja novčanik u stražnji džep. Delovao je izgubljeno.

„Di, jesi li dobro?“

Ona glupa knedla mi je još bila u grlu. Uspela sam nekako da je zaobiđem i procedim. „Džejms...“

„Delija nam je kazala.“

Svakako da jeste. I verovatnose pri tom osmehivala. Pitala sam se ima li *ona* dušu. „Želim da ga potražim.“

Tata je spustio solju i pogledao me. Sigurno sam izgledala izbezumljeno. Stajala sam pred njim, stežući koverat iz Tornking F. ša u ruci i divlje šarala pogledom. Kucnuo je prstom po mobilnom na stolu i obratio mi se blagim glasom. „Di, razgovarao sam s njegovim roditeljima dok si bila gore. Rekli su da je mrtav.“

„Nisu pronašli njegovo telo.“ Znala sam da zvučim kao tvrdoglavo derište, ali nisam mogla da se zaustavim. „Želim da ga potražim.“

„Di.“

„Odvezi me, molim te. Dozvoli mi da vidim kola.“ Tata me je gledao sa sažaljenjem. „Di, ti zapravo ne želiš to da vidiš. Veruj mi. Pusti policiju da obavlja svoj posao.“

„Piter mi je kazao da su već počeli da pretražuju reku! Oni ga zapravo više ne traže! On je moj *najbolji prijatelj*, tata! Niko ne mora da me štiti!“

Tata me je samo pogledao i odmahnuo glavom.

Nisam znala šta da radim. Do sada mi nikada ništa nije odbio... zato što nikada ništa nisam tražila. Da sam imala svoja kola, da sam imala vozačku, već sam odavno mogla da odem. „Mrzim kada se prema meni odnosite kao prema detetu! Mrzim to!“

Osećala sam se tako nemoćno. Znala sam da se ne bih osećala bolje ni da počnem da vrištim, ali to mi je jedino palo na pamet. Izletela sam iz kuće na stražnja vrata, sela na stepenik i počela da čupkam porub farmerki koji se rasparao. Smatrala sam da nije u redu što je nebo rako plavo i što mojoj koži toliko prija letnje sunce. Neću im dozvoliti da me navuku da poverujem kako je ovaj dan kao svaki drugi letnji dan, jer oni nikada više neće biti isti.

Nisam mogla samo da sedim ovde.

Izvadila sam mobilni i počela da listam primljene pozive. Zastala sam kod Sarinog broja. Oklevala sam samo sekundu pre nego što sam je pozvala.

„Da?“ Ta jedna reč, izgovorena Sarinim uobičajenim glasom, spustila me je na zemlju.

„Di ovde.“

„Oh, moj bože, Di, čula sam šta mu se dogodilo. Mislim na Džejmsa Morgana. Bio je na vestima! Strašno mi je žao.“

Čudno, ali ovo njeno naglašavanje reči umalo me nije rasplakalo, a to nije pošlo za rukom nikome pre nje. Progutala sam suze. „Mislim da to nije bio nesrećni slučaj.“

„Oh... molim... šta? Misliš da je pio?“

„Ne, mislim da su vile to uradile.“

Usledila je pauza i ja se uplašili da je ipak zaključila da je Pegavi Baksuz bio samo nedovršeni momak. Srećom nije. „Sranje. Nema šanse. Ozbiljno?“

Preplavilo me je olakšanje. „Ozbiljno. Još nisu pronašli telo, što znači da bi još mogao biti živ. Htela bih da ga potražim, ali moji roditelji su tako...”

„... protiv toga. Znam. Svakako. Jasno mi je. Roditelji su truba.“

Skupila sam hrabrost. „Pitala sam se da li bi, možda, pošto imaš dozvolu, ako...”

Sara me je iznenadila i završila moju rečenicu. „Daj mi, najviše dve sekunde. Gde stanuješ? Aha. Ionako moram da iziđem iz kuće, hoću da poludim. Obećaj da ćeš me sačekati dve sekunde.“

* * *

Dve sekunde su se zapravo pretvorile u dvadeset minuta, ali Sara je ipak došla. Zaustavila je kola na kraju prilaznog puta, kao što sam joj kazala da uradi, i ja sam otrčala do njenog starog „ford taurusa“ pre nego što su moji roditelji shvatili da je tu. Zaustavile smo se nekoliko kilometara dalje da konsultujemo umrljanu knjižicu sa kartama, koju smo našle na stražnjem sedištu. Prstom smo pratile krivudave sporedne puteve kojima ćemo morati da se vozimo do mesta nesreće.

„To je usred neke supernedodžije. Kog đavola je tražio tamo?“, upitala je Sara, ali ja na to nisam imala odgovor. Napustili smo grad u napetoj tišini i krenuli beskrajnim sporednim putevima Virdžinije koji se ni po čemu nisu razlikovali jedan od drugoga. Više su zapravo ličili na uske, izuvijane staze do kojih su samo mestimično dopirali zraci skrivenog sunca. Kratki potezi neba koji bi se povremeno pojavili nad nama otkrili su mi da je ono blistavo plavo i da to plavetnilo samo mestimično narušavaju savršeni beli oblaci. Nije mi išlo u glavu kako je bilo šta ružno moglo da se dogodi po ovako divnom danu.

Pogrbila sam se na suvozačevom sedištu, izlistavajući opcije na mobilnom. Primljeni pozivi, propušteni pozivi, brojevi koje sam ja zvala. Glasovna pošta, tekstualne poruke. Slova su se rasplinjavala pred mojim očima dok su mi kroz mozak prolazili nizovi

besmislenih reći. A onda su se moji prsti zaustavili i ja se tupo zagledah u poruku do koje sam nesvesno stigla.

d. volim te.

Trepnula sam nekoliko puta da ne zaplačem.

Morala sam da ostanem kul.

„Hvala ti što si me povezla“, konačno sam kazala, prekinuvši tišinu.

Sari je izgleda laknulo kada sam progovorila.

„Nema problema. Ali, reci mi, šta je to s tvojim roditeljima?“

Slegla sam ramenima. „Ne znam. Pretpostavljam... baka mi je sinoć umrla.“

„Au. Kakav grozan tajming.“ Sara je zaustavila kola ispred znaka stop i pogledala na obe strane.

Progurala sam pljuvačku, ali je knedla i dalje bila tu. Nisam znala šta da kažem.

„Mislim da je lepo što si tužna zbog nje“, reče Sara.

Pogledala sam je podignutih obrva, upitno. Nisam se uvredila, ali mi se to što je rekla činilo veoma glupo.

„Moja baka... mislim na onu koja mi je još ostala... ona je, takoreći, nevidljiva.“ Sara slegnu ramenima.

„Kao da je sa druge planete. Ne gleda filmove, muzika koju ja slušam joj je potpuno strana. Razgovaramo o vremenu i sličnim glupostima, jer je to sve što ona primećuje, bar koliko je meni poznato. Pre neki dan sam razmišljala o njoj i shvatila da ne mogu da se setim ni jedne jedine stvari koju je ikada imala na sebi. Zar to nije grozno? Prebacujem sebi što ništa ne osećam prema njoj, imam utisak da je... da je već mrtva. Odavno je već počela da zaostaje za ostatkom sveta.“

Nikada ranije nismo vodile ovako poverljiv razgovor i osećala sam se veoma čudno. Smatrala sam da bi trebalo da kažem nešto što će produžiti ovaj trenutak i uspostaviti večno prijateljstvo među

nama. Ali nisam mogla ništa da smislim. Tek pošto je trenutak prošao, uspela sam da kažem: „Starost je strašna, zar ne?“

„Pored svega još i poružniš. Slobodno me upucaj kada više ne budem mogla da nosim mini suknju.“

Kiselo sam se nasmejala. I ona se kiselo nasmejala. Porom sam ugledala znak ispred nas i rekla:

„Mislim da je to ovde.“ Sara je prošlišala pored dotične ulice i morala je da se okrene i vrati nazad do uskog i mračnog *Dan Lejna*.

Napustili smo put mestimično prošaran sunčevim zracima i zaronili u potpunu tamu ispod gustih krošnji koje su se u visini nadnosile nad nama poput masivnog zelenog hrama. Nisam znala gde je Džejms imao svirku, ali nije mi padao na pamet nijedan razlog zašto bi išao ovim potpuno skrajnutim putem.

„Pretpostavljam da su odvukli kola. Moraćemo da potražimo mesto na kome su našli slupan auto.“

Dok sam prelazila pogledom po zeleno-smeđoj tami tragajući za ostacima uništenja, za bilo kakvim znakom da je sve ono što sam poznavala zauvek nestalo, imala sam utisak da proriče najduži minut mog života. A kada je Sara zaustavila kola pored drveta koje se nije razlikovalo od ostalih krupnih hrastova pored puta, nisam znala na osnovu čega je zaključila da je upravo to ono mesto koje tražimo.

Isključila je motor. „Nećeš imati ništa protiv da ostanem u kolima? Svaki put se onesvestim kada vidim krv.“

Klimnula sam. „U redu je.“

Izišla sam iz kola i stala pokraj puta koji se osipao. Nozdrve mi zapahnuo miris vlažnog lišća i šume, i bilo je čak pomalo sveže u tom neprekidnom hladu drveća. Videla sam šta ju je to nateralo da stane. Sa najbližeg hrasta bila je zguljena kora, a u lišću na tlu ležao je retrovizor koji je promakao ekipi iz kompanije koja je odvukla kola. A onda sam ugledala tamnu mrlju na putu. Podsetila me je na mrlje koje ostanu iza ubijene srne pošto je odnesu. Samo što ovaj

trag nije bio od srne.

Imala je užasan oblik. Razmazani trag krvi nagoveštavao je borbu.

Zatvorila sam oči i zaboravila na krv. Namera mi nije bila da mislim na Džejmsa, već da obavim ono zbog čega sam došla.

Otišla sam do podnožja drveta. Razmišljala sam da li da uzmem vozačev retrovizor i ponesem ga sa sobom, ali sam se zaustavila pre nego što sam ga podigla. Retrovizor nije bio važan. Džejms je bio važan. Polako sam krenula kroz paprat i lišće, udaljavajući se od dotičnog drveta. Sve je postalo bezoblično u ovoj nepokretnoj i večnoj tami. Jedini zvuči, prigušeno glasanje ptica, dopirali su iz krošnji iznad moje glave. Strašno sporo sam napredovala, jer nisam htela da mi promakne neki trag ispod paprati.

Otprilike pedeset stopa od mesta sudara, očešala sam martinke o nešto tvrdo u mekom rasrinju. Kleknula sam, začkiljila i ugledala nekakav beli predmet u tami.

Pažljivo sam ga podigla i stomak mi se zgrčio. Bila je to bočica kapi za oči bez ikakve etikete. Kada sam je otvorila, zapahnuo me je slatkasti miris deteline. Hiljadu novih sećanja istovremeno je pokuljao... Luk stavlja kapi u oči. Luk marljivo spravlja kapi, Luk spušta bočicu u džep... i proletelo kroz moj um poput slajdova.

Zagrizla sam usnu i izvadila mobilni. Oklevala sam jedan dugi trenutak, a onda sam ipak ukucala Lukov broj.

Prvo mi je tiho i jaderno zazvonio u uvetu, a onda i nekoliko stopa dalje. Ta zvonjava je predstavljala čudan i moderan zvuk u ovom drevnom spokoju.

Imala sam želju da zatvorim telefon i da se pretvaram da ništa nisam čula, ali bilo je suviše kasno za to. Krenula sam za zvukom i pronašla prljavi mobilni napola zakopan u spletu izgaženog trnja. Posegla sam da ga podignem i ugledala crvene kapljice na lišću oko njega.

Dah mi se zaglavio u plućima, a kolena su mi zaklecala. Pritiska

sam šaku na usta, pokušala da zadržim suze, govorila sebi da treba da budem jaka i da nipošto ne smem da donosim preuranjene zaključke, ali suze su svejedno potekle. Prvo su se samo dve skotrljale niz moje obraze, a onda tri, pa četiri, za njima pet. Na kraju su sve potekle zajedno i presahle. Stajala sam među papratima sa trujem zabodenim u nogavice farmerki, zurila u jednu jedinu crvenu kap na mobilnom i jecala za bakom, Džejsom i Lukom.

Kada su suze prestale da teku, polako sam postala svesna da mi se udovi tresu isto kao kada pokušavam nešto da pomerim pomoću telekineze po danu. Energija je isticala iz mene. Sećala sam se tog osećaja od ranije... i brzo sam podigla pogled, pripremajući se za pojavu Eleanore ili nečeg još goreg.

Ali, ugledala sam Unu koja je čučala na kladi nekoliko stopa od mene i lizala prste poput mačke koja je upravo završila sa jelom. Bila je neprirodno povijena. Na zelenoj svetlosti šume, njena bleđa koža delovala je manje zeleno nego ranije, mada ni sada ne bi mogla da prođe kao ljudsko biće. Njena bizarna odeća mi je odmah privukla pažnju: na sebi je imala neku vrstu ogrtača koji je ličio na vojnički šinjel iz osamnaestog veka sa preko deset dugmadi koja su vodila sve do visoke kragne, a ispod njega je nosila nabranu belu suknju. Ta minuta kombinacija mirisala mi je na ultra šik radnju u kojoj se prodaju nošene stvari, kako muške, tako i ženske.

Nabrala je nos zagledana u moje suze. „Ponovo to radiš?“

Prevukla sam dlanom preko obraza i, setivši se Lukovih reći, ispravila ramena pre nego što sam odgovorila. „Upravo sam završila.“

Una mi se predivno osmehnula. „Sad ćeš videti koliko sam pametna, ljudsko biće.“ Nabrala je nežne crte lica kao da se mršti, obrve spojile glumeći trenutnu tugu i dok je pućila drhtave usne, jedna jedina suza... moja suza... skotrljala se niz njen kao kreč beli obraz. Suza je zasijala na njenoj vilici i, u trenutku kada je skliznula sa nje, Una je ispružila šaku i uhvatila je, smotavši je za kasnije.

Vratila je osmeh na lice isto onako brzo kao što ga je i uklonila, a onda se kreštavo i pomahnitalo nasmejala. „Zar nije *savršeno*?“

Zašmrcala sam, nos mi se bio zapašio od plakanja.

„Bolje to radiš od ljudi.“ Bila sam ubeđena da njen nos nije zapašen.

Neočekivano je skočila sa debela na kome je čučala i zalepršala oko mene poput kakve ptice, tako blizu mene da sam na trenutak uhvatila njen miris. Istovremeno mošusan i sladak, bio je to miris nečeg divljeg. Prošaputala mi je u uvo: „Znam šra tražiš.“

Trudila sam se da ne pogledam u krvlju poprskan mobilni i progutala knedlu. „I ti znaš gde se ‘to’ nalazi?“

Nasmejala se, skočila nazad na oboreno deblo i otklizala niz njega, a žarim se u kovitlacu vratila istim putem. „Sve je to strašno poetično. Jedva čekam da otpevam. U molu, mislim.“

Imala sam želju da je zadavim. Zar nije mogla jednostavno da mi kaže? Samo zahvaljujući jakoj volji uspela sam da potisnem nestrpljenje, ni sama ne znam gde i da je ljubazno zamolim. „Da li bi mi sada to otpevala?“

Una se tajanstveno osmehnula, gledajući u tle. „Da li bi došla da večno živiš sa mnom?“

U tom trenutku umalo nisam smetnula s uma da nije ništa manje opasna od Pegavog Baksuza. Učtivo sam je odbila. „Zvuči divno, ali ipak ne bih. Da li to znači da mi nećeš otpevati pesmu?“

Pogledala me je i nežno odvratila: „Ne, ne znači, glupavo ljudsko biće. Pesmu ćeš dobiti besplatno, samo zato što će to razljutiti Brendana kada sazna.“ U dva dugačka koraka ponovo se našla pored mene i poklonila mi pesmu koju je delimično otpevala, a delimično odšaputala:

Daleko među hrastovima, duboko ispod zemlje prosipa se krv svirača,

krv plaćenika bare,

pravi sto budućnost proriču njihovu.

Ona nalaže plaćeniku da ubije ljubav svoju, ona nalaze sviraču:

„Ubij ljubav svoju“.

Melodija i njen glas zatekli su me nespremnu i u tom trenutku za mene nije postojalo ništa drugo. Nije mi čak palo na pamet ni da nešto kažem.

Una je neodobravajući eoknula jezikom i puknula prstima pred mojim licem. „Čak i nevažna melodija u stanju je da te zbuni, dražesna. Kako misliš da povратиš dragane ako ne štitiš svoja čula?

Razočaraćeš me, zar ne?“

Trepnula sam i dalje blago ošamućena njenim čarobnim glasom. „Nisu mi obojica dragani. Hoću da kažem, da mi nijedan nije dragan. To jest...“ Magija njene pesme počela je polako da čili iz moje glave i zamenila ju je poruka koju su krile njene reči. „Hoćeš da kažeš da nisu mrtvi?“

Una je slegla ramenima i odskočila od mene, nastavivši dugačkim baletskim skokovima preko paprati, da bi se odmah vratila i naklonila kao da je uradila ko zna šta. „Ne još!“

Mogla sam ponovo da dišem. Imala sam utisak da nisam do kraja napunila pluća od kada sam videla Lukov telefon i kapljice krvi. Sada, posle mnogo minuta, prvi put sam duboko udahнула vazduh i potom ga ispustila. Nekakav glasić u meni je pevuošio; *živi su, živi su.*

„Znači da su kod nje. Mislim na kraljicu.“

Una je doplesala nazad do mene, lagano i šepureći se, i zaustavila se na svega nekoliko centimetara ispred mene. Ispružila je prste ka gvozdenom ključu oko mog vrata i nastavila da ih približava dok ga gotovo nisu dodirnuli. Nagla se napred toliko blizu da mi je licem čak dotakla kosu i rekla mi na uvo poluveselim i ujedno poluozbiljnim glasom. „Približava se dugodnefica, primećuješ li da smo sve jači i jači? Uskoro će i lovac moći da te dodirne. Uskoro ni Aodana, najpokvarenijeg od svih, ništa više

neće sprečavati da te ukalja kao što ukalja sve čega se dotakne. Oni bi mogli da uzmu tvoje pesme i da ih pohrane tako duboko u sebe da nikada ne saznaš da si ih izgubila. Poigravaće se tobom dok se ne osmehneš i poželiš da si mrtva.“

Sledila sam se, jer sam postala i te kako svesna koliko je opasno ovo divlje stvorenje koje nije ljudsko biće, ali mi je toliko blizu da može videti sasušene suze na mojim obrazima.

Krajičkom oka videla sam kako joj se krajevi usana izvijaju u prelepi osmeh i ona prašaputa: „Sada je pravi trenutak da zatražiš onu uslugu koju sam ti obećala za tvoju suzu.“

Povukla se i nastavila da me proučava dok sam ja stajala isturene brade, glumeći hrabrost, a zapravo drhteći od glave do pete usled te njene neobičnosti.

I ja sam se zagledala u njene zelene oči bez dna, pokušavajući da nazrem bilo kakvo osećanje u njima, bilo šta što bi me uputilo na pravi odgovor, ali videla sam samo sve veću i veću dubinu. Klimnula sam i rekla, kao da je to bila moja ideja.

„Iskoristiću sada tu uslugu, moliću lepo.“

„Već sam mislila da je nikada nećeš zatražiti“, Una je iscrtala prstom krug ispred sebe.

Pozvala me je da priđem i ja se oprezno primakoh, idući postrance.

„Vi ljudi volite ljude, je li tako?“

Nisam bila sigurna kako bi trebalo na to da odgovorim.

Ponovo je iscrtala krug i ovog puta imala sam utisak da se zadržao u vazdubu i pošto je spustila prst. „Vidiš li ga?“

Zagledala sam se u sjajnu ivicu kruga, ali sam unutar njega videla samo skvrčeni hrast s druge strane. „Ne?“

Ona je ogorčeno uzdahnula. „Pokušaj da koristiš oči.“ Ponovo je iscrtala krug i ovog puta me je sjaj njegove ivice naterao da bolno zatrepćem. Pržio je poput sunčeve svetlosti i treperio je na pogrešan način, jer je ivice šume povijao s unutrašnje strane, a

šumu sa spoljašnje strane.

Ovog puta sam ga videla. Bio je to muškarac u kasnim tridesetim ili ranim četrdesetim, glave prekrivene dugačkim smeđim loknama koje su slobodno padale. Čitao je knjigu usred polja. „Ko je to?“

„Tomas Rajmer. Jedan od njenih. Ljudsko biće. Muškarac. Treba li da budem još određenija?“

„Mislim da to sve pokriva.“ Nadala sam se da će objasniti značaj tog čoveka sa spiralnim loknama, jer mi nije bilo jasno kakvu mi je uslugu učinila time što mi je pokazala nepoznatog muškarca koji čita knjigu.

„Pogledaj samo kako ljudski izgleda“, promrmljala je Una kada je čovek okrenuo stranicu. Nisam bila sigurna da li se njen komentar odnosio na njegovu pojavu ili sposobnost da okreće stranice. „Mislim da bi trebalo malo da pročaskaš s njim.“

„Gde je on?“

„Tamo.“

Ponovo sam se jedva uzdržala da ne tresnem vilu-kučku i preformulisala pitanje. „Kako da stignem tamo?“ Molila sam Boga da ne kaže „pešice“, jer u tom slučaju teško da bih uspela da obuzdam svoju pesnicu.

„Stalno zaboravljam koliko ste svi vi glupi“, veselo reče Una. Povukla je ivicu kruga i proširila ga, kako bih videla da čovek sedi usred pašnjaka u blizini moje kuće, onog isrog na kome sam videla belog zeca. Potom je gurnula prst u usta kao da ju je sjaj opekao i okrenula se ka meni. „Moram ti reći da sam samu sebe iznenadila ovom velikodušnom uslugom.“

„Hvala“, rekoh ja, šta sam drugo mogla.

Pljunula je kroz krug i on je nestao poput dima.

„Evo još jednog pretiloga, za džabe. Gratis. Udavi lovčevog psa koga čuvaš. Moraćeš da ga držiš pod vodom nekoliko minuta.“ Napravila je pokret rukom kao da drži šaku ispod vode. „Dok ne

prestanu da se pojavljuju mehurići.“

Zatreptah u neverici.

Ona izgleda nije primećivala moju užasnutost, već me je ljubazno upitala, mada se videlo da joj to teško pada: „Želiš li da ti vratim suzu? Prebace ti.“

„Ne, hvala. Mislim da tebi bolje pristaje.“

Una razvuće usta u osmeh.

* * *

Sara nije znala gde se nalazimo i imala je grdnih problema da nas vrati kući. Na kraju je zaustavila kola i pustila mene da vozim. Iako retko imam prilike da sednem za volan, bila sam mnogo uspešnija od nje u snalaženju po sporednim putevima. Vrtelo mi se u glavi. Pretpostavljala sam da onima koje ukrade i muči vilinska kraljica nije nimalo prijamo, ali i to je bolje nego biti *mrtav*. Iz smrti nema povratka. Odjednom sam počela da primećujem pojedinosti koje su mi ranije promicale: dan je bio predivan, cvrčci su bili veoma glasni, lišće je na povetarcu pokazivalo svoje bledunjave donje strane, nagoveštavajući oluju iako je nebo trenutno bilo predivno plavo. Zahvaljujući promeni raspoloženja, na povratku sam ugledala nešto što mi je ranije promaklo: Lukova kola. Legla sam na kočnicu.

Sara je vrisnula. „Tako ti svega! Šta to radiš?“

Vratila sam njena kola u rikverc do uskog prašnjavog puta na kome sam videla Lukova kola.

„Izvini. Videla sam nešto. Idem da proverim, važi? Daj mi dve sekunde.“

Nekoliko trenutaka je čkiljavo zurila kroz prozor, a onda je dohvatila nekakav časopis sa stražnjeg sedišta. Očigledno je mislila da će se moje „dve sekunde“ odužiti koliko i njene. Ostavila sam je da čita i zaputila se do Lukovih kola, ostavljenih na zaraslom prašnjavom putu koji je vodio do polja kukuruza. Ugao pod kojim je auto stajao nagoveštavao je da se vozaču žurilo i ja odmah

pomislih da se Luk dovezao ovamo da spase Džejmsa i da ga je izvukao iz kola u kojima se ovaj bio zaglavio. Ta verzija mi se mnogo više dopadala od one u kojoj se okrvavljeni Dž. ejms sam izvlači iz svog *pontijaka* i pada na asfalt.

Audi nije bio zaključan. Osećala sam se budalasto, ali sam ipak sela na vozačevo mesto i zatvorila vrata. Zavalila sam se na Lukovom sedištu, zatvorila oči i dozvolila njegovom mirisu da me zavara i navuče da pomislim kako je i on sa mnom u kolima. Iako sam ga videla prethodne večeri, već mi je neopisivo nedostajao. Onaj deo mene koji je bio u njemu imao je osećaj kao da je milionima kilometara daleko, na mestu na kome nikada neću moći da ga posetim. Kada sam bila s njim, osećala sam se voljenom, željenom, zaštićenom. A sada sam sama sebi ličila na čamčić koji pluta po nekakvom čudnom mračnom moru.

Otvorila sam oči i bio je mrak. Noć je obavijala kola poput ćebeta. Tek posle nekoliko trenutaka shvatila sam da sam u sećanju. Ja sam bila Luk koji sedi za volanom i srce mi ludački tuče usled skoka adrenalina. Svakim delićem tela osećao sam da moram da stignem na mesto udesa pre njih. Okrenuo sam se na sedištu i pogledao u glineni ćup pun žuto-zelene smese na podu ispred suvozačevog sedišta i pomislio da bi trebalo da namažem cipele tom smesom radi zaštite. Ali, ne, moram da je sačuvam za Di i njene roditelje, ne smem da se razbacujem. Uostalom, ne žele oni mene, bar dok je Di živa. Sranje. Ostavio sam ga na podu i iskočio iz kola, u nadi da je klinac još živ.

Zvuk otvaranja kola prekinuo je sećanje. U stvarnom životu, *mom* životu, vrata su i dalje bila zatvorena i ja sam i dalje sedela na vozačevom sedištu. Pogledala sam na pod kola ispred suvozačevog sedišta, i zaista... u ukočenoj senci koju je bacalo podnevno sunce što je prodiralo u kola kroz vetrobransko sraklo... ležao je glineni ćup sa bakinom mešavinom, preturen na stranu. Podscćala je na mačju povraćku.

Pronašao ju je, znači. Uzdahnula sam, podigla ćup... oh,

odvratno, bio je malo topao, kao da je smesa u njemu živa... i izišla iz kola. Bilo mi je žao što ne mogu da smislim nikakav izgovor za Saru pod kojim bih mogla da vratim Bukefala kući. Želela sam nešto što će me podsećati na Luka. Ne morate da mi kažete, znam da je to bilo sebično od mene.

Pažnju mi je privuklo nekakvo kretanje, nešto što je sprečavalo prodiranje svetlosti između retkog drveća koje je okružavalo polje kukuruza. Na nekih deset do petnaest stopa ispred kola, koračao je nekakav visoki muškarac. Bio je potpuno nag, imao je izdužene i vretenaste mišiće poput jelena ili trkačkog konja, i mada je pažnju prvenstveno trebalo da mi privuče njegova nepristojna golotinja, nisam mogla da odvojim pogled od njegovog repa. Bio je dugačak, podsećao je na bič i završavao se pramenom dlake kao u koze. Vilenjak... jer ko bi to drugi mogao biti... zastade i polako okrete glavu da me pogleda. Oči su mu bile suviše blizu, a predugačak i pretanak nos nadvijao se nad širokim ustima... On sasvim sigurno nije mogao biti ljudsko biće. Imao je pogled divljeg stvorenja koje zna šta sam ja, ne plaši me se i uopšte nije zainteresovano za mene. Dugo sam čekala dok nije nestao s vidika, a onda sam pojurila nazad do Sarinih kola i ušla u njih, pažljivo držeći ćup.

„Šta je to?“, upitala je Sara i spustila časopis.

„To ti je neka vrsta antivilinskog soka koji je napravila moja baka.“

„Vau. Oh. Gde si ga našla?“

Pokazala sam prstom. „U Lukovim kolima.“

„Luk je onaj slatkiš? Gde je on?“

„Ne znam.“

Sara se namrštila. „Počela je da me podilazi jeza. Ovo mi sve više liči na horor film, a svi znaju da strastvena ženska uvek prva umire. Brišimo odavde.“

To smo i uradile, ostavivši jedini dokaz Lukovog postojanja na prašnjavom putu iza sebe.

„Zašto te zanima ‘dugodnevica’?“

Dok sam nagnuta nad tatinim laptopom mahnito ukucavala reči kao što su „dugodnevica“, „plaćenik“ i „Tomas Rajmer“ u pretraživač, nisam uopšte čula Deliju da je ušla.

„Tako ti svega!“ Srce samo što mi nije stalo. Ovo njeno prikradanje počinje gadno da me nervira. Okrenula sam se da je pogledam i zarekla je tik do mog ramena sa šoljom kafe u ruci, kako odozgo zuri u mene svojim zelenim očima. Bože, izgledala je živa. Kao da je prethodno bila crno-bela fotografija, a sada je neočekivano osvežena bojom. Prestravila sam se, ali sam prestala da se kajem što sam cipele svojih roditelja namazala bakinom smesom, a njene ostavila nezaštićene.

Delija se nagla preko mog ramena i počela da čita ono što je pisalo na ekranu. Bio je to kitnjasti vebsajt pod nazivom „Vilinski komadić zemlje“, koji je davao spisak biljaka koje mogu da privuku vile u vaš vrt. Upravo sam čitala o tome kako letnja dugodnevica istanjuje veo između sveta ljudi i vilinskog sveta. Sajt je preporučivao da se iznesu tacnice sa mlekom i zapaljenom majčinom dušicom, jer mleko i majčina dušica podstiču vile da nas posećuju. Pokušala sam da zamislim kozu- vilu... ili još bolje, Aodana... kako lapće mleko poput pitomog mačeta. Odakle im ovakve gluposti?

Delija se nasmejala. „Šta si još pronašla?“

Prva stvar koja mi je prošla kroz glavu bila je da isključim kompjuter, ali sam se umesto toga sklonila u stranu i pustila je da preko moje šake dohvati miša i skroluje kroz ostale otvorene prozore. Prešla je pogledom preko balade o Tomasu Rajneru... koga je vilinska kraljica ukrala i podarila mu jezik što nije u stanju da slaže... a potom je prešla na vebsajt sa definicijom „plaćenika“:

plaćenog najamnika iz drevne irske istorije. Njene oči su odražavale kvadrat monitora dok je čitala. Kada je završila, odmakla se za korak-dva od mene.

„Pretpostavljam da ćeš mi kazati da ove stvari istražuješ za neki školski projekat.“

Ne znam zbog čega su me ove njene reči toliko uplašile, ali jesu. Na neki način prevazilazile su puke nagoveštaje neobičnosti i zadirale u domen čiste zlonamernosti. Dobro sam razmislila pre nego što sam kazala. „To bi bilo kao da ti meni kažeš da nisi srela Luka pre takmičenja.“

Delija nije odmah odgovorila. Sada je na nju bio red da povuče potez u ovoj verbalnoj partiji šaha.

„Mislim da znam gde bi mogla da nađeš ono što ti je potrebno za tvoj školski projekat.“ Ponovo se nagla nad mene, dovela kursor do rubrike za pretraživanje i ukucala „kako osloboditi taoce“. Zatim je svojim negovanim noktom pritisnula *enter*.

Zurila sam u spisak članaka sa najnovijim vestima i blogove, i u tom trenutku sam se setila da je Delija bila ta koja mi je ranije tog dana donela telefon. Ona je znala šta se dogodilo Džejmsu, nije li tako? A onda je pozvala njegove kako bi bila sigurna da ću i ja saznati.

„Mora da je baš gadno povređen“, primetila je Delija, ne obraćajući se nikom posebno. „Čula sam da je bilo strašno puno krvi. Ako je uopšte još živ, vreme mu otkucava.“

Želela sam da zatvorim i oči i uši, da isključim njen glas i da se pretvaram da je u mom životu, koji iz dana u dan postaje sve čudniji, bar ova tetka-diva ostala ista. „Šta kažeš?“

Delija je ispružila šaku. „Da li bi mi dala bakin prsren?“

Nekoliko puta sam trepnula i pogledala je odozdo, jer me je njen zahtev vratio u normalu. „Ne, ne bih rekla. Baka je želela da ga ja nosim.“

„A sada treba da joj ga vratiš.“

„Rekla sam da *neću*.“

Nisam primetila kada je Delija ispružila šaku, ali sam zato osetila kada je šćepala moj zglavak iznenadujućom snagom. Prste druge ruke obavila je oko prstena i strgnula mi ga s prsta zajedno sa nešto kože. Zadahtala sam od bola. Odbacila je moj zglavak što dalje od sebe i strpala prsren u džep. Zurila sam odozdo u nju, dok mi je Lukov ključ žario kožu skriven ispod kragne laganog džempera koji sam imala na sebi i strepela da ne nasluti njegovo postojanje i da me ne liši i njega.

„A sada ideš u šetnju“, rekla je ona, pokazavši na vrata koja vode napolje.

„Jesi li poludela?“Skočila sam i stala da se povlačim ka dnevnoj sobi, zažalivši što sam izabrala tatinu radnu sobu za svoja istraživanja. Pretpostavljam da je trebalo da trčim brže, ali ona je za mene i dalje bila samo moja tetka tiranka i nisam mogla da se oslobodim te slike. „Mama!“

Delija me je ponovo šćepala za ruku. Njeni prsti bili su poput gvozdenih spona. „Ne može da te čuje.“

Uvijala sam se i migoljila dok mi je njen dodir žario kožu. „Šta ti dobijaš ovim?“

„Oh, nemoj mi reći da si toliko glupa.“ Delija me je nimalo svečano odvukla do francuskih vrata. Ne znam zašto nisam mogla da se oslobodim njenog stiska, ali bila je tako žilava i nepopustljiva ispod oklopa od ružičastog velura. Podsetila me je na beskrajne epizode *Plavaca* koje sam gledala kod bake, u kojima su stalno ponavljali da drogirani poseduju nadljudsku snagu. „Sve ostale kockice si složila, zar ne?“

U tom trenutku sve je došlo na svoje mesto. Soba u bakinoj kući u kojoj Delija umalo nije umrla. Vlažna stopala na maminom krevetu. Raj, vilinski lovački pas koji je u našoj porodici još od pre mog rođenja. Sve ovo je počelo mnogo, mnogo pre mene.“Oni su ti spasli život.“

„Nemoj zaboraviti najbolji deo“, reče Delija i otpeva savršenu lestvicu jasnim glasom koji joj je obezbedio ugovor za snimanje ploče. „Misliš li da je ovaj glas bio moj?“

Prošaputala sam: „Bio je mamin, zar ne?“

Snžno me je gurnula i posegla za kvakom, a ja sam se prepustila s namerom da se oduprem o staklo. Ali za to je bilo suviše kasno, jer su staklena vrata već bila otvorena i ona je zapravo posegla za kvakom žicanih vrata. Tako jako me je gurnula da sam osetila kako žica popušta i čepa se pod mojom težinom. Tresnula sam o pacio od cigli i udarila glavom o tle. Dok su mi svetlaci igrali pred očima, ja je dahćući upitah: „Šta hoćeš od mene?“

Delija je zurila u mene bezosećajnim i sjajnim očima. „Samo želim da odeš.“

Zalupila je staklena vrata. Čula sam škljocaj brave. Zastenjala sam, polako sela i privukla bosa stopala uz telo. Dok sam to radila, ugledala sam metalni tanjirić pored vrata. Na njemu je ležalo nešto skvrčeno što se još pušilo. *Majčina dušica!* Zapalila je majčinu dušicu pre nego što me je izbacila napolje.

Jedva sam imala vremena da pomislim da me je *rođena tetka, prokleta bila, izdala* kada sam ugledala vilenjaka zlatno-smeđe kose kako kroz zadnje dvorište napreduje ka kući. Oko nogu mu se motalo stotinu pasa kao što jc Raj... Neki su bili vitki poput lovačkih, neki ogromni poput mastifa, ali svi su bili iste boje kao Raj.

Vilenjaka je bilo jako teško videti naspram drveća, jer nije bacao senku na popodnevnom suncu. Na sebi je imao nekakvu čudnu, usku odeću u različitim nijansama zelene i smeđe. Prednja i stražnja strana jeleka i helanke bili su od kože, a rukavi od nečega što je ličilo na antilop ili mahovinu. Sa spoljašnje strane nogu imao je pričvršćene pletenice od sasušene trave koje su mu i u labavim snopićima visile sa manžetni rukava poput čipki na viktorijanskim kostimima ili punjenja ispalog iz strašila. Izgledao je kao da je napravljen od zemlje i da isto tako lako može ponovo da se pretvori

u zemlju, ali njegove crte lica posedovale su zastrašujuću simetriju kao i Eleanorine, kao i crte lica Pegavog Baksuza, dajući mu lepotu drugog sveta.

Okretao je glavu s jedne na drugu stranu... Još me nije video. Mogla sam da probam da uđem u kuću, ali sa druge strane vrata stajala je masivna Delija. Oklevala sam samo trenutak pre nego što sam skočila i potrčala. Dok sam jurila preko dvorišta koliko me noge nose, setila sam se nečega što je baka jednom kazala: *psi jure samo mačke koje trče*. Međutim, bilo je suviše kasno da se predomislim.

Kada sam, presekavši preko našeg dvorišta, uletela u komšijsko i obrela se u lavirintu od saksija raspoređenih unaokolo, čula sam otegnuto, jedva čujno zavijanje. Bio je to užasan zvuk čak i kada ne znate da on označava da su lovački psi krenuli u lov. Sekundu kasnije, bela tela nahrupila su kroz šiblje i počelo je razbijanje saksija. Tada sam već bila u senokosu iza komšijinog dvorišta i gazila po hladnim vlatima trave. Čim sam ugledala put sa tri trake s druge strane polja, dobila sam novu snagu u nogama.

Sunce me je peklo dok sam se probijala kroz mačji rep koji mi je sezao do struka i bacala senku koju je jurilo sto tela bez senke. Ponovo se začuo onaj prodorni krik, otegnut i visok, više nalik ptičjem glasanju nego psećem zavijanju, posle koga veći mastili počеше tiho, ali veoma melodično da laju. Skinula sam džemper u trku i sada sam imala osećaj da trčim brže.

Lovački psi su me ipak sustizali. Nije bilo šanse da stignem do puta, a kamoli do pašnjaka na kome su pasle krave pre nego što me uhvate. Čula sam kako gaze travu iza mojih leđa.

Ja sam brža, mahnito sam govorila sebi. *Lovački psi su brzi, ali ja sam brža*.

I bila sam. Ostavila sam za sobom isprepletenu grmlje u jarku pored polja i iskočila na put prošaran senkama sa druge strane. Lovački psi su i dalje bili iza mene, a ne povrh mene. Dah je počeo da mi žari pluća i kolena su me bolela. Snažno sam udarala

tabanima po asfaltu i krišom bacala poglede na pašnjak s moje desne strane, tragajući za bilo čim iz Unine blistave vizije o Tomasu Rajmeru što bih mogla da prepoznam. Onomad sam, malo dalje odatle, zatekla Luka u kolima. Mora da je ovde negde.

Pogledala sam iza sebe i istog časa zažalila zbog toga. Celom širinom puta valjao se zid od belih pasa poput nadolazećeg talasa, a iza njih je smireno koračao onaj lovac odeven u zeleno sa dvobojnom kosom.

Molim te, budi tamo. Tomase Rajmere, budi tamo. Ništa mi nije garantovalo da će se sve srediti kada ga konačno nađem na pašnjaku, ali *hoće*. Mora se srediti. Zato što sam videla koliko blizu Una može da priđe ključu i nisam želela da razmišljam o tome šta sve može da uradi stotinu pasa kada sredinom leta steknu dodatnu moć.

Dahćući sam dotrčala do ivice pašnjaka, u nadi da ću tamo zateći bar gvozdenu bodljikavu žicu, ali tamo je postojala samo daščana ograda. Prokleta pravila našeg okruga koja ne dozvoljavaju postavljanje ružnih ograda. Uspentrala sam se preko ograde, sporije nego što sam želela i pred očima mi se ukazala blaga padina pašnjaka za ispašu krava... Vrh brda iz Unine vizije.

Za to vreme su lovački psi iza mene udarali o daske, a neki lakši su ih preskakali iz prve. Još sam jednom rekla sama sebi: *Ja sam brža. Uspeću da pronađem Tomasa. Tada ću biti bezbedna.*

Mišići su mi stenjali od napora dok sam se pela uz brdo, praćena rekom lovačkih pasa. Imala sam tek toliko vremena da vidim ispupčeni prsten od pečurki na vrhu brda pre nego što su mi prve šape očešale nogu. *To je to.*

Uskočila sam u prsten i oko mene je sve utihlo.

Ne, nije to bila potpuna tišina. Pre kao da sam tog trenutka gurnula slušalice u uši. Frustrirano zavijanje lovačkih pasa nije prestalo, ali je zato bilo prigušeno i kao da je dopiralo iz veće daljine. Pogledala sam iza sebe, iza kruga od pečurki, ali nisam

videla ništa osim širokog polja koje se blago spušta prema putu. Kada bih se čkiljeći zagledala ka mestu na kome sam znala da bi trebalo da se nalaze lovački psi, mislim da sam nazirala nejasne mrlje svetla i tame, koje sam lako mogla pripisati nesavršenosti vlastitog vida.

„Ti baš znaš kako da upriličiš ulazak, zar ne? I ona ima popriličnu pratnju, mada njena nije ni izdaleka ovoliko dlakava kao tvoja.“

Znala sam koga ću ugledati i pre nego što sam se okrenula. Tomas Rajmer je imao dugačku, kovrdžavu kosu i bore smejalice oko očiju, isto kao i u Uninoj viziji. Bio je visok i mršav i nosio je šarenu tuniku sa nekoliko desetina dugmadi s prednje strane, preko uskih kožnih helanki. Sedeo je na tlu prekrštenih nogu i bacao veoma dugačku popodnevnu senku koja je izlazila izvan kruga od pečurki. Podigao je pogled i zagledao se u mene.

„Ovde si“, izgovorila sam s olakšanjem dok sam pokušavala da dođem do daha.

Zbunjeno mi se osmehnuo. „Razume se da jesam. I ti si ovde.“

„Znaš ko sam?“

„Derdra Monegan. Svi znamo tvoje ime.“ Teško mi je bilo i da zamislim da mi od njega pretila neka opasnost. Reči je oblikovao oko razvučenih škotskih samoglasnika. „Čak i da nisam znao kako izgledaš, tvoja sposobnost da to uradiš, rekla bi mi ko si.“ Pri tom je pokazao u pravcu gotovo nevidljivih lovačkih pasa koji su kružili oko prstena od pečurki.

Nisam želela da ispadnem glupa i zatražim da mi to malo pojasni. Pretpostavljam da je mislio na to što lovački psi nisu mogli da uđu u krug. Ili je možda mislio na to što me je jurilo njih stotinak. Mora da je ovo drugo u pitanju.

„Da li je istina da ti ne možeš da slažeš?“

„Jeste. Ali, dobro znaš da bih upravo to rekao kada bih mogao da lažem.“ Slegnuo je ramenima i zagledao se u moju

izduženu senku. Njene ivice bi zasvetlucale uvek kada bi nevidljiva tela izvan kruga prešla preko nje. „Razume se, dozvoliću ti da zaviriš u moju glavu ako želiš.“

To je bilo veoma primamljivo, ali nisam bila raspoložena da dodam još i sećanja kovrdžavog proroka sa škotskim naglaskom onima koja su već zveketala po mojoj glavi. „Verovaću ti na reč.“

Una... jedna od *Daoine Side*... kazala mi je da bi trebalo da porazgovaram sa tobom i pokazala mi ovo mesto.“

„*Daoine Side* nisu uvek prijateljski raspoloženi prema ljudskim bićima.“ Tomas pokaza na krug od pečurki. Sve me je bolelo od napora da zadržim lovačke pse napolju, ali setila sam se onog naleta moći i nepobedivosti koje sam osetila kada sam pokrenula motor Bukefala, sa svih strana okružena neprobojnom tamom. Mnogo lakše bih zadržala pse da su odabrali da me progone noću.

„Ali, ovo je bilo prikladno mesto na kome si mogla da očekuješ da se pojavim“, govorio je Tomas dok sam pokušavala da ponovo usredsredim pažnju na njega. „Takođe je opšte poznata stvar da smo kraljica i ja u zavadi. Šta misliš zašto je ta vila želela da razgovaraš sa mnom?“

Ovo me je malo obeshrabilo. „Nadala sam se da će to biti očigledno.“

Tomas je podigao pogled ka meni, odsutno cupkajući prstima travu kod svojih nogu. „Pa... šta te zanima?“

Postojalo je hiljadu različitih mogućih odgovora na to pitanje, ali sam krenula od onoga koje me je najviše mučilo. „Zanima me zašto želi da me ubije. Da se nije petljala sa mnom, nikada ne bih otkrila šta sam sve u stanju da uradim.“

Tomasovo usko lice odražavalo je zaprepašćenje.

„Misliš da želi da te ubije zato što si u stanju ovo da uradiš?“ Upro je prst u jedva vidljive šape lovačkih pasa koji su kopali na ivici prstena. Moja kontrola nad krugom je čilela. „Dete, tvoja telekineza je samo simptom zbog čega želi da te se otarasi. Ima

mного ljudi tamo napolju koji su u stanju da pokreću predmete pomoću misli ili zapale polje bez šibice.“

Nije mi se dopala reč *simptom*. Bolesti imaju simptome. „Simptom čega?“

„Zar se nikada nisi zapitala otkud to da se ti i vilinska kraljica nalazite jedna blizu druge? I zašto se sva sila vila i vilenjaka iznenada pojavila na tvom pragu?“

Osećala sam se glupo. „Ja... uh... pretpostavljam da sam jednostavno mislila da ima puno vila i vilenjaka.“

„Ovde su zbog tebe. Vile i vilenjaci nisu poput ljudi. Njihovo kraljevstvo i njihova tela zapravo nemaju stalne lokacije, kao što je to slučaj sa ljudskim bićima.“

Iskoristila sam priliku da malo popravim prvobitni utisak koji mora da sam ostavila. „Hoćete da kažete da neki od njih koriste energiju iz oluje, ili neke osobe, da bi se pojavili.“

Tomas odobravajući potvrdi glavom i zatrese kovrdžama. Jedva sam se uzdržala da ne ispružim ruku i čupnem jednu od njih. „Tačno. Vile i vilenjake privlači određena vrsta energije, i oni se poput satelita okreću oko te energije. Kraljevstvo vila i vilenjaka usredsređuje se oko jedne osobe, monarha... obično je to ljudsko biće... koji zrači tu energiju.“

Počela sam da shvatam princip i završila misao.

„Znači, ona ubija sve koji privlače njih kao što to ona čini.“

On klimnu. „A tvoja telekineza samo je sporedni efekat te energije.“

„Da li to znači da je ona ovde? Mislim, negde u blizini? Ili se vratila u Irsku? Hoću da kažem, ona je ljudsko biće, je li tako? To znači da *nju* ne bi trebalo da privlači moja... kako si je nazvao... moja energija?“

„Ljudska bića poput tebe nazivaju ‘detelinaši’. Zato što detelina privlači i vile i vilenjake.“ Tomas zavrte glavom. „Odgovor na tvoje drugo pitanje je ne. Ti je privlačiš, kao i mene što privlačiš... što više

vremena provodimo u vilinskoj zemlji, to postajemo sličniji njima, a to znači da su detelinaši u stanju da nas privuku. I da, blizu je, i sve je bliža i bliža što ti postaješ jača i što je dugodnevice bliža. Moraće da se prikaže u tvom prisustvu čim se veo maksimalno istanji.“

Bila je to zastrašujuća pomisao. Gurnula sam je u pozadinu s namerom da se kasnije pozabavim njome. „Da li to znači da sam privukla i Luka Dilonu? Ti znaš ko je on, zar ne?“

Bore smejalice nikako nisu išle uz trenutni Tomasov strogi pogled. „Kraljičin najamnik? Svi znaju ko je on. Ne, on ne živi u vilinskoj zemlji, tako da nije iskvaren poput ostalih ljudi u vilinskoj zemlji. Mi živimo sa vilama da ne bismo umrli, ali na taj način stičemo i njihove slabosti. Luk Dilon ne mora da živi među njima da bi ostao mlad kao što ja to moram... on ne može da ostari.“ Izraz njegovog lica mi je govorio da ga nešto muči. „Kolaju glasine da te voli.“

Progutala sam knedlu.

„I da ti voliš njega. To je igra za budale, dete.“

„Nisam ja *izabrala* da je igram.“ Glas mi je bio leden iako mi to nije bila namera. „Nisam odabrala ni da budem ovo... detelinaš... To uopšte nije fer, ako mene pitaš. Ne prihvatim njenu ponudu da umrem, a ona mi ukrade najboljeg prijatelja i Luka? Da li je to fer, recite mi?“

Tomas se ispružio po travi i našao oči u oči sa lovačkim psom koji je zurio u krug. Sada su se mnogo bolje videli nego ranije. „Ne krivi mene. Ja sam samo naučnik. Već sam dobio packu što se nisam složio s njom oko pitanja života i smrti. Ne sedim ja bez razloga u krugu od pečurki i ne razgovaram bez razloga sa njenim najnovijim neprijateljem, umesto da joj se ulagujem.“

Razočaranje koje me je obuzelo nisam mogla da prikrijem. „A šta je sa mojim najboljim prijateljem? Hoće li ga pustiti jedino ako ja umrem?“

Tomas je dobovao prstom po praznom vazduhu u krugu od

pečurki. Odzvanjalo je kao da dobuje po staklu. S druge strane, lovački pas je zavijao i šapom napadao njegov prst. „Gajdaš? On je isuviše dobar za ovaj svet, znaš. Tako dobar gajdaš u stanju je da privuče pogrešnu vrstu pažnje. Goru nego što su čak i vile i vilenjaci. Više puta sam čuo kako vile i vilenjaci mrmljaju da bi mu bilo bolje da je mrtav.“

„Ne bi mu bilo bolje da je mrtav“, odbrusila sam. Prsti su počeli da mi podrhtavaju. Podsvesni napor, zahvaljujući kome sam držala lovačke pse izvan vilinskog prstena, suviše brzo me je iscrpljivao. Nisam bila sigurna koliko ću još moći da ih držim napolju.

Tomas me je saosećajno gledao. „Žao mi je, dete, ali ona se nikada neće pomiriti s tim da i ti postojiš kada i ona. Dovodiš u pitanje samo njeno postojanje, a sumnjaš i u svoju ljudskost. Ovo se neće okončati dok jedna od vas dve ne umre.“

Zurila sam u njega, pokušavajući da svarim to što mi je upravo bio rekao. Ruke kojima sam obgrlila samu sebe podrhtavale su od napora koji sam ulagala u očuvanje prstena. To je zvučalo tako otmeno: *jedna od vas mora da umre. Ovaj grad nije dovoljno veliki za obe.*

Nisam više mogla da zadržim lovačke pse.

Jednostavno nisam bila dovoljno jaka kada mesec nije bio iznad mene.

„A pošto govorimo istinu“, iskreno je dodao Tomas, „više bih voleo da to bude ona.“

Imala sam na raspolaganju samo trenutak da shvatim šta je hteo da kaže pre nego što su se zidovi vilinskog prstena raspali i talas lovačkih pasa nahrupio unutra, istog časa prekrivši Tomasovo telo i naguravši se oko mene.

Miris majčine dušice bio je veoma jak.

Nije samo pritisak lovačkih pasa činio pad kruga nepodnošljivim, već i hladnoća njihovog krzna naspram moje kože, kao i miris trava i deteline, koji je gušio, a iznad svega zavijanje mastifa i kevtanje okretnih lovačkih pasa koji se u lovu oslanjaju na vid: *naš plen, našalovina, uhvatili smo svoju divljač.*

Lovac je koračao među njima, a oni su se poput vode sklanjali u stranu da ga propuste. Kakofonija zvukova prigušila je njegovo napredovanje ka meni. Jedva sam uspela da ga čujem kada je kazao.

„Tišina.“

Lovački psi su istog trena zamukli. Brdo je bilo tako tiho da sam čula škripu guma na putu ispod. Mogla sam da vičem, ali čemu? Što se tiče vozača kola, ja sam bila sama na tom brdu.

Lovac se zaustavio na dužinu ruke od mene. Ostala sam bez daha kada sam ga videla iz ove blizine, toliko je bio čudan. Imao je duboko usađene oči nedokučive kao u sokola, i sada sam tek shvatila da onaj zlatni sjaj u njegovoj kosi zaista potiče od zlata. Kruti zlatni pramenovi presijavali su se u njegovoj inače smeđoj kosi. Na vratu je imao nekakve čudne smeđe oznake koje su meni ličile na istetovirana slova, samo što su ova izgledala kao da je rođen s njima.

„Derdra Monegan.“

Zvuk njegovog glasa istog časa je u meni pokrenuo nebrojena sećanja: Luk gleda tela svoje braće u jarku, a lovac mu nalaže da se skloni odatle. Lovac drži Luka priklještenog o tle, ravnodušnog izraza lica, dok mu raspevane vile na silu stavljaju tork na ruku. Lovac odvlači Luka od vrela, promatrajući ga bez imalo zluradosti: „Vreme je za posao.“ Luk svira flautu dok ga lovac sluša zatvorenih očiju i glave nagnute na jednu stranu. Lovac vuče Lukovo okrvavljeno telo u neku ogromnu prostoriju, od čijih vrata vodi skarletni trag.

Tomas mi je prošaputao u uvo. „Samo Luk može da te ubije dok

nosiš tu gvožđuriju. Budi hrabra, dete.“

Lovac je zurio u njega. „Tomase Rajmere, umukni ako možeš.“

Osećao se na *starost*. Dok sam ga posmatrala, imala sam utisak da gledam hiljade godina progona. Više me je plašila njegova čudnovatost nego Eleanorino zlorado zadovoljstvo. Nisam smela ni glasa da pustim od sebe. Mora da postoji nekakav protokol koji bi trebalo da sledim ako ne želim da ga uvredim.

„Šta hoćeš od mene, lovce? Zar ne bi trebalo da progoniš neki zahtevniji plen sa ovakvim čoporom?“

U očima vilenjaka na trenutak se pojavio nekakav čudni izraz. „U pravu si.“ Proučavao me je kroz stisnute oči. „U pravu si, zalud trošim njihovu snagu na trag koji je tako lako slediti.“

„Ne možeš da je ubiješ“, reče Tomas. „Zašto je onda uopšte progoniš?“

„Naređujem ti da ćutiš, Rajmere.“ Ponovo se okrenuo ka meni i pauza se protekla na vekove. Na kraju je spustio šaku do kuka i izvukao dugačak bodež od kosti čija je drška bila ukrašena izrezbarenim glavama životinja. „Derdra Monegan, ti si detelinaš i zato moraš umreti.“

Da, bio je strašan, ali ne dovoljno da bih mirno gledala kako me probada tim nožem. Napravila sam korak unazad i malo se zanela, jer sam se saplela o jednog lovačkog psa. „Znam da ne nameravaš da me proburaziš time.“

Tomas se žacnu pored mene, sigurno zamišljajući koliko će me zaboleti kada mi zarije dotični bodež u telo, makar me i ne ubio.

„Skinij gvožđe“, reče lovac. „Mogu da ga namirišem na tebi.“

„Malo sutra“, odvratili ja. „Ostani gde si.“

Lovac se nije namrštió. Za njega sam bila zečić koji beži od njegovog noža, što se i moglo očekivati. Zakoračio je ka meni, malo podigao bodež i ponovio. „Skinij gvožđe.“

Pogledala sam ka ivici polja. Popodne se proteglo u večé i mogla sam da osetim kako se tama pomalja na obzorju iako je nisam

videla. Nije bila baš blizu, ali moraće da bude dovoljno blizu. Nešto u meni šćepalo je tu tamu i ja je pustih da ojača.

Podigla sam ruku i bodež od kosti je glatko, kao da sam ga povukla pomoću kanapa, doleteo na moj dlan. Drška i deo oštrice pljesnuli su me po dlanu. Zasekla mi je kožu kao da je puter i ja se trgoh, umalo ne ispustivši nož. Ali nisam smela sebi da dozvolim da ga ispustim. Čvrsto sam ga stegla i dok sam ga podizala ka lovcu, tanak trag krvi počeo je da se cedi niz površinu boje slonovače.

Glas mi je podrhtavao. „Vrati se k njoj i reci joj da tražim od nje da mi vrati prijatelja. I Luka.“

Lovac me je fiksirao pogledom kao da snagom volje namerava da povrati bodež. „Neću napustiti svoj plen.“

„Hoćeš“, rekoh ja, držeći smireno nož, zahvaljujući čistoj snazi volje. „Prenesi joj moje reči.“ Ispružila sam drugu šaku dlanom okrenutu ka njemu. Zamislila sam da je u pitanju ogromna džinovska šaka koja pritiska lovčeve grudi i među prstima gužva njegovu čudnu odeću. Zatim sam tu džinovsku šaku gurnula što sam jače mogla, izvukavši iz tame koja se još nije bila zgusnula svu snagu koju sam uspela da pronađem.

Lovac se zateturio unazad niz brdo. Gurnula sam ga još malo jače.

„Odlazi ili ću te smožditi“, slagala sam. Jedva sam imala snage da držim bodež, a kamoli da ostvarim pretnju. Poslednje ostatke snage iskoristila sam da džinovskom šakom još malo pritisnem njegove grudi, u nadi da ću ga možda ubediti da sam dovoljno snažna i da sam u stanju da ostvarim pretnju.

Zagledao se u mene i podigao šaku. „Dođite, psi.“

Potekli su za njim. Krzno im se presijavalo na ostacima večernje svetlosti. Čekala sam sa ispruženom šakom koja se tresla, sve dok nisu prošla dva duga minuta od njegovog odlaska.

„Je li otišao?“, konačno sam prošaputala.

Tomas je u neverici klimnuo. „Jeste.“

„Odlično“, rekoah ja i srušili se.

* * *

U snu koji sam usnila, ležim na brdu u krugu od pečurki koje sijaju tamnobelom bojom obasjane svetlošću milion zvezda.

Na svetu ne postoji mesto koje je bliže noćnom nebu od tog brda na kome sam ležala dok me je sa svih strana pritiskala tama, ne dopuštajući mi da se odvojim od njega. Sa svakim dahom u sebe sam unosila noć.

U ovom snu, ležim na leđima i zurim u mnoštvo zvezda nad sobom i u površinu meseea belu poput krede. Znala sam da sanjam, jer kada bih pogledala u mesec, mogla sam na njegovoj površini da vidim sklupčane ptice belih krila prebačenih jedne preko drugih kako drhte u nerešivoj slagalici. Bilo je nečeg tako divnog i neizmernog u njihovom prisustvu da sam imala želju da zaplačem. Da li su one uvek podrhtavale na svetlosti meseca, samo što ih ja do sada nikada nisam videla?

Trebalo mi je duže nego što bih ikada pomislila da shvatim da nisam sama. To se desilo tek kada sam ga čula kako uzdiše. Okrenula sam glavu i zagledala mu se u lice. „Mislila sam da si mrtav.“

Luk je delovao umorno. Lice mu je bilo krvavo, a u glasu mu se nazirala nekakva čudna čežnja. „Bojim se da nisam.“

Progutala sam suze, ali su mi se one zaglavile u grlu. „Volela bih da si stvarno ovde.“

Sedeo je pored mene i ljuljuškao moja hladna, bosa stopala u svojim toplim šakama. Strašno sam ih isprljala dok sam bežala od lovačkih pasa. „I ja bih to voleo, dražesna. Ali zahvalan sam i na snu. Pametno si se toga setila.“

Ne sećam se da sam o bilo čemu razmišljala pre nego što sam usnila. Sećam se samo da sam pala na travu, žaleći što se mrak nije ranije spustio.

Podigla sam se i sela bliže njemu, tešeći se sećanjem na njegov

miris. Zagrlio me je i šapnuo mi u uvo.

„Nemoj njima dozvoliti da ti oduzmu moju tajnu.

To je sve što ja mogu da ti dam.“

Luk je duboko uzdahnuo. „Oh, Di, nikada do sada nisam ovoliko želeo da budem slobodan. Nisam mislio da će ovoliko boleti.“

„Dolazim da te spasem“, rekoh ja.

Odgurnuo se od mene, uhvatio me za ramena i zagledao mi se u lice. „Bez obzira na sve što ću reći kasnije, upamti da te nikada neću povrediti. Nikada ne bih mogao da te povredim.“ Nisam bila načisto da li on to meni obećava da me neće povrediti ili sebe pokušava da ubedi u to.

„Reci mi šta da radim“, preklinjala sam ga.

Luk se namrštio i ja pomislih da će mi reći kako ne zna šta bi trebalo da uradim. Ali on je šakom obuhvatio moju bradu i rekao: „Nikada ne gubi poverenje u sebe.“

Nisam to želela da čujem. Nisam mogla da verujem sebi. Svaki put kada bih to uradila ili bih zamenila sećanja sa nekim, ili bih upalila kola koja potom više nisu mogla da se ugase, ili bih se beskorisno onesvestila. Nisam znala šta radim. Bila sam samo dete koje maše pištoljem, igra se igračkom nezamislive snage. Skrenula sam pogled u stranu i zagledala se u one bele ptice na površini meseca, govoreći sebi da su one oličenje svega što nisam znala.

„Prestani“, reče on. „Znam šta radiš. Pametna si devojka, Di. Najpametnija koju sam ikada sreo.“

„Pamet nema nikakve veze s tim“, odbrusila sam, cimnuvši bradu naviše. „Razne stvari mogu da naučim iz knjiga ili posmatrajući druge kako nešto rade. Kako da naučim bilo šta o *ovome*? Koliko mi je poznato, ne postoji nijedna knjiga o baksuzima.“

„Uvek uspem da te razbesnim.“ Luk je zavrteo glavom. „Čak i u snovima uspevam da te razbesnim.“

Ponovo sam se zagledala u njega, u njegovo umorno, blede lice

sa koga su me posmatrale bledoplave oči koje su odrazavale svetlost mesečevih ptica. Delovao je tako ranjivo i ljudski u ovoj tami. Stresla sam se. „Plašim se da ću nešto da zeznem i da ću vas obojicu izgubiti.“

„Moraš verovati u sebe. Tebi niko ne mora da govori šta ti valja činiti.“

Možda bi ipak trebalo neko da mi kaže. Možda još nisam spremna da budem nezavisna iako to želim najviše na svetu. Zarila sam lice u šaku i povukla se u mrak.

Uhvatio me je za zglavak i rekao nežnim glasom:

„Možeš da učiniš sve što poželiš, sećaš se? Dođi da se pozdravimo, jer ne znam da li ćemo se ikada više videti.“

Cimnula sam bradu uvis na ove njegove reči i primetila sjajni vlažni trag na njegovom licu pre nego što me je poljubio. Njegove grube usne dodirnite su moje. Obmotala sam mu ruke oko vrata i privila se uz njega dok me je ljubio bez prestanka. Još jedan sjajan trag pridružio se onom prvom na njegovom obrazu i pomešao sa mojim suzama.

Mislila sam da je to kraj mog sna, ali nije bio. Završio se tek pošto me je povukao u travu, obmotao svoje vitko telo oko moga i prošaputao:

„Zbogom, lepa devojkó.“

A u visini, na mesecu, ptice su započele sablasnu, usamljenu pesmu, desetine glasova živahno je zapevalo neku čudnu melodiju i ja sam se probudila.

19

„Probudi se devojkó, uskoro će dugodnevice.“ Otvorila sam oči i zagledala se u nebo. Mesec se pomerio sa mesta na kome je bio u mom snu, ali inače je sve ostalo bilo isto. Koža mi je bila lepljiva i

stomak mi je zavijao. Od Tomasa nije bilo ni traga, ali ja ipak nisam bila sama.

Tri vile, ne veće od jednogodišnjeg deteta, sedele su kod mojih nogu i gledale me. Bile su odevene jedino u vence od cveća prebačene preko ramena poput praznih korica mača. Počupale su travu oko mene i prekrile mi njome noge. Zasmejale su se kada sam sela i očetkala farmerke.

Nisam mogla da odolim šarmu njihovih uštinutih lica dok su se kikitale i razvukoh usta u osmeh.

„Baš vickasto“, rekoš im ja.

Zaskičale su od oduševljenja i skočile na noge, vukući me za šake. „Ustani, ustani i pleši s nama.“

Nije mi padao na pamet nijedan učtivi način da ih odbijem, iako sam bila uverena da sam čula priče o ljudskim bićima koja su se pogubila igrajući sa vilama. Prikrivši zabrinutost, rekla sam: „Vi plešite. Ja ću gledati.“

„Tako si pametna i lepa“, rekla je jedna od vila, s puno poštovanja dodirnuvši moju kosu. „Želimo da plešeš s nama. Želimo da te vidimo kako plešeš.“

Zaista su me podsećale na decu: malu, nemoralnu decu. Ispružila sam ruku. „Mogu li da dobijem malo cveća?“

Zavrištale su od zadovoljstva i okačile mi oko vrata venac od cveća, cupkajući oko mene unutar vilinskog kruga. „Hoćemo li sad da zaplešemo?“

Odmahnula sam glavom. „Sada ću ja da plešem, a vi me gledajte. Posle toga ću ja vas malo gledati kako plešete. Da li vam to zvuči fer?“

Nasmejale su se poput dece na igralištu. Njihova ozarena lica osvetljavale su zvezde sa neba i pečurke prigušenog sjaja zakopane u travi. „Veoma pametna devojka! Fer kao fer!“

Ta neobična fraza *fer kao fer* podsetila me je na Luka i zapitala sam se da li ju je on pokupio od vila i vilenjaka. Prenebregavši grč u

stomaku koji je usledio pošto sam samo pomislila na njegovo ime, ustala sam i namestila cveće oko vrata. Spustila sam pogled na tri male vile, koje su stajale zagrljene i gledale naviše u mene. „Hoću li dobiti malo muzike?“

„Muziku! Svakako. Ona želi muziku!“ Jedna vila počela je snažno i ritmički da daje takt šakama i stopalima, a druga je stala da ispušta dubok i melodičan zvuk negde između pevušenja i brbljanja. Treća je zapevala krhkim i sugestivnim glasom, na jeziku koji nisam razumela. Ali sam zato poznavala jezik njihove muzike: bio je to dvostruki brzi ples. Počela sam da stepujem usred vilinskog prstena, vodeći računa da svojim prljavim bosim stopalima ne zgazim njihove pečurke. Takođe mi je prijalo da mislim da sam im priredila dobru predstavu. Udarala sam dlanom o dlan, mahnito se vrtela i stepovala kao što bi to Una radila. Bila sam pomalo zadihana kada sam završila.

„Sijaš jače od meseca“, rekla je jedna od njih.

„Hoćeš li da živiš sa nama?“

Odmahnula sam glavom. „Neću, ali ću vam nešto otpevati. Nešto kratko. Da li želite da vam nešto otpevam?“

„Da! Da! Ona će nam pevati!“ Oduševljeno su zapljeskale i zauzele mesta blizu mene u krugu. Nisam znala nijednu pesmu koja bi se po žustrosti mogla meriti sa njihovom, pa sam im otpevala

„Marš Brajana Borusa“, koji je bio brz, poletan i turoban. Čim su prepoznale melodiju, počele su da navijaju, a potom su sve tri i zaplesale. Koraci koje su izvodile bili su tesno povezani i uvežbani. Sve tri su se kretale kao jedna, skladno su se vrtele jedna oko druge i svaki okret završavale međusobnim udarcima dlana o dlan. Mislim da nikada pre toga nisam videla nikoga ko je bio tako srećan što pleše. Kada sam završila, vile su oduševljeno zatapšale i stale da grle jedna drugu. Nisu prestale da plešu ni pošto sam ja prestala da pevam.

„Volela bih nešto da ti dam“, rekla je jedna.

„Da li je to nešto što želim?“, sumnjičavo sam upitala. Sve tri su se nasmejale mom glasu, pa sam im se i ja pridružila... mislim da im se dopadam.

„Dozvoli mi da ti šapnem.“

Namrštila sam se, jer nisam bila sigurna da li mogu da im verujem. Na kraju sam ipak čučnula i dozvolila vili da priđe mom uvetu. Pre nego što je prošaputala: „O’Brajan“, osetila sam slatkasti cvetni miris, prijatan poput letnjeg dana.

Ostale dve vile kriknuše i prekriše usta šakama kao da je prva vila rekla nešto zaista skandalozno. „O, ho, ho, goretu ti ćeš zbog ovoga!“

Vile šaptačice se zakikotaše kada videše moj zbunjeno izraz lica. „Ona ne zna šta je to.“

Podigla sam obrvu. „To je ime.“

Ponovo su vrisnule, obuhvatile jedna drugu oko struka i stale da se vrte. Vila koja mi je dotično ime šapnula na uvo pogledala me je grizući usnu. Sjajne oči su joj se osmehivale obesno i vragolasto.

„Nećeš zaboraviti, zar ne, devojko?“

„Kao ni ti, vragolanko“, rekoh joj ja.

Sve tri popadoše na tle unutar kruga od pečurki, zacenjujući se od smeha. Podsetile su me na gomilu osnovaca koje sam jednom prilikom zatekla kako puše travu iza sale za fizičko. „Moram da pođem. Moram da spasem prijatelja.“ I dalje su se kikitale, ali sam svejedno pokušala. „Da li znate gde je?“

„Onaj krvavi?“, upitala je jedna od vila. „Ili tvoj ljubljeno?“ Pokazala je na svoje genitalije, a ja sam zakolotala očima. Više nema sumnje, ponašaju se baš kao osmaci.

„Obojica.“

„Na početku“, reče ona koja je prošaputala O’Brajan. „Završava se na početku.“

„Veoma zagonetno. Baš vam hvala.“

Samo su se nasmejale. „Hoćeš li opet plesati sa nama, devojko?“
„Ako poživim. Upisaću vas u tefter“, obećah im ja.

* * *

Letnja noć je oživela od muzike. Čula sam napeve stotinu različitih pesama iz stotinu različitih pravaca dok sam se žurno vraćala kući. Svuda unaokolo videla sam sjajne mamce svetlosti u tami. To su vile osvetljavale noć nekim čudnim sredstvima. Iako sam bila ubeđena da me posmatraju, nijedna druga vila mi nije prišla sve dok nisam krenula uz prilazni put.

Prokletstvo. Bosa stopala su me ubijala. Propisno sam ih namučila bežeći pred lovačkim psima, a ni povratak kući pešice nije bio mačji kašalj. Zašla sam među senke i sledila se. Delijina kola i dalje su bila parkirana ispred kuće, a u spavaćoj sobi mojih roditelja gordo je svetio. Pitala sam se šta im je nadrobila o mom odsustvu.

Nekoliko trenutaka sam se lomila između želje da uzmem cipele iz kuće i straha od susreta sa Delijom. Setila sam se šta mi je ona mala vila kazala o kraju koji je na početku. Tu njenu izjavu mogla sam da protumačim na bezbroj načina, ali dobro sam znala gde ja smatram da je sve počelo. U gimnaziji, jer sam tamo upoznala Luka. Ako u bilo koje doba večeras budem krenula u gimnaziju, moraću da imam cipele. Kraj priče.

Odšunjala sam se do vrata kuhinje i probala da ih otvorim. Nisu bila zaključana. Osetila sam se krivom. Mama ih je verovatno ostavila otvorena u slučaju da nemam ključ. Međutim, ako nameravam da potražim Luka i Džejmsa, ne mogu da im kažem da je sa mnom sve u redu.

Po ulasku u kuhinju, sačekala sam pored vrata da mi se oči priviknu na slabu zelenu svetlost brojčanika na mikrotalasnoj. Moje cipele bile su na istom mestu gde sam ih neuredno ostavila kada sam se vratila iz potrage sa Sarom. Obula sam ih na bose noge dok sam pogledom prelazila preko prostorije. Kroz glavu mi je prošlo da Delija možda sedi na jednoj od kuhinjskih stolica i samo čeka pravi

trenutak da me zaskoči. Začkiljila sam i zagledala se u sto za doručak, proveravajući da li neko tamo sedi.

Delija nije sedela za stolom, ali se zato na njemu nalazila njena torbica. Pala mi je na pamet jedna opaka ideja. Posle kraćeg preturanja po torbici, uspela sam da pronađem ključeve od kola. Čvrsto sam ih stegla da ne zazvekeću, zgrabila u prolazu šaku maminih mini-mafina od jabuka i iskrala se ponovo u noć dok mi je srce lupalo kao ludo.

Pre nego što sam ušla u Delijina kola, osvrnula sam se da osmotrim kuću i proverim da li me neko gleda. U kolima se osećao njen parfem, koji nije bio ništa manje neugodan od nje same. A onda sam ugledala gotovo prazan ćup bakinog preparata na suvozačevom sedištu.

Kučka. Trebalo je da razbijem ćup kada sam obavila posao.

Gurnula sam ključ i zamislila da nekakvo teško ćebe prekriva kola, prigušujući spoljašnji svet.

„Tiho sada“, promrmljala sam i okrenula ključ. Motor je počeo tiho da prede. Još sam jednom na brzinu osmotrila kuću da proverim da li su čuli kola i krenula.

Upravo sam napravila deset različitih prekršaja.

Gurnula sam mafin u usta da se malo ohrabrim.

Čim sam odmakla od kuće, upalila sam svetla i zaputila se ka školi. Delija je ostavila jedan od svojih albuma u CD plejeru. Ispritiskala sam nekoliko dugmadi i okretala dugme za biranje stanica dok nisam pronašla jednu koja je puštala rok. Bilo mi je potrebno ohrabrenje. A moglo je da mi ga pruži jedino udaranje baseva i rezanje gitara. Posle još jednog mafina, uspela sam koliko-toliko da se povratim. Nisam ni bila svesna koliko sam gladna. Pre svega ću morati da utvrdim koji su mi prioriteti. Ako izostavite delove sa natprirodnim ubistvima, ovo je bio problem kao i svaki drugi s kojim sam se ikada suočila: veoma težak školski projekat, melodija koja odbija da bude ukroćena, tehnika sviranja od koje su

mi se krivili prsti. Sasvim tim problemima izlazila sam na kraj tako što sam ih usitnjavala što sam više mogla.

U redu. Znala sam da moram da se suočim sa kraljicom. Sta sam znala o njoj? Ništa... osim da liči i na mene i na vile, jer veoma dugo živi među njima. Znači, nema svrhe da od nje očekujem saosećanje. Možda bih mogla da igram na kartu njene ljudskosti, ako je još uopšte poseduje. Do đavola, nemam pojma kako to da izvedeni. Ubacila sam još jedan mafin u usta.

Dok sam skretala na kratki prilazni put koji je vodio do praznog parkinga gimnazije, ugledala sam pramenove magle koji su mahnito kuljali u visinu u podnožju jedne ulične svetiljke. Narandžasta svetlost obasjavala je ogromnu crnu životinju koja je rikala i nasrtala dok su visoki muškarci sa rogovima nalik na kandžije bacali golim rukama užarene ugarke na njene bokove i lice. Gotovo da sam mogla da osetim koliko je tanak veo koji razdvaja moj svet od vilinskog... Čak sam mogla da zamislim i kako se čepa poput tanke i krte hartije.

Usporila sam. Cela ta glupost nalazila se ispred mene. Moraću da izidem i uradim nešto povodom toga ako želim da stignem do škole. Pomolila sam se nebesima - *ja sam idiot. Molim vas, ne dozvolite da umrem zbog tog crnog kravolikog stvorenja.*

Poskočila sam. Zapaljeni ugarak udario je u vetrobransko staklo mojih kola, napravivši crnu mrlju na haubi pre nego što je skliznuo s vidika. Umalo da ponovo opsujem, jer se nisam odmah setila da su ovo Delijina kola. A napolju, napolju su se ljudi-kandžije samo nasmejali psini koju su izveli i nastavili da muče zver. Mislili su da su se našalili sa nekim ko ne može da ih vidi.

Zgrabila sam ćup sa suvozačevog sedišta, otvorila vrata i izišla da se suočim sa njima. *Ja sam hrabra.* Setila sam se epizode koja se dogodila kada sam imala otprilike trinaest godina.

Zatekla sam dečaka iz komšiluka kako zatrpava zemljom povređenu pticu i gleda kako se ova kopreca ispod prašine. Jedan dugi trenutak sam stajala i razmišljala šta da mu kažem da bi

prestao, ljuta na sebe zbog stidljivosti, a na dečaka zbog okrutnosti. A onda se pored mene stvorio Džejms i kazao tom dečaku: „Misliš li da je to najbolji način da provedeš svoj očigledno beđan život?“

To sećanje mi je ulilo snagu i ja zauzeli stav ledene kraljice. U glasu mi se osećao prezir. „Uživajte u dugodnevici?“

Glave ljudi-kandžija okrenuše se ka meni. Njihova uska tela bila su crna kao katran i kao da su upijala svetlost iz vatre umesto da je odbijaju. Džinovski bik je, pak, bio tamnosmed i bled ispod pepela koji mu je prekrivao dlaku, i ja u njegovim vodnjikavim očima nazreli paniku i bes.

„Detelinaš“, prosikta jedan od njih. Bio je to isti onaj glas koji sam čula da se obraća Luku. Mnogi glasovi su se slili u jedan. „Ona je detelinaš.“

„Jesam“, složila sam se s njima i dalje stojeći pored kola. Bila sam prestravljena balavica, ali sam se ipak isprсила. „Mislila sam da imate pametnija posla ove jedinstvene noći.“

Jedan od ljudi-kandžija okrenu se ka meni i izvi usta u osmeh. Trgnuli se kada shvatih da nema oči ispod čela... samo prazne rupe sa glatkom kožom skrivene u senci. Ostali, takode bez očiju, gledali su u njega dok je govorio. „Istina, detelinašu. Prepoznajem istinu kada je čujem. Da možda ti nisi taj naš pametniji posao ove jedinstvene noći?“

„Idite do đavola.“

Tek pošto sam izgovorila ove reči, shvatila sam da bi to bilo suvišno, jer su oni ionako već ličili na stvorenja iz pakla. Međutim, onaj čovek-kandžija reče glasom koji je u sebi sadržao hiljadu škripavih šapata. „Pakao je za one sa dušom.“

Jedan drugi, isto tako visok i sa previše zglobova u kičmi, reče: „Priđi našoj vatri, kaži nam šta želiš od nas. Ponudi nam nešto za razmenu: telo *tarb uisgea...*“, tu on pokaza rukom ka ogromnom mrkom biku, „za tvoje?“

Odvrnula sam poklopac na tegli. „Imam bolju ideju. Šta kažete

na ovo? Oslobodićete bika ili je noćasnja zabava za vas završena?“

Čovek-kandžija koji je predložio da mene „obrade“ umesto bika napravi nekoliko koraka ka meni. Hodao je tako nakaradno da sam se stresla. „Meni to ne liči na istinu, detelinašu.“

Zahvatila sam šaku toplog zelenog blata iz tegle, trudeći se da ne razmišljam o tome koliko je osećaj gadan (imala sam zapravo utisak da sam zahvatila šaku psećih govanaca) i zavitlala ga na vilenjaka.

Ništa se u prvi mah nije dogodilo i ja pomislih: *Bako, izneverilasime*. Ali onda je počeo da uzdiše. Vazduh iz njega počeo je da izlazi, izlazi i izlazi, i na kraju se samo stropoštao na asfalt parkinga, nastavivši da izbacuje vazduh, dok se nije ispraznio.

Palo mi je na pamet da bi trebalo da se osećam grozno zbog ovoga što sam uradila, ali osetila sam samo neverovatno olakšanje.

Ispružila sam teglu prema ostalima. „Nije još mnogo ostalo, ali verovatno će biti dovoljno za svakoga od vas. Pustite ga.“

Jedan od njih prosikta: „Veruj mi da ne želiš da vidiš *tarb uisgea* slobodnog. Odneće te u vodu gde ti taj tvoj melem neće biti ni od kakve koristi.“

Pogledala sam u razrogačeno oko bika čije je ogromno telo podrhtavalo na plamenu lomače i zeleno-sivoj svetlosti ulične svetiljke iznad njegove glave. Njemu ovde nije bilo mesto. On je bio zaostatak iz nekog drugog vremena i sa nekog drugog mesta, a videla sam da mu kroz svaku poru izlazi strah od sadašnjosti.

„Ne plašim se.“ Zakoračila sam napred, nateravši sebe da preskočim onoga koga sam ubila, iako sam podsvesno zamišljala da će me zgrabiti za nogu.

„Odlazite odavde.“

Uz ljutito zujanje nalik na roj udaljenih pčela, ljudi-kandžije se u odbrambenom stavu povukoše ka vatri i uđoše natraške u nju. Istog časa se svi do jednog zapališe. Sigurno bih pomislila da je to njihov kraj da nisam i dalje videla nagoveštaje njihovih lica bez očiju u uglju i drvetu lomače.

Bik je oborio glavu i udario kopitom o zemlju ispred mene. Oči su mu bile ogromne i osećajne. Nešto u vezi sa njim bilo je tako drevno i čisto da sam zažalila što nisam upoznala nedodirljivu prošlost.

Ovlaš sam se naklonila. „Dobro došao.“

Dirnuo je kroz crveno oivičene nozdrve u mom pravcu i uronio u noć.

Osetila sam bockanje po koži. Vile i vilenjaci su me pritiskali sa svih strana. Morala sam da se vratim na početak pre nego što bude kasno.

KNJIGA PETA

*Ljubavi moja, nežna i jedina,
Šta drugo mog'o bih...*

Do da te štitim od vetra i lošeg vremena?

Kada udarci pljuke poput grada, On onda na oboje pada

I desiti se može da zajedno mremo.

- „Ned sa brda“

20

Vrata gimnazije bila su zaključana, ali to me nije nimalo zabrinulo, jer mi je mesečina obasjavala leda. Poslužila sam se svojim mentalnim sposobnostima i otvorila vrata za nekoliko sekundi, a potom ih pažljivo zaključala za sobom. Unutra su fluorescentne sijalice bojile zidove bolesnom plavo- zelenom bojom, a prozori učionica predstavljali su crne kvadrate u vratima duž zidova. Poznati miris stotina učenika, knjiga i hrane iz kantine izazvao je buru u mom stomaku. Imala sam utisak da i dalje svakodnevno dolazim ovamo. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da se saberem i podsetim samu sebe da sada mogu da budem veoma jaka.

Pa ipak sam oklevajući zastala u glavnom hodniku, jer nisam znala na koju stranu da krenem. *Završava se na početku*, rekla mi je vila plesačica. Ali gde je bio početak? Kupatilo u kome me je Luk našao kako povraćam? Izletnička klupa iza škole na kojoj smo flertovali?

Razume se da ne. Sve je počelo kada smo svojom svirkom na pozornici naterali salu punu ljudi da zanemi. To je bio početak: tada sam prvi put upotrebila svoje moći, iako ili tada još nisam

poznavala. Bilo je bolno očigledno... ono što je Džejms nazivao „veliki trenutak otkrovenja“.

Škripa mojih cipela odjekivala je hodnikom dok sam išla ka sali. Sama sebi sam izgledala bolno sumnjiva. Osluškiivala sam, mada nisam bila sigurna da bih čula još nečije korake usled buke koju su pravile moje glupe škripave cipele. Nisam propustila da bacim pogled ni na jedan mračni prozor u učionicama duž hodnika, jer nisam želela da me iz zasede zaskoči neko neobično vilinsko stvorenje.

Ali izgleda da u gimnaziji nije bilo nikoga i usled te praznine delovala je strašno hladno. Lukov glas u mojoj glavi mi je govorio: *imaj poverenja u sebe.*

Sećanje na njegov glas ulilo mi je hrabrost i ja se isprsil. *Jaka sam,* rekoh sebi i otvorili vrata sale.

Najveći deo sale bio je u mraku. Redovi nevidljivih stolica na sklapanje protezali su se ispred mene. Samo je pozornica bila osvetljena kao da je u toku nekakva proba. Delovi poluuspravljenih kulisa s početka *Sna letnje noći* ležali su u uglovima pozornice. Usred tog darmara nalazio se prazan krug. Svetlost reflektora bila je uperena u tamnu gomilu nečega u samom središtu kruga.

To je mogla da bude gomila bilo čega, ali ja sam tačno znala šta je u pitanju. Imala sam želju da se stuštim niz prolaz i skočim na pozornicu, ali mi je logika govorila da je posredi zamka. Zašto bi inače uperili reflektor u Džejmsa? Očigledno su želeli da me navuku da pojurim na pozornicu.

Zato sam vrlo oprezno krenula duž mračnog prolaza, usput se trzavo okrećući čas na jednu, čas na drugu stranu. Osmotrla sam svako sedište, pažljivo osluškiivala neću li čuti kakvo šuškanje i njušila vazduh u lovu na majčinu dušicu. Ali izgleda da ni u sali nije bilo nikoga. Stigla sam do samih stepenica koje su vodile na pozornicu i popela se na uglačanu pozornicu od izbeljenog drveta. I dalje sam bila sama.

Pod jarkom svetlošću reflektora koji su grejali obuzelo me je osećanje da sam prepuštena na milost i nemilost. Otpuzala sam do gomile i po boji prepoznala Džejmsovu omiljenu majicu sa natpisom *Audio rob*. Nisam mogla da mu vidim lice, ali pošto sam bila na mestu udesa, znala sam da mi se neće dopasti ono što ću videti. Progurala sam knedlu. Nisam bila spremna za ovo. *Molim te, budi živ.*

Čuñnula sam i oklevajućí zaustavila šaku iznad njegovog ramena. „Molim te, budi živ.“

Glava se okrenula ka meni i Pegavi Baksuz mi se iscerio u lice. „Živ sam.“

Počela sam da puzim unazad. Cipele su mi se klizale po podu. Aodan je ustao. Na sebi je imao Džejmsovu okrvavljenu majicu. Tork mu je svetlucaó ispod ivice rukava, a usta je razvukao u još veći osmeh kada je video moju zapanjenost. Širio je nozdrve kao da udiše moj miris i oblizivao se.

„Gde je on?“ Zarežala sam, povećavši razdaljinu između nas. Koliko god da mi je bila odvratna i sama pomisao da me Aodan dodirne, iz nekog razloga nisam mogla da odagnam pomisao da nosi Džejmsovu majicu. Razmišljala sam samo o tome da ju je skinuo sa Džejmsa dok je ovaj krvario. „Šta si mu uradio?“

„Ništa posebno. Kola su zapravo obavila najveći deo posla.“

Nisam više imala kuda da se povučem. Ako napravim još jedan korak, mandrljaću se niz stepenice u tamu. Ostala sam bez daha kada se Aodan neverovatnom brzinom stvorio pored mene. U glavi mi se zavrtelo od njegovog jakog biljnog mirisa. „Uskoro ću biti u stanju da te dodirnem“, šapnuo mi je na uvo i zapahnuo me majčinom dušicom od glave do pete. Raširio je prste i krenuo dlanom ka mojoj ključnoj kosti.

Zaustavio ju je na svega nekoliko milimetara od moje kože i mogla sam da vidim svaku ogrebotinu i mrlju na kožnim trakama oko njegovog zglavka. Ponovo mi se pred očima ukazalo Lukovo

sećanje na njega u trenutku kada muči devojkicu i videla sam krvlju umrljane kožice oko njegovih zglavaka.

Učini nešto. Učini nešto. Instinkt je preuzeo stvar u svoje ruke. Cimnula sam koleno naviše, ali sam promašila njegovo porodično drago kamenje i pogodila ga u butinu. Zamahnula sam prema njegovom licu, zamišljajući kako mu izbijam nekoliko iscerenih zuba. Povukao se korak unazad i sasvim lako izbegao moj nasrtaj na njega. Gledao me je sa bezbrižnim osmehom, šarmantno nagnute glave. Tako mi svega, podsetio me je na izuzetno zao model koji je pobjegao sa stranica kataloga *Ejberkrombi i Fič*.

Nespretno sam pokušala da se što više udaljim od njega i vratim na sredinu pozornice. Moja jedina misao bila je da mi je potrebno što više prostora za manevrisanje. Aodan je pratio moje napredovanje sa blagim osmehom na pegavom licu. „Pitao sam

Luka da li je sada voljan da te deli pošto ga je ona kaznila zbog neposlušnosti. Gotovo sam ubeđen da je njegov odgovor bio 'da'.“

„Kretenu.“

Aodan je grickao nokat na palcu. Iznenada je pokazao rukom ka pozornici iza mene. „Pazi kuda gaziš, dražesna.“

Naglo sam se okrenula. *Oh, sranje, oh, sranje, oh, sranje.* Na gomili starudije načičkane ekserima i polomljenom dekoru ružne zelene boje, ležalo je telo nago do pojasa. Iako nisam želela da vidim ništa više od toga, ipak sam pažljivo osmotrila tamne, prljave farmerke, umrljane grudi, Džejmsovo izubijano lice ispod guste kose. Umalo nisam povratila.

„Mislim da su jadničku probušena pluća“, izgovorio je vedar i jasan glas iznad mene. „Prestao je da diše kada sam ga donela ovamo.“

Podigla sam pogled ka Eleanorinom prelepom licu. Dobronamerno je zurila u mene. Elegantna bela haljina bila joj je sva umazana krvlju. Pogledala je nokat poprskan krvlju i olizala prst. Moj svet se zaljuljao.

„Oh“, izustila je ona tako divnim glasom da mi je došlo da zaplačem i zagledala se u zgomilanog Džejmsa. „Evo ga opet. Pravi je borac, zar ne, Aodane?“

Džejms, koji je ležao pored mene, drhtavo uvuče vazduh i tek posle suviše velike pauze, ponovi to još jedanput.

„Kučko!“, planuh ja. Da sam bar znala neku težu reč.

Eleanora se krajnje ljupko i tobože uznemireno namrštila i razmenila pogled s Aodanom. „Stalno zaboravljam da umeju strašno da se naljute.“

Bes je ključao u meni, rastao i mešao se sa tamom noći koja je već bila zaposela moje srce. Imala sam utisak da će mi se koža raspući... toliko sam bila besna. Pegavi Baksuz je ponovo ispružio ruku da me dodirne, i ja sam u tom trenutku eksplodirala.

U zamah ruke unela sam sve ono što sam nagomilala u sebi. Doslovce je odleteo preko pozornice i upao u jamu za orkestar. Nisam čula da se pokreće, mada sam bila sigurna da nije mrtav.

Eleanora je prekrila usta šakom. „Oho, ho. To baš *nije* bilo lepo od tebe.“ Nekoliko puta je čak neodobravajući odmahнула glavom. „Nimalo joj se neće svideti to što si uradila. Prekinuti *svu* našu zabavu pre vremena ako je budeš provocirala.“

Zabavu. Ostala sam bez reči. Sa stvorenjima koja su smatrala da je ovo *zabava* jednostavno nije bilo razgovora.

„Derdra Monegan.“ Moje ime je zvučalo veoma elegantno kada bi ga ona izgovorila. „Imam utisak da ti ne uživaš u ovome, i zbog toga mi je žao.“

„Nisam ovde radi uživanja“, promrmljala sam.

„Oh, tako je.“ Eleanora se prijatno nasmejala, a sitne dlačice na mojim rukama su se veoma polako naježile. „Došla si ovamo da spaseš svog prijatelja iz naših kandži. I da oslobodiš Luka Dilonu iz njenih kandži.“ Kako se samo prijatno osmehivala.

„Čim sam te prvi put videla, bilo mi je jasno da si veoma ambiciozna devojka.“

Prišla mi je i provukla prstom kroz vazduh nadomak mog obraza, toliko blizu da sam gotovo mogla da je osetim. „Međutim, imam utisak da nisi dobro razmislila. Da li bi želela da ti pomognem da usredsrediš um na svoju... tešku zagonetku?“

„Pa, i ne baš.“

Eleanora se nasmejala kao da sam rekla nešto vrlo smešno, a onda je kročila u krug svetlosti koji je bacao reflektor. Raširenih ruku, podsećajući na razapetu kraljicu lepote u haljini sa crvenom mrljom, ona značajno izjavi: „Ceo svet je pozornica. Bilo bi šteta ovu ne iskoristiti, zar ne? Hajde da osmislimo kratku predstavu. Ustaj, Aodane, potreban si nam.“

Aodanu, međutim, nije bio potreban podsticaj... Već se peo stepenicama koje su vodile na pozornicu. Nisam uspela da mu pokvarim čak ni modernu frizuru svojim eksplozivnim napadom.

„Pogledaj“, reče Eleanora. „Imamo čak i pozorišne rekvizite. Svetio, molim!“ Nekoliko puta je pljesnula šakama. Zvuk je odjeknuo kroz prostoriju i sitna, treperava svetla nalik na sviće počеше da ispadaju između njenih dlanova. Dunula je u njihovom pravcu i poslala ih u kovitlacu u ugao u dnu pozornice.

Moja harfa. Pojava harfe zatekla me je potpuno nespremnu. Bili su u mojoj kući. Uzeli su moju harfu. Pretpostavila sam da im je Delija otvorila vrata sa osmehom na licu.

„Nema dobre drame bez odgovarajućih rekvizita.“ Eleanora je ispružila ruku ka meni, stavljajući mi do znanja da od mene očekuje da sednem za harfu.

„Hoćeš li da sviraš, Derdra?“

Procedila sam kroz stisnute zube. „Radije bih gledala.“

„U redu. Ja ću biti Derdra.“ Prinela je dlan grudima i ja osetih kako iz mene izvlači energiju. U narednom trenutku preda mnom je stajala još jedna Derdra, samo što je ta Derdra govorila Eleanorinim glasom. „Aodane, da li bi ti igrao nesrećnog Luka Dilonu kome sudbina nije bila naklonjena?“

„Suviše sam zgodan za tu ulogu. Ali...“, tu on pogleda u mene, „biti Luk Dilon ima i svojih dobrih strana.“ Ovog puta sam bila spremna i nisam mu dozvolila da iz mene isisa potrebnu energiju. Dok su se Aodanove crte lica pretapale u Lukove, videla sam kako se Džejms trza na gomili šuta.

Eleanora se namrštila i napućila usne. Čak i na mom licu to je delovalo strašno ljupko. „Baš si sebična. Možeš da podneseš mnogo više od njega.“ Prešla je pogledom po pozornici. „Pošto ti nećeš da sviraš, a svi ostali napolju uživaju u dugodnevici, sve mi se čini da će leš morati da igra gajdaša.“ Nonšalantno je pokazala na Džejmsa. „Uostalom, on odlično obavlja taj posao.“

Ponovo je pljesnula šakama. „Muzika, valjda!“

Harfa je sama od sebe zasvirala moj aranžman „Vilina sonata“, a Eleanora je zapevala.

Kroz prozor sunce sija

I kosom Tvojom snjg prerija

Čini se da pored mene Ti si Iako znam da tamo nisi. Znala si kraj prozora sest

Prstima kroz moju kosu presti Pored mene uveli bila Ti si Iako znam da tamo nisi.

Zastala je na pozornici i prinela prste grudima.

„Oh, najdraži Luk, toliko te volim.“

Aodan se podrugljivo nasmejao. Na Lukovom licu to je izgledalo strašno bizarno i ja skrenuli pogled u stranu. „I ja tebe, lepotice moja.“

„Oslobodiću te tih lanaca.“

Aodan zakorači ka Eleanorini. „A ja ću tebe osloboditi odeće.“

Eleanora se osmehnula. „Takva je sudbina, zar ne?“

Zajedno ćemo pobeći.“

„Radićemo nešto zajedno.“ Aodan posegnu za Eleanorinom šakom, ali je ona povuče i podmetnu pod bradu, izigravajući

Mislioca.

„Ali, šta će biti sa mojim odbačenim draganom? Gajdaš umire.“
Eleanora ode do Džejmsovog tela i zagleda se u njega. Njena tuga bila je vrlo ubedljiva.

„Ah, znam. Odvešću ga doktoru da ga popravi.“

„Onome koga je Bog stvorio, fej ne sme da izvadi utrobu“,
napomenu Aodan.

Eleanora je posegla za Džejmsovom rukom i počela da je diže. Užasni dahtaj koji je ispustio naterao me je da se zaletim ka njemu preko pozornice. Međutim, kada sam prevalila otprilike pola razdaljine, Eleanora je podigla šaku i zaustavila me. Pustila je njegovu ruku da padne nazad na šut i tužno se okrenula ka Aodanu. „Nema svrhe, Luk, ljubavi moja. Gajdašu više ne može da pomogne nijedno ljudsko biće. Ostavimo ga i pobegnimo.“

Protrljala je dlan o dlan kao da utrljava kremu za ruke, a onda ih je polako razdvojila. Između njenih prstiju sada se nalazila sablast prljavog goluba.

„Pronašla sam tvoju dušu. Oslobodiću te.“

Aodan je napravio nekoliko dramatičnih koraka ka njoj i isprsi se. „Stavi mi je.“

Eleanora je utisnula sablasnog goluba u Aodanove grudi i ponovo zapevala.

Melodiji harfe koja me progoni Srcem svojim platih cenu tog dana Cenu tog dana kad umrla ti si.

K tebi, kroz snove tamo-amoo

Slomljeno bodi srce moje

Pevati ovu pesmu više nikada neću.

Harfu više nikada čuti neću.

Aodan se široko osmehnuo kada ga je dodirnula, a onda se njegovo lice pretvorilo u pepeo. Tresnuo je o pozornicu i sklopio oči. Eleanora je tobože obrisala suzu i okrenula se ka zamišljenoj

publici.

„Draga publiko, možda vam ovaj obrt deluje... *šokantno*. Zašto bi moj dragi umro kada sam ga oslobodila? Oh, ali vi zaboravljate koliko je plaćenik star. Kako bi dečak star hiljadu godina mogao da nastavi da živi kada ponovo postane ceo?“

Okrenula se ka meni i dok je to radila, lice joj se ponovo pretopilo u njeno vlastito. „Da li ti je sada jasno kakvog si se nemogućeg zadatka poduhvatila? On ne može biti oslobođen, bez obzira koliko plemenite bile tvoje namere. Da li večeras ili kroz hiljadu noći od sada, njegova duša otići će u pakao. Videla sam njegov život i veruj mi, on je to zaslužio.“

Sleđeno sam zurila u Aodana pretvorenog u Luka, koji je ležao na pozornici. Nisam mogla da se pokrenem sve dok Aodan nije odbacio Lukovo obličje i ponovo ustao, posmatrajući moju reakciju sa očiglednim zadovoljstvom.

U tom trenutku pomislila sam da ne mogu niže pasti, međutim, osetila sam kako nešto isisava sav zvuk i svetlost iz mojih očiju i ušiju. Zavesa se spustila iza mene, kaskade somota završile su na tlu. A onda se zvuk grmeći vratio u moje uši i ponovo bi svetlost. Zavesa se zaleljala i počela da se diže.

Iz tog somota izišla je kraljica visoko podignute brade i gurnula zavesu iza sebe. Uopšte nije bilo sumnje da je to ona. Smrdela je na moć i starost, iako njeno lice nije bilo ništa starije od mog. Obraze joj je uokviravala meka, plava, sjajna kosa priljubljena uz glavu pomoću iskovanog prstena od zlata koji je sablasno podsećao na Lukov tork. Bila je jedna od onih prelepih devojaka zbog kojih vam se ogadi ogledalo, bez obzira na to koliko ste bile zadovoljne sobom pre nego što ste je upoznale. A onda je otvorila oči i pogled su mi uzvratila dva drevna oka. Bila sam poražena. Imala sam utisak kao da sam zavirila u dečja kolica iz kojim mi je pogled uzvratila zmija.

Eleanora i Aodan se duboko nakloniše, dodirnuvši obrazima pozornicu.

Kraljica prede pogledom preko pozornice, moje harfe, Džejsa ispruženog na šutu, mene koja sam bila udaljena jedva jednu stopu od nje.

„Zašto ona još nije mrtva?“ Iznenadilo me je što joj glas zvuči umorno i što me je malo podsetio na Lukov... možda svako ljudsko telo postaje takvo posle hiljadu godina.

Aodan mi se isceri. „Malo smo se zabavljali.“

„Biće mnogo zabavnije kada ona bude mrtva.“ Kraljica me pogleda i reče sa nevericom: „Ti si ta Derdra? Mislila sam da ćeš mi pomoći da shvatim zašto je Luk Dillon odbio da izvrši moje naređenje kada te budem videla. Ali ti si...“ Ona slegnu ramenima, očigledno zbunjena. „Tako si *obična*.“

Reči koje je upravo bila izgovorila moglo je da izgovori bilo koje ljudsko biće i to mi je dalo hrabrosti da se oglasim. „I ti si nekada bila *obična*.“

Kraljica se u neverici zagledala u mene. „Ti to porediš vrednost svog života sa mojim? Ti nisi ništa. A ja sam sve. Da li *zato* ne želiš da umreš?

Mislila si da vrediš? Tvoja priča je ispisana već hiljadu puta i u svakoj od verzija, ti i tvoj dragi umirete.“

Zakoračila je ka meni. Povlačila sam se na nesigurnim nogama, jer me je zapahnjivala strašnom moći u kojoj sam mislila da ću se udaviti. Da li je to bilo tačno? Da li sam ja to proživljavala „Vilinu sonatu“?

Iznenada sam osetila kako me neko hvata za zglavak i vuče.“ Izgubila sam oslonac. Sve se odigralo tako brzo da sam ostala bez daha. U narednom trenutku već sam visila naglavačke, okačena za zglavak, dok mi se gvozdeni krst nesigurno klatio ispod lica. Trgnula sam ruke naviše ka konopcu, ali već sam bila upala u najočigledniju od svih zamki.

Aodanov smeh, a zatim i pljesak, dopreše sa drugog kraja pozornice. Uopšte se nije obazirao na kraljičin smrknuti izraz lica.

Prišao mi je i stao ispred mene. Između njegovog lica i mog okrenutog naopako visio je ključ. „Nisam mislio da ćeš se upecati.“

Posegao je iza mog vrata i vreliim prstima koji su me pekli po vratu razvezao uzicu na kojoj je visio ključ.

Ne. Sranje. Ne.

Prizvala sam tamu spolja i sakupila je u sebi s namerom da mu je saspem u lice. Učinila bih bilo šta samo da ga sprečim da se dočepa Lukove tajne.

„Neće moći, Derdra Monegan“, ravnodušno je kazala kraljica. „Ništa od toga.“

Čim je izgovorila moje ime, ja sam se ispraznila iznutra, poput balona koji se u trenu izduva.

Ključ je zazveketao na podu kod Aodanovih nogu. A ja sam omlitavela poput iscedenog limuna. Zbog toga, znači, vile i vilenjaci kriju svoja imena.

„Mogu li sada malo da se poigram s njom?“ Aodan je pitanje uputio kraljici, mada ni na tren nije skrenuo pogled s mog lica.

„Propisno se naradio“, dodala je Eleanora.

Kraljica je neodređeno mahnula rukom... kao kada tinejdžeri kažu *radite šta vam je volja* ... i Aodan je istog časa počeo da se uspinje uz bočni zid pozornice da preseče konopac. Grozničavo sam ispitivala razne mogućnosti u svom umu, ali imala sam utisak da mi misli izmiču poput vode kroz prste i da ih otkucaji srca ispumpavaju iz mog mozga.

A onda sam počela da padam. Jedva sam imala vremena da izvučem ruke pre nego što me je prostrelio bol... koji je krenuo iz potiljka i spustio se u levu šaku. Ubrzano sam udisala vazduh u želji da povratim dah i ne izgubim svest, ležeći sa Džejsom na istoj gomili šuta. Nisam mogla da se pokrenem. Nisam mogla da dišem. A šaka me je ubijala.

Oh, Bože. Spustila sam pogled na šaku i stomak mi se okrenuo. Kroz nadlanicu mi je bio zaboden dugačak ekser čiji je vrh štrcao

nekoliko centimetara od dlana. Oko njegove osnove nije bilo gotovo nimalo krvi.

„Povredila si se?“ Aodan je skočio na mene i prikovao mi drugu ruku za tle, zanemariivši onu koja je bila prikovana za kratku dasku. Iserio se i zapahnuo mi nozdrve svojim dahom koji se osećao na majčinu dušicu. Trebalo je da se uplašim, a ja sam samo razmišljala o tome koliko mi je drago što Luk nije ovde da me vidi priklještenu ispod Pegavog Baksuza. Suze srama su mi se pojavile u uglovima očiju kada mi je to prošlo kroz glavu.

„Mislim da ću baš uživati u tebi.“

Na ove njegove reči, Džejs se promeškolio na šutu pored mene. Zaškrgutao je zubima i jedva čujno procedio. „Silazi s nje.“

Aodan mi tada reče: „Moraćeš da sačekaš trenutak, lepotice.“ Posegao je ka struku i izvadio nož iz korica. „Prvo moram da se pobrinem za ovo.“

U redu. Sada je bilo dosta. Kada je Aodan podigao nož, ja sam svom preostalom snagom zamahnula levom rukom... sa sve ekserom i daskom... ka licu Pegavog Baksuza. Nije imao vremena da izmakne glavu i ekser mu se zabio u obraz.

Nož mu je ispao iz ruke.

Aodan je trgnuo obraz, oslobodio ga eksera i posrćući ustao sa mene. Ne skidajući pogled sa mene, dodirnuo je ranu prstima. Nije bila ništa teža od one na mojoj šaci i sasvim sigurno nije bila smrtonosna, ali njegove oči govorile su suprotno.

A onda je iz rupe koje je napravio gvozdeni ekser provalio mladi, zeleni pupoljak i razvio se u tanani list. Za njim je usledio još jedan, pa još jedan. Sveže rastinje širilo se preko njegovog obraza, eksplodirajući u prelepe bele cvetove sa žutim prašnicima, purpurne krasuljke sa potpuno crnim središtima i mala ružičasta srca koja su poskakivala dok je on posrtao. Za samo nekoliko sekundi, beskrajna lepota iznikla je iz prljavštine koja je nekada bila Aodan. Život i obećanje su ga jednostavno proždrali. Pao je na

leđa, ali pre nego što je tresnuo na pod, pretvorio se u kaskadu cvetova koja se razlila po pozornici uz jedva čujni šapat.

Izvukla sam ekser iz šake i zgrabila ključ. Šaka mi je bila krvava, ali više nisam osećala bol. Da li je to bilo loše? Kraljica je osmotrila gomilu cveća koja je nekada bila Pegavi Baksuz i potom pogledala Eleanoru. „Vreme zabave je gotovo. Dovedi mi Luka Dilonu.“

Prestala sam da dišem.

„Sa zadovoljstvom“, rekla je Eleanora, zakoračivši preko latica kao da joj one ništa ne znače. Otpuzala sam do Džejmsa i zaštitnički čučnula između njega i kraljice, mada ni sama nisam bila sigurna da li bih uspela da joj se suprotstavim ako bi pokušala da ga ubije. Delić mene nije želeo da Luk dojuri poput vihora da me ponovo spase, iako nisam mislila da će se stvari tako odvijati.

Kraljica me je pogledala, prešla pogledom preko ključa i preko Džejmsa iza mene. „Nisi dovoljno snažna, znaš. Ni da mene ubiješ niti da vladaš njima.“

Uzvratila sam joj pogled, držeći šaku u krilu i povijenih ramena. „Ne želim da vladam njima.“

Slegla je ramenima. „Onda će te oni ubiti. Zar nisi čula legende? Zar ne znaš šta se događa detelinašima koji nisu u stanju da obuzdaju fejs²? Izvade im oči, parališu ih, ubiju.“

Njene reči zvučale su istinito, podsetile su me na bajke iz detinjstva. Međutim, prestala sam da razmišljam o njoj i utekla u sećanje na Luka koji svira mahniti škotski ples u krugu vila i vilenjaka koji savijaju lukove i udaraju o bubnjeve. Prepoznala sam Brendana, videla Unin osmeh, slušala neukročenu lepotu melodije. Bilo je to jedno od najlepših sećanja koje sam dobila od Luka, zapravo jedino kome bih volela da sam prisustvovala.

„Derdra“, obrecnula se kraljica i ja ponovo usredsredih pažnju na nju. „Ti si se već predala. Položi ključ i obećavam ti da će sve biti brzo gotovo.“

Namrštila sam se. Nešto u njenom glasu me je podsetilo na onaj

duboki glas koji mi je jutros pevao na uho legendu o drugoj jednoj Derdri... trećoj Derdri.

Ali, pre nego što sam razabrala zašto je to važno, kraljica je pogledala Eleanoru koja se sama vratila na pozornicu. Gde je Luk? Da nije mrtav?

Izraz Eleanorinog lica bio je nedokučiv. *Daoine Side* su napolju, moja kraljice.“ Izvila je tanku obrvu i mogla sam se zakleti da se gotovo osmehnula.

„Traže da ih primite.“

Kraljica je očigledno bila iznenađena, ali se već u narednom trenutku podsmehnula. *Daoine Side* su potpuno nevažni. Nemaju moć da bilo šta zahtevaju.“

„I ja sam im to kazala, moja kraljice. Odgovorili su mi da je detelinaš spasao život jednog od njih, *tarb uisgca*, i da zakon nalaže da joj zauzvrat nešto poklone.“

Pogledala sam kraljicu.

Smrkla se, ali nije protivurečila Eleanoru. „*Side* su suviše slabi da bi došli ovamo bez poziva, čak i ove noći. Ko ih je pozvao? To je zabranjeno. Ko ih je pozvao?“

„Ja sam ih pozvao.“

Zadrhtala sam... Telo mi je reklo ko je izgovorio ove reči pre nego što sam se okrenula da pogledam.

„Luk Dilon!“ Ako sam mislila da je kraljičin izraz lica malopre bio smrknut, tvrdim vam da je sada bio odvratan za gledanje.

Eleanora se sklonila u stranu kako bi Luk mogao da se popne na pozornicu. Potražio me je pogledom u kome sam videla bol. Nisam mogla da odvojim oči od njega. Kosa mu je pod svetlošću reflektora bila veoma svetla, lice blede naspram crne majice, ramena prava i u pogledu mu se očitavao poraz.

„Luk Dilon“, ponovila je kraljica. „Zabranjeno je zvati *Daoine Side*. Želiš da tvoja duša završi u paklu?“

„Gotovo je“, rekao je Luk i ispustio bodež na pozornicu. Uz zveket je pao na sjajni pod i kao da je označio kraj jednog razdoblja. „Neću više da izvršavam tvoja naređenja. Radi sa mnom šta ti je volja, ali ja sam završio.“

Kraljica je besno sevala očima. U njima sam videla sunce na zalasku. „Najamnice, toliko toga možeš da izgubiš. Kako možeš da me odbiješ?“

Iako se Luk obraćao njoj, gledao je u mene kada je rekao: „*T mo chr i istigh inti.*“

„Kako možeš nju da voliš?“, vrisnula je kraljica.

„Ona je niko i ništa.“

A onda, dok su me Lukove oči upijale, govoreći *izvini, to je sve sto mogu da učinim*, uspela sam da se setim... *Blagi Bože, kakav sam ja moron!*

„Nisam ja niko i ništa.“ Ustala sam. „Nisam ja niko i ništa, Derdra O’Brajan.“

Kraljica je u neverici okrenula svoje savršeno lice ka meni.

„Tako se zoveš, zar ne?“ Zakoračila sam ka njoj. Nije morala da mi odgovori, osećala sam da sam u pravu. Osećala sam moć u toj istini. Moć koju sam sada imala nad njom. Kombinacija te moći i zaglušujuće tame napolju činila me je nepobedivom. *Znala* sam da sam jača od nje. Sunce je već odavno bilo zašlo.

Zagledala sam se u njene stare zmijske oči i u tom trenutku mi se pred očima javilo jedno od Lukovih sećanja. Ovaj Luk, stotinama godina mlađi, ali istog lika, stajao je pred kraljicom u nekakvoj čudnoj odeći. I kraljica je bila ista, imala je iste drevne oči koje danas gledam.

„Neću te voleti“, rekao je Luk. „Neću da lažem. Neću te voleti.“

Kraljica nije delovala iznenađeno. Obišla je jedanput oko njega, vukući za sobom bogatu haljinu i uhvatila ga za članak. On je i dalje nepomično stajao, nemo čekajući da svoj bes iskali na njemu. Ako se i plašio, ja to nisam mogla da osetim u njegovom sećanju.

Kraljica je prevukla prstom oko njegovog bicepsa, preko mesta na kome se sada nalazio tork, sračunatog izraza lica i osmehnula mu se. „Zažalićeš zbog toga.“

Bes me je vratio iz prošlosti u sadašnjost. Mogla sam da je povredim. Mogla sam da dozvolim sebi da se setim svih njenih okrutnosti prema Luku i mogla sam da upotrebim tamu da je potpuno uništim.

Želela sam to. Želela sam da je izgazim i potom izgovorim neke značajne reči dok se ona uvija i umire poput kakvog pauka.

Kao da mi čita misli... a možda ih je i čitala... kraljica smrknuto reče: „I dalje nisi dovoljno jaka da kontrolišeš fej. Bićeš slaba dok se potpuno ne smrači. Ali ne moramo da zapodenemo bitku... Ja mogu da te podučim. Mogu da te naučim kako da pronađeš tamu koja se krije po ćoškovima soba. Kako da upregneš noć zapretenu u granama drveta. Da pronađeš tamu koju sve vreme nosiš u sebi. Mogu da učinim da budeš nešto više od onoga što si sada.“

Dok sam govorila, videla sam kako joj oči preplavljuje tama i kako joj se po koži rascvetava letnje cveće koje noću zatvara latice, ali je ne razara kao što je razorilo Aodana. Kosa joj je talasavo padala poput žuboravih letnjih vodopada, nikada ne dodirnuvši pozornicu. Posegnula je prstima ka meni i iz njihovih vrhova poleteše ka reflektorima na pozornici vitice i korenje.

„Ne.“ Ispružila sam ruku ka Luku i on mi bez reči priđe, čvrsto ispreplevši svoje prste sa mojima. Bože, šake su mu bile hladne. Kao da je već mrtav.

„Ne, neće moći. Želim da vidim *Daoine Side*.“

Predivno veče iznenada se povuklo u kraljicu. Talasi besa skotrljavali su se sa nje, ali nije mogla da me odbije... Bile smo ravnopravne figure na šahovskoj tabli. Okrenula se ka Eleanori. „Donesi dušu Luka Dilonu.“

Parking su ispunjavale vile i vilenjaci svih oblika i veličina. Logorske vatre su se pele visoko u noćno nebo, izbacujući vrtloge iskri i ugaraka prema zvezdama. Videla sam vile i vilenjake u obliku ptica čiji ogromni kljunovi su štrčali i tri stope od njihovih tela, kao i vile lepše i od najlepših manekenki. Bilo je tu muškaraca koji su izgledali kao da su izvučeni iz vode i vilinske dečice koja kao da su bila izbačena s neba. Muzika je dopirala iz svakog ugla i svi su plesali, vrteli se, pevali.

Stajali smo ispred poduprtih izlaznih vrata sale i nema toga ko ne bi pomislio da smo porodica u raspadu. Luk se priljubio uz moju ruku i poput jastreba šarao pogledom po gomili. Kraljica je stajala nekoliko stopa dalje. Njoj ovde na ovom prljavom asfaltu sasvim sigurno nije bilo mesto, ali je upravo zbog toga delovala samo još upečatljivije.

Iz gomile je izišao Tomas Rajmer čije kovrdže su u hodu poskakivale i stao pred kraljicu.

„Želim ti lepu dugodnevicu, gospo moja.“ Glas mu je bio brižan, ako ne i iskren.

„Gubi se od mene, Rajmere. Izabrao si stranu.“ Kraljica je nonšalantno podigla šaku, ne skidajući pogled sa okupljenih, a Tomas se skljkao kod mojih nogu. „Kasnije ću se pozabaviti tobom i tvojim jezikom.“

Luk je ispružio ruku, Tomas ju je prihvatio i ustao. Pogledi nam se sretoše, ali on ništa ne reče dok je zauzimao mesto tik iza mene. *Prokletstvo, izgleda da stičem svitu.*

„Ne vidim *Daoine Side*“, reče mi kraljica. „Izgleda da su te zaboravili.“

Možda i jesu. Nisam znala šta mi sada valja činiti.

„Ne tako brzo“, prošaputao je glas, koji je istovremeno i pevao i zapevao. Eleanorine oči se raširiše kada Una nečujno iskliznu iza nje.

„Nema razloga da izgledaš toliko šokirano“, reče Una. „Samo sam te uštinula.“

„Ne približavaj se“, upozorila ju je kraljica i podigla ruku. „Prepoloviću te.“

„Dođi ovamo!“ Brendanov glas je izražavao zabrinutost koja se nije očitovala na Uninom licu. Delovao je kraljevski gotovo isto onoliko koliko i kraljica, dok se krivudajući probijao između raspojasanih vila i vilenjaka na pegavom sivcu ukrašenom zvončićima. Zvonca oko konjskih kopita oglašavala su se pri svakom koraku, a zvončići koji su visili sa uzdi zatreperili su kada se konj prepao pred krugom razigranih vila i vilenjaka. A iza njega, još pet-šest konja probijalo se kroz gomilu. Svi odreda bili su pegavi sivci čija je dlaka odražavala boje okoline. Svi ti njihovi zvončići trebalo je da stvaraju kakofoniju, međutim, čuo se beskrajni uzburkani akord zapanjujuće melodije. Uprkos svemu, zadržavala sam dah.

Una je kružeći stigla do mesta na kome se Brendan zaustavio i povukla uzde njegovog konja kako bi ponovo čula zvončiće. „Zar ti nisam *rekla* da će izići na ova vrata? Sigurno sada sam sebi izgledaš glupo?“ Pokazala je prstom na kraljicu i Eleanoru koja je stajala iza kraljice i držala pokriveni kavez.

„Pazi na paunicu i njenu čuvarku.“

Nisam bila sigurna ko je od njih dve paunica, kraljica ili Eleanor, ali videlo se da nijedna nije presrećna zbog ovog poređenja.

„Kaži šta imaš“, zarezala je kraljica. „Kad već moraš.“

Luk se ovlaš naklonio Brendanu, onoliko koliko je mogao, jer su mu prsti i dalje bili isprepleteni sa mojima. „Prijatna dugodnevice, Brendane. Molim te požuri. Nemamo puno vremena.“

Brendan je uzvratio klimanjem i zatim pogledao ostale *Daoine Side*. Oni poteraše konje napred i postrojiše se. Bilo ih je sedam, stajali su rame uz rame, dodirujući jedan drugoga vilinskim bosim

stopalima.

„Derdra“, obrati mi se Brendan. „Noćas si spasila *tarb uisgea*, jednog od naših i to nas obavezuje.“ On zapeva:

Ptica koja preko polja leti jede seme livadske trave Seme koje iz kljuna ispadne Više no ono na livadi daje.

Zurila sam u njega. Videla sam u njegovom pogledu da nešto očekuje od mene i sigurna sam da je trebalo da kažem nešto pametno.

Tomas se nagnuo napred i dodirnuo mi rame.

„Život za život“, prošaputao je. „To je pesma ravnoteže. Daće ti život za onaj koji si spasila.“

Oh.

Oh.

Vratila mi se slika od malopre: Eleanora utiskuje dušu prljavog goluba u Aodanove grudi, on pada na pozornicu i umire sa Lukovim licem. Ali nije moralo da se završi na taj način. Mogla sam da zatražim Lukov život. Mogla sam da povratim njegovu dušu i spasem ga. U tom slučaju ne bih ga sada poslednji put držala za ruku. Tada bi moja priča imala srećan kraj.

„Spasi njegov život“, prošaputao je Luk, prislonivši usne uz moje uvo. „Požuri. Nije mu ostalo još puno vremena.“

Mučila me je krivica i oči su mi istog časa zasuzile. Ni meni samoj nije bilo jasno kako sam mogla da zaboravim na Džejmsa koji se na pozornici borio za život. Kakva sam ja to bila osoba? Razume se da moram da spasem Džejmsa. Gde mi je pamet? Napola sam okrenula glavu prema Luku, gutajući suze. „Ali onda... ali kada... ako ja... ako dobiješ nazad svoju dušu...“

Luk mi je ovlaš i samo na tren dodirnuo usnama uvo. Imala sam utisak da su njegove usne samo oblikovale reči. „Znam. Znam, lepa moja. Sve vreme sam znao.“

Toliko sam ga želela da sam osećala bol, tupi bol negde ispod rebara. Želela sam da kažem: „Spasi Luka.“ To mi uopšte ne bi bilo

teško.

Ali bi bilo pogrešno.

Zagledala sam se u tle, u sasvim malu krzavu pukotinu u asfaltu, zatim sam podigla pogled prema Brendanu i obrisala obraz.

„Hvala na poklonu. Zaista, veoma ste ljubazni. Molim vas... molim vas, spasite mog prijatelja Džejmsa. Ako možete?“ Umalo se nisam zagrcnula kod poslednjih reči, ali uspela sam sve to da izgovorim pre nego što mi je pobegla naredna suza.

„Dobro si učinila, devojko“, tiho je kazao Luk. „Gde je on?“, upitao je Brendan.

Una je u kovitlacu promakla pored nas. „Znam ja. Čujem ga kako umire tamo unutra.“

Brendan je sjahao i prošao za njom kroz vrata, u širokom luku zaobišavši i mene i moj ključ, iako je bila dugodnevica. Preko ramena mi je dobacio.

„Biće učinjeno.“

Briznula sam u plač. Bilo mi je svejedno da li me neko gleda... Kraljica, Eleanora, sve vile i vilenjaci ovog sveta. Bilo mi je svejedno. Luk me je čvrsto zagrlio i dozvolio mi da zarijem lice u njegovo rame. Osetila sam da zuri u kraljicu dok mi je spuštao poljubac na teme.

„Pusti je.“ Kraljičin glas bio je tvrd kao kamen.

Luk me je samo još jače stegao kada sam odvojila lice od njegovog ramena da je pogledam. U očima joj je ponovo plamtelo sunce na zalasku. *Molim te, nemoj me pustiti.* I nije.

„Pusti je.“

Eleanorine usne su se izvile u osmeh zbog besa u glasu njene kraljice.

„Pustiću je kada ona to bude od mene zatražila“, reče Luk. „Rekao sam ti. Neću više da izvršavam tvoja naređenja. Ako ću zbog toga umreti, u redu.“

Nisam mogla da osetim da li se boji. Kraljica je u vrtlogu stigla do kaveza kod Eleanorinih nogu. Skinula je prekrivku sa kaveza od tanke žice i bez vrata u kome se nalazila golubica tako bela da su me oči zbolele. Prestravljeno je mahala krilima, udarajući o strane kaveza i stalno iznova padajući na dno. Luk je uzdahnuo, ne odvajajući pogled od ptice. Telo mu je bilo čvrsto priljubljeno uz moje, ali je ostatak bio negde drugde.

„Prava gadura, zar ne?“, primetila je kraljica. „Ne čudi me što se suština jednog ubice manifestuje kao prljav, obični golub.“

Reći su mi same nahrupile na usta. „Šališ se? Ništa lepše nikada nisam videla.“ Zurila sam u veličanstveno obličje u kavezu. *Ličilo mi je na obećanje kakvi bi ljudi mogli da budu, ako bi prestali da zavrću jedni druge.* Ličilo je na početak.

Kraljica je izvila obrvu u neverici. „Dajem ti još jednu šansu, Luk Dilone. Reci mi da ćeš me voleti i ja ću te poštediti.“

Luk je samo ovlaš odmahnuo glavom naspram mog obraza. Odvojila sam se od njega i zakoračila prema kraljici. „Kako ti nije jasno da ne možeš nikoga primorati da te voli? Možeš ih naterati da ubijaju za tebe. Možeš ih naterati da budu tvoji podanici. Ali ih ne možeš *naterati* da te vole!“

Kraljica je zavrištala: „Moji podanici me vole! Ja ih ne primoravam da me slušaju!“

Eleanora podiže obrvu.

Uхватила sam se za sva značenja koja sam mogla da izvučem iz tog usputnog gesta. „Dokaži. Dokaži.“

„Umrećeš, detelinašu“, zarežala je kraljica. Potom je vrisnula na podanike, tako glasno da je nadjačala i muziku i smeh i ples. Svi su se sledili, a magija je ostala da visi u vazduhu ove neobične noći. „Vidite li me, moji ljubljani? Svesni ste moje lepote? A sada pogledajte ovu detelinašicu... Pogledajte samo kako je obična, beživotna, priprosta! Ona nije niko i ništa, ali se usuđuje da tvrdi da me moji podanici ne vole!“

Eleanorinim licem poče lagano da se širi osmeh dok je stajala iza kraljice. Postajao je sve širi i širi sa svakom reči koju je kraljica izgovorila, dok lepota njenog osmeha nije postala tolika da ga je bilo bolno gledati.

Kraljica je podigla ruke i vrisnula glasom koji je po svojoj žestini podsećao na sevanje munja leti.

„Izaberite svoju kraljicu!“ Noć je utihla.

Bila je toliko tiha da sam mogla da čujem cvrčke u polju s druge strane puta i kreketanje žaba u guduri iza škole. Gume kola škripale su po udaljenom autoputu, a iznad mene vladala je apsolutna tišina. Mogla sam da čujem čak i slabo zujanje ulične svetiljke.

Vile i vilenjaci tada jurnuše prema kraljici. Podsećali su na pomahnitalu masu svetlucavih tela, krila, kljunova, kandži. Mnoštvo me je prilikom nadiranja odvojilo od Luka. Buka je bila nepodnošljiva: povici, smeh, rezanje. Nisam znala šta se dešava, a nisam videla ni Luka ni kraljicu niti bilo koga drugog od svih tih telesa koja su se gurala pored mene.

Međutim, jedan krik nadjačao je sve ostale. Bio je to visok i prodoran krik koji nije prestajao. Krv mi se ledila od njega. A onda sam pored sebe ugledala jednog visokog vilenjaka, kome je na ramenima raslo čupavo krzno, kako se šepuri stežući u svojoj ogromnoj šaci pramen plave kose. Dugačke plave kose sa crvenim grumenom na kraju. Nisam shvatila šta se događa sve dok nisam videla tri vitke i gipke vile kako jedna drugoj dobacuju ruku iz koje je kapala krv. Potom sam primetila i dva vilenjaka boje neba kako razvlače dugački komad tkanine sa kraljičine haljine.

„Oh, moj Bože.“ Prekrila sam šakom usta. Eleanora, koja se odnekud stvorila pored mene, ispustila je nekakav neodređeni zvuk na osnovu koga sam zaključila da je sve ovo zabavlja.

Jedan strašno visoki vilenjak načuljenih ušiju kao u konja podigao je nekakvu krvavu nagradu iznad glave i podivljala gomila je veselo, primitivno i oduševljeno pozdravila ulov.

Ubili su je.

„Di“, Luk se progurao pored Eleanore kao da ne postoji i ščepao me za ruku. „Jesi li dobro? Mislio sam...“ Zaćutao je i zagledao se u neko zmajoliko stvorenje koje je promicalo pored nas sa rukom u ustima punim dugaćkih zuba. Bledim očima je ispratio njegovo napredovanje kroz ovu ćudnu gomilu.

„Nisam mislila da će je ubiti.“

„A ja sam pomislio da su ubili tebe.“ Tog ćasa sam shvatila da Luk prvi put deluje uzdrmano. „Video sam ih kako nose ruku i...“

„Zaveži. Dobro sam. Ništa se nije dogodilo.“ Prijalo mi je da bar jednom mogu ja njega da tešim, da mu pomognem da se pribere. „Šta se to dešava?“

Jedan visoki, prelepi vilenjak uspeo je svima da privuće paźnju kada je podigao iznad glave kraljićin okrvavljeni prsten za glavu i rekao:

„Izabrali smo kraljicu“, glas mu je zvućao poput hiljadu glasova.

Krenuo je između okupljenih. Vile i vilenjaci su mu se sklanjali s puta. Uputio se pravo ka meni sa tom užasnom krunom koju je još prekrivala kraljićina krv. Nisam ćak mogla ni da zamislim koliko bi zastrašujuće bila teška na mojoj glavi. Luk mi je ćvršće stegao mišicu.

Oh, Bože! Ne!

Vilenjak je nastavio da mi se približava kroz gomilu. *Ne. Ne ja. Ne ja*, groznićavo sam se molila. Bilo ko samo ne ja. Vilenjak se zaustavio ispred mene i ja primetih da mu niz ruku kaplje krv sa prstena. *Ne ja.*

Napravio je još nekoliko koraka do mene i stavio prsten na Eleanorinu glavu. „Da nam dugo pozivi kraljica.“

„Oh, to svakako nameravam“, odvratila je Eleanora.

KNJIGA ŠESTA

*Svi vi koji ste zaljubljeni Zauvek i ne možete da se povučete
Žalim bol koji podnosite.*

Iz iskustva znam

Da su vam srca puna bola

A taj bol nijedan smrtnik izleciti ne može.

– „Kurag u Kildaru³“

22

Zavladala je tišina kada nam se Eleanora obratila sa drugog kraja parkinga. Mesec se polako kretao preko neba iznad njenog ramena, a ptice su još lepršale i drhtale na njegovoj površini. Srebrni sjaj koji su bacale mešao se sa ružnim žutim sjajem uličnih lampi.

„Dugo sam čekala“, konačno je kazala Eleanora. Kleknula je i podigla kavez sa dušom gracioznije od bilo kog ljudskog bića. „Luk Dilone, služio si poslednjoj kraljici, ali ovoj nećeš. Uzmi svoju dušu, dragi.“

„Hvala ti“, rekoh ja.

„To nije poklon“, primetio je Luk ravnodušno.

Eleanora se osmehnula. Njen je osmeh istovremeno bio i predivan i zastrašujuć. „Oduvek si bio veoma bistar. Želiš li je ili ne, dušo? Dobrano si se namučio zbog nje.“

Luk je pustio moju šaku kako bi uzeo kavez. Potom se vratio do mene i spustio ga između nas, kao da je to nešto što nam oboma pripada. „Šta će biti sa Derdrom?“

Eleanora slegnu ramenima. „Najverovatnije je čeka krajnje dosadan život. Ružna deca. Kriza srednjeg doba. Krevet. Smrt.“

„Nećeš je povrediti?“

Eleanora mi se osmehnula kao da joj ideja da me povredi pričinjava zadovoljstvo, ali je ipak odmahнула glavom. „Sumnjam, dušo. Čeka me toliko zabavnijih stvari.“ Pređe pogledom preko svojih vila i vilenjaka i pljesnu nekoliko puta. „Kad smo već kod toga, lepotani, gde nestade muzika? Zar ovo nije dugodnevica?“

Njima je to bilo dovoljno da se ponovo zavrte svuda oko nas i ispune parking muzikom. Eleanora se dobroćudno osmehivala. „Zar nećeš da vratiš najamniku njegovu dušu, Derdra? Ne može da odvoji pogled od nje.“

To je bilo tačno. Lukov pogled se stalno vraćao na pticu. Ka njoj je stremio i onaj njegov deo koji je bio u meni. Umalo da je zamrzim, jer je to značilo da moramo da se pozdravimo. Ali najviše od svega mrzila sam to što ne znam šta će biti s njim pošto mu duša bude vraćena. Da li je Eleanora bila u pravu? Da li će on morati da plati za kraljičine grehe?

„Da li si primetila da junak uvek umire na kraju irskih pesama?“ Jedva čujnim glasom me je upitao Luk. Čučnuo je da pogleda svoju dušu i ja videh odraz blistavosti golubice u njegovim zenicama.

„Stani!“ Dopro je do nas Unin povik, dok je plešući izlazila iz sale. Iza nje je išao Brendan koji je s lakoćom nosio Džejmsovo telo. Prišao mi je onoliko blizu koliko se usuđivao i položio Džejmsa na asfalt.

„Je li živ?“, upitala sam, pohitavši ka njemu, nesmotreno odgurnuvši Brendana gvožđem koje sam nosila oko vrata. Kleknula sam i primetila da mu se grudni koš podiže. Prinela sam šaku njegovim ustima i osetila topli dah na dlanu.

„I dalje smatram da to nije dobra ideja“, odmahivao je Brendan glavom. „Ali neka bude. Gajdaš za sada ostaje u životu.“ Zatim je pokazao na Luka. „Šta će biti sa Lukom Dilonom?“

Luk pogleda u mene preko milion kilometara koji su nas razdvajali. Mislim da je bio uplašen. „Šta će biti sa mnom, Di?“

Duboko sam uvukla vazduh. Šta god da se dogodi, ja gubim. Ali, možda nisam morala sve da izgubim. Pogledala sam Brendana i Unu. „Sećate li se šta ste kazali one prve noći kada smo se sreli?“

„On se svega seća“, prekinula me je Una. „Pamti kao slon.“

Brendan podiže šaku. „Zaveži.“ Potom se okrenu ka meni. „Šta sam rekao?“

Nisam znala kako da kažem ono što sam želela i počela sam da zamuckujem. „Rekao si da je Luk svirao s vama... da je svirao s vama u prošlosti. Rekao si da je poput vas, da vam je sličniji od većine ljudi. I...“ Moje oči nađoše Tomasa Rajmera, koji nas je posmatrao iz blizine. „A Tomas je kazao da ljudska bića koja žive sa vilama i vilenjacima ne umiru. Šta misliš, ako mu vratim dušu i ako dobije priliku da dokaže gde njegova duša pripada...“

Luk je odvojio pogled od mene i zagledao se u Brendana. Nisam čak ni bila sigurna da li on želi ono što pokušavam da mu obezbedim. Može mu se učiniti da iz jednog zatvora prelazi u drugi. Zatim je skrenuo pogled sa Brendana i pogledao Unu.

„Hoćete li me primiti?“

Brendan se namrštió pre nego što je progovorio. Kada je konačno otvorio usta, imala sam utisak da pažljivo bira reči. „Mnogo vremena proveo si među gvožđem.“

„Tako je“, dodala je Una. Luk je sleđen stajao pored mene.

Brendan se još više namrštió. Na njegovom licu pojavio se izraz gađenja koji se polako širio. Stomak mi se preokrenuo. „Smrdiš na njega. Na prljavo gvožđe. Ne mogu da zamislim da mi...“

Una se zakikotala, a Brendan ju je munuo laktom. Ponovo se okrenuo ka Luku. „Mislim da to neće biti moguće. Žao mi je.“

Luk je zaustio nešto da kaže, ali se Una u tom trenutku zasmejala, luckasto i predivno. Toliko se smejala da je morala da čučne na trotoar i položi čelo na tle. Konačno je došla do daha i

uspela da izgovori: „Brendane, ljubavi. Luk Dilon ti je poverovao.“

Luk je napravio grimasu i ponovo pogledao Brendana. „Ti se to sprdaš sa mnom?“

Izraz gađenja je istog časa nestao sa Brendanovog lica i zamenio ga je prijatan osmeh. „Ti i tvoja flauta ne morate ni da pitate da li vam je mesto među nama, Luk Dilone. Biće nam čast. Ti si mnogo više vilenjak nego ljudsko biće.“

Una nabra nos. „Ali si i mnogo lakoverniji.“

Luk isputi nekakav tihi zvuk... Da li je njime izrazio svoju tugu ili zahvalnost, nisam bila načisto.

Ipak, to nije bilo fer. Posle svega što smo učinili, posle svega što se dogodilo, trebalo je da ostanem s njim. Ali nije bilo načina da sve na kraju bude fer.

„Uradi to“, reče Una. „Obriši suze. Provešćeš s njim ostatak dugodnevice. Ostajemo ovde dok muzika ne zamre.“

Ostavila sam Džejsma i vratila se do kaveza. Luk me je poljubio u obraz, čelo, usne. A onda je prošaputao naspram moje kože: „Hvala ti što si učinila da sve ovo ima nekog smisla.“

Eleanora nam je prišla kao prava kraljica sa krvavom krunom na glavi i izvukla svoj bodež od belokosti. Svečano je prošaputala: „Ovo je zaista bila predivna igra.“ Zatim je bodež predala meni. Tek posle jednog dugog trenutka shvatila sam da njime treba da otvorim kavez.

Uradila sam to istog časa da se ne predomislim. Prosekla sam vrh kaveza. Šipke su se rastvorile i golubica na dnu kaveza unezvereno je zalepršala krilima. Kroz tanku kožu videla sam kako joj kuca srce.

„Šššš“, prošaputala sam. Brže-bolje sam zavukla šake u kavez i priljubila joj krila uz telo. Bila je neviđeno lagana i imala sam osećaj da će se rastočiti u mojim šakama ako je suviše jako stegnem. Podigla sam pogled ka Luku. Netremice me je gledao.

Duša u mojim rukama stremila je ka Luku i ja je pustih da

odvede moje šake do njegovih grudi. Zamislila sam pred sobom mladog, uzbuđenog i nasmejanog Luka i sve ono što smo mogli da imamo. Želela sam da kažem nešto kao „zbogom“, ali, ako ćemo pravo, šta je još ostalo da se kaže što već nismo rekli? Čutke sam pustila njegovu dušu da mu se vrati.

Luk uvuče vazduh i ožive čim trepnu. Odjednom je bio tako živ, oči su mu bile tako blistave, lice tako ozareno, da sam shvatila da ne znam ništa o njemu. Osmehnuo mi se, neobično, mladalački, divlje i žestoko me poljubio.

Prišla nam je Una i uhvatila Luka za rame. „Sada si jedan od nas. Vezan si muzikom. Muzika te poseduje. Muzika je tvoj život.“

Luk me pogleda. „Noćas ostajem ovde dok je muzike, dražesna. Uzmi harfu.“

KRAJ

Notes

[1] - Branili - dobri duh poznat po tome što je noću obavljao kućne poslove. (Prim. prev.)

[\[2\]](#) - Fey (Engl) - onaj kome je suđeno da umre, općinjen. (Prim. prev.)

[3] - Kurag - trkalište u ravnici, Irska, (prim. prev.)